

ION SIMION nu îngăduie un nou războiu

Oameni cari vă numiţi civilizaţi, de oarece urmaşii voştri, vor avea, fireşte, facultăţile mintale şi sufleteşti mai desvoltate decât le aveţi — vor privi obiceiurile voastre războinice, cu acelaş nedumerire şi dispreţ, cu care priviţi voi pe canibali.

In adevăr, voi număraţi încă printre instituţiile voastre, şi pe aceea a războiului.

Vă vor dispreţui urmaşii, fiindcă sunteţi încă în stare să vă duşmăniţi fără temeiu real şi să vă ucideţi unii pe alţii, cu ferocitatea de care aţi dat dovadă în măcelul în massă, din 1914.

Vă întreceţi care de cari să inventaţi mijloace mai formidabile de crimă şi de distrugere; perfecţionaţi sistemul de laşă declanşare a exploziilor la distanţă; construiţi cisterna aeriană cu tone de explozibile, ce vor sfârtica trupuri de moşnegi, de femei şi de copii; asociaţi acuma urii voastre, până şi puterea hidoasă de ucidere prin grozave arsuri, zvârcoliri şi sufocări, a gazelor toxice şi a bacteriilor dătătoare de molime înfiorătoare.

Şi vă numiţi „civilizaţi"!..

Se vor ruşina urmaşii noştri de noi, mai mult decât ne ruşinăm noi de strămoşii cavernelor sau de canibali...

Căci iată ce ne povesteşte în graiul lui pitoresc, pe care noi nu putem să-l tălmăcim, cu vorbe şterse, Ion Simion care a fost aproape două decenii prizonier la Ruşi.

LA noi în sat, la Vad (Făgăraş), trâmbiţele mobilizării armatei austro-ungare au început să sune decuseară, şi până în zori, au spart tăcerea nopţii, umplând văile de hăuri şi sufletul de spaimă. Patrule de cătane împărăteşti, colindau călare satele cu tobe şi surle, şi citiau la răspântii porunca de plecare la războiu.

In noaptea aceea — n'am s'o uit niciodată — de cum începea trompetele să răsune iară, auzeam, din odaia vecină, plânsul mamii înteţindu-se, iar tata, din când în când, atâta spunea:

— Nu pot să adorm deloc...

A doua zi, eu, copilul lor, trebuia să plec la războiu, ca să mor pentru drăguţul de împărat.

Ne-am prefăcut, aşa, că dormim ca să nu plângem unul în faţa altuia, dar, puţin după miezul nopţii, mama s'a sculat, zicând că trebue să-mi facă bocceaua. Afară, pe fereastră, nu se vedea decât întunerecul de cărbune şi, din când în când, trâmbiţele mobilizării făceau iară să sbârnâie geamurile şi pe tata să-şi astupe cu palmele urechile şi să-şi afunde capul în perină, ca să nu mai audă cântecul acesta al plecării, al despărţirii şi al morţii.

Pe fiecare din lucrurile mele, punându-le în boccea, mama a lăsat să cadă lacrimi grele de chin. N'am vorbit nimic, n'aveam nimic să ne spunem. Peste o oră, trebuia să mă smulg din braţele lor, poate pentru totdeauna, şi gândul acesta ne înebunia.

In fine, o luminiţă murdară, cenuşie, se ivi la geam: zorile celei mai triste zi din viaţa mea.

Tata avea ochii de năuc; mama, în timpul unei singure nopţi, slăbise, se zbârcise, faţa i se făcuse ca cenuşa şi ochii plini de lacrimi nestăpânite, îi luciau ca de friguri.

Am plecat cu un nod de durere în piept, ce mi se ridica spre gâtlej, sufocându-mă; tot timpul războiului apoi, faţa răscolită de durere mută a mamei, mi-a rămas în minte, chinuindu-mă.

A, să zmulgi pe copil din braţele mamei şi să-l trimiţi la moarte! Şi mama să ştie că nu-l va mai vedea! Cum pot oamenii să facă această blestemată faptă?... Cum de nu se ridică toate mamele, înebunite, împotriva războiului, ce le zmulge copiii, carne din carnea lor?...

*

Ne-au îmbrăcat apoi cu strae soldăţeşti, ne-au dat o armă şi un sergent major (sergentul major ne-a bătut) şi ne-au încărcat ca pe vite într'un vagon de marfă. Ne-au dus pe frontul rusesc.

Viaţa de tranşee o ştiţi: dormeam răzimaţi de parapet, cu picioarele în apă până la genunchi. Un copilandru, încă din prima zi, a vrut să glumească cu ruşii din faţa noastră, care nu dăduseră până atunci nici un semn de viaţă, ca nişte adevărate cârtiţe ale pământului. Copilandrul a ridicat mâna cu un deget în sus, pe deasupra parapetului ieşind numai degetul. Intr'o clipă, s'au auzit zeci de împuşcături, şi degetul băiatului a sărit ca în ţăndări, s'a prăfuit; aşa de aproape era de noi frontul rusesc... L-au dus în spatele frontului pe băiat, l-au judecat de „auto-mutilare" şi l-au legat de un stâlp. Un pluton a primit ordin să tragă, şi aşa l-au împuşcat „ai noştri", pe băeţandru care glumise cu ruşii...

Am stat acolo, față în față cu rușii, aproape doui ani. Am dat și atacuri. Ca să câștigăm treizeci de metri, odată, au murit 20 din 30, câți eram în plutonul nostru! A doua zi, ne-au luat rușii înapoi cei 30 de metri, și au murit și restul, afară de doui, dintre care unul eram eu.

Pe urmă, a venit o vreme de liniște.

Mă întâlniam cu rușii, la o fântână. Nu trăgeam, nici noi, nici ei. Aveau, legate de gât, iconițe cu Maica Precista și cu Sf. Gheorghe, — ca și noi, românii din Ardeal.

Nu simțeam pentru ruși nici o ură și nici o dușmănie. Nu-mi făcuseră nici un rău. Dece ne răsboiam unii cu alții? Eu nu puteam să înțeleg asta. N'aveau și ei, rușii, mame ce se stingeau acasă de dorul nostru, nu erau și ei oameni, ca și noi?

Și totuș, eu, cel care vă vorbesc acum, am ucis! Am ucis un rus! Nu-l cunoșteam și nu mi-a făcut niciodată nimic. Un băiat roșu la față și cu părul bălai, de parcă era alb. Ne întâlniserăm, piept în piept, la un atac. Am văzut străfulgerarea baionetii lui, repezită spre pieptul meu. Și atunci, *DE FRICĂ*, DE FRICĂ SĂ NU MĂ UCIDĂ EL PE MINE, l-am ucis eu pe el! I-am despicat pântecele cu baioneta; băiatului, i-a căzut îndată arma din mână și a ridicat brațele, ca un răstignit și s'a prăbușit cu fața în jos, căzând aproape peste mine, de parc'ar fi vrut să mă îmbrățișeze!...

N'a scos nici un țipăt, nu mi-a spus nimic. Mă privia numai, cu ochi de groază, ochi albaștrii-cenușii, fără să mă blesteme...

Dar se'ntâmplă ca în multe nopți de atunci, să-mi apară fața lui roșie, cu părul bălai până la alb, cu ochii aceia holbați ca de nebunie... Il văd deschizând brațele, larg, cuprinzându-mă, *și-mi dau seama atunci că mă îmbrățișează un mort*, că mă strâng brațe reci și împietrite de cadavru, că mă privesc ochii lui sticloși, ochii reci de mort!...

Mă trezesc în sudori, în genunchi, mă închin la icoană și mă rog de mort să mă ierte:

— Iartă-mă, frate pe care te-am ucis...

✲

Am iubit o fată, la noi, în Vad. Intr'o permisie, ne-am luat. Am lăsat-o acolo, cu mama ei bătrână, fără apărare, prada miilor de cătane ce trecură prin sat...

Odată, înainte de răsboiu, un flăcău a pândit-o în pădure și a vrut s'o necinstească. Am ridicat tot satul contra lui, și, cu ciomege și furci, l-am încolțit. El avea prietenii lui și s'a făcut o încăerare, care ar fi lăsat câțiva morți și răniți pe locul luptei, dacă n'ar fi sosit jandarmii unguri. Eu, n'am fugit. M'au luat, m'au bătut și m'au legat, și m'au trântit la pușcărie pe trei luni, pentru vina că voiam să mă răfuesc cu dușmanul meu.

Vedeți? Pe mine nu m'au iertat, fiindc'am vrut să-mi răpun dușmanul, dar tot ei, cari m'au condamnat pentru aceasta, m'au luat apoi la răsboiu să mă bat și să ucid oameni, cari nici măcar dușmani nu-mi sunt, oameni pe cari nu i-am văzut niciodată în viața mea și nu s'au făcut vinovați cu nimic față de mine!

✲

Cât timp am stat pe frontul rusesc, primiam câteodată scrisori de acasă. Mama, ținea să adauge cu mâna ei, tremurând de bătrânețe și de grijă, câte un cuvânt-două de mângâere, — cuvinte din acelea cu care mamele își alintă copiii când sunt mici, și apoi îi mângâe cu ele, toată viața, chiar când copiii, s'au făcut mari, și au devenit oameni în toată firea. O scrisoare de acestea, mi-a adus vestea că tata s'a îmbolnăvit greu și că părinții mei duc lipsuri cumplite...

Am vrut să dezertez, să fug la ei, ca să le dau o mână de ajutor. Gândul că tata era bolnav și că mama nu are nici ce mânca, ea, care mă iubia atâta, mă făcea să blestem răsboiul și pe cei cari mă țineau aci, în fața morții, *cu sila*...

Și aș fi dezertat, dacă rușii n'ar fi avut grijă, să ne trimită în seara aceea, pentru prima oară, un val de gaze și să ne bombardeze cu otrăvuri, care cădeau ca o ploaie din cer și unde cădea picătura ardea carnea ca vitriolul, brațul se învinețea și omul începea să se sbată și să se dea cu capul de pământ, până muria.

Un val de gaze galbene, mi-au trecut prin mască. Gazele mi-au ars gâtlejul și plămânii. Am început să horcăi și să tușesc; sângele mă podidi pe gură... Până să fim evacuați, rușii au pornit la atac. Așa am căzut prizonier la ruși, cu pieptul ars, cu gura plină de sânge, cu ochii eșiți din orbite... Aerul pe care-l respiram, chiar după ce trecură câteva zile dela atacul de gaze, mi se părea gros ca de petrol aprins; el îmi gâlgâia pe gât, mă ineca, și voiam să-mi sfâșii pieptul cu ghiarele, ca să fac loc aerului să intre în mine...

Așa, bolnav, m'au luat rușii prizonier. M'au dus pe targă, nu știu cât timp, o oră, o zi sau o săptămână. Apoi, m'au înglobat într'un grup de alți prizonieri nemți, în care se aflau și câțiva români din Ardeal, ca mine, și am fost porniți, pe jos, ca o turmă de vite, păziți de cazaci cu bărbi roșii, cu armele încărcate și cu biciuri...

Mersul mă făcea să gâfâi din greu; plămânii mă ardeau, de parcă mi-ar fi turnat cineva plumb topit în ei, de câteori suflam mai adânc. Amețeli doboritoare mă cuprindeau. Ades mă înăbușam și cădeam în drum. Cu biciuri și paturi de pușcă, mă sculam și porniam iar, blestemându-mi zilele și îngenunchiând uneori în fața cazacilor, ca să-i rog să mă împuște și să sfârșesc cu viața aceasta de iad.

✲

Mi-a fost însă scris mie, să beau până la fund paharul de fiere al răsboiului.

Am fost mânați astfel pe șosele și câmpii, zile întregi. Cei cari cădeau de oboseală și nu se mai ridicau când erau bătuți cu puștile, erau lăsați să moară în zăpadă.

Undeva, într'o gară, pierdută într'o câmpie fără margini, am fost îmbarcați în vagoane de vite, ce duhniau greu. Prin altele însă, șuera vântul, fiindcă aveau găuri mari în podele, și trebuia să ne ferim să nu cădem prin ele, sub roți. Acele găuri proveneau dela faptul că soldații ruși făcuseră cândva focul în vagoane, ca să-și fiarbă ceaiul.

Nu ni se da de mâncare, decât, la 2—3 zile, o cană cu o fiertură amăruie și grasă, de nu știam dacă e ceai sau supă. Trenul ne-a hurducănit zile și nopți de-arândul. Eu am zăcut tot timpul, aproape mereu în nesimțire, deoarece lipsa de aer mă înebunea. Tusea mea supăra pe ceilalți și sentinela din vagonul nostru mă lovia ades, ca să încetez.

Ne-am dus astfel într'un lagăr din Siberia, unde ne-am săpat singuri bordeele; aveam însă impresia că ne săpăm gropile...

Din cauza gerului, ni s'au deschis pe față bube rele și s'a încuibat în bordee tifosul exantematic, așa că dela o vreme, părăsiți acolo, trăiam, cei vii, deavalma cu cei morți.

In urmă, supraviețuitorii au fost scoși și duși într'o mină de cărbuni, la muncă forțată. Au trecut astfel anii, și noi păream părăsiți de Dumnezeu și de oameni. Eram păziți și nici o veste din afară nu ajungea până la noi. Se terminase de mult răsboiul, dar noi nu știam, fiindcă n'am avut de unde să aflăm.

Ne-au ținut ani lungi, în această neștiință desăvârșită de tot ce era în afară de lagărul nostru, până ce, într'o noapte, am fost duși și mai departe, în Mandciuria.

✲

Acolo, în lagăr, am găsit și alți români din Ardeal.

S'a întâmplat că ne-a pus să încărcăm un vapor cu cărbuni, și atunci unii din noi s'au putut furișa pe vapor și au putut evada. Peste alții, au dat trupele japoneze, în răsboiul chino-japonez de anul acesta, și i-au eliberat.

Eu fiind declarat mort, mi-am găsit soția măritată, având cu noul ei soț, trei copii. Tata și mama au murit de mult. Sora mea, necinstită de soldați, a murit la spital, în timpul răsboiului...

Acum, eu am rămas fără nici un rost pe lume, purtat de toate vânturile ca o frunză uscată... Când obosesc, sângele mă podidește uneori pe gură, și gâlgâirile lui mă îneacă. Ai mei, sunt morți; soția mea, este a altuia...

Viața mi-am trăit-o în fundul tranșeelor și în fundul minelor... Asta mi-a adus mie răsboiul...

Și acum, vă întreb pe d-voastră: se mai poate îngădui un nou răsboiu?... Dar mai are cineva cruzimea sălbatecă de a mai pune la cale un nou măcel între oameni, după câte-am pătimit?...

SD.

20 ANI în Rusia

Lurtz și familia sa

La Brașov a sosit de curând Johan Lurtz, un sas care luptând cu armata austriacă în reg. 24 Honvezi din Galiția, a fost luat prizonier de către Ruși, în apropierea localității Pjesmesel.

Johan Lurtz a fost capturat în ziua de 25 Ianuarie 1915 după ce luptase numai două luni,

După capturare, el a fost dus, împreună cu un grup numeros, la Ohansk, în Gubernia Permscky, unde, după 14 zile, a isbucnit o gravă epidemie de tifos exantematic, și cu acest prilej, două treimi din prizonierii aflați acolo au murit.

Lurtz ne povestește cum și-a petrecut cei aproape 20 ani, cât a lipsit din țară.

VIAȚA de prizonier înseamnă un fapt divers, pe lângă calvarul ce a trebuit să-l îndur în Siberia, unde am fost deportat, după decimarea lagărului dela Ohansk, decimare produsă de tifosul exantematic.

Am fost trimis la muncă silnică în apropierea comunii Odjorsky Zavot, din aceiaș gubernie, și am lucrat aci până la 1917. Am fost apoi dat ca slugă, la un negustor din comună.

Viața singuratică și chinuită ce o duceam, — pe deoparte — iar pe dealtă parte, buna impresie ce o avea stăpânul meu de mine, au înlesnit căsătoria mea cu o rudă a comerciantului, anume Parascovia Krasnova.

Drept zestre, i s'a dat femei 18 pogoane de pământ, 2 cai, 2 vite cornute și 5 oi

Am fost ajutat apoi să fac o căsuță, și mi-am instalat astfel o gospodărie modestă.

Am trăit omenește, până în anul 1922, și cu toată revoluția din Rusia, nu se produse nici o schimbare în căminul meu, totul rămăsese al nostru.

In acest an, Parascovia a murit răpusă de o boală și după câtva timp, m'am căsătorit cu Olga Niconorovna, din aceiaşi comună.

Mi-am înjghebat un atelier de fierărie și rotărie, continuându-mi viața oarecum liniștită, până la 1930.

In luna Martie a acestui an, Kolhozurile (gospodăriile comunale colective), cari înconjurau petecu' meu de pământ, au început să facă presiuni, în sensul ca să intru și eu în Kolhoz. Cum eu am refuzat aceasta, am început să fiu amenințat, că dacă nu intru în Kolhoz, nu voiu putea să mai trăesc în mijlocul lor, mai ales că sunt cetățean român. Am cerut sprijinul autorităților, însă, aceștia mi-au spus că, dacă nu voi intra de bună voie, voi fi silit.

Și, cum eu am persistat să rămân independent, Kolhozurile mi-au expropriat cele 18 pogoane, mi-au luat boii, caii și uneltele. Am continuat câtva timp să lucrez în micul meu atelier, însă fiind boicotat nu-mi puteam asigura pâinea zilelor.

Pus în fața acestei situații, m'am dus la Moscova și cum noi nu aveam acolo o reprezentanță diplomatică, m'am dus la legația poloneză, unde mi s'a pus un avocat la dispoziție, spre a-mi susține plângerea la Centralnai Ispolnitalni Komitete, din Moscova.

Aci s'a judecat cauza mea după formele legale și mi s'a dat dreptate, însă numai pe jumătate.

Mi s'a spus anume, că, la pământ n'am dreptul, însă s'a dat ordin să mi se înapoieze vitele, caii și uneltele. Am vândut toate acestea, împreună cu casa și atelierul, fiindu-mi cumpărate de colectivitatea muncitorilor, și am rămas apoi ca maestru rotar, lucrând în particular, până în Septembrie. Prin luna August, am căpătat o decizie, prin care se spunea că trebuie să plătesc un impozit de 600 de ruble (aprox. 48.000 lei), pe motiv că nu lucrez în colectivitate.

Neputând plăti un impozit atât de mare, mi s'a spus:

— „Dacă nu poți plăti, nu lucra singur, și intră în colectivitate."

M'am dus atunci din nou la Moscova, la legația poloneză, și la autoritățile sovietice, spunându-le că dacă nu mă lasă să trăiesc, să-mi înlesnească formalitățile pentru înapoierea acasă.

La Moscova, s'a făcut o anchetă, pentru a se stabili dacă sunt român.

Legația poloneză din Moscova, a intervenit la București, relatând situația mea și, după un răstimp, am primit la Moscova un pașaport românesc, în condițiuni pe care nu le pot divulga.

Fetele tinere din fabricile rusești fac exerciții militare

In fostul palat al țarilor din Livadia s'a instalat un sanatoriu pentru săraci

Mi-am cumpărat bilete de tren dela Moscova, până la frontiera româno-polonă, cheltuind în total 6000 ruble — aproximativ 500.000 lei — şi am plecat cu trenul, prin Moscova, făcând până la graniţa românească, 15 zile. La graniţa ruso-polonă, Nigorila, se mai aflau 6 familii, între cari una polonează şi 5 germane.. Aci agenţii G. P. U-ului, ne-au luat paşapoartele şi ne-au întrebat:

— „Cine pleacă în România?

Răspunzând că eu şi cu familia mea, am fost duşi într'o cameră secretă, şi desbrăcaţi până la piele.

Inainte de aceasta — aste adevărat că am fost întrebaţi dacă avem la noi

Gimnastică într'o şcoală sovietică. In scop de propagandă, copiii ţin în mână stele metalice roşii

Un club feminin în satul Suprunowca, în apropiere de Poltava

Serafima Plotnicowa, o tânără rusoaică depe ţărmurile Volgei, este prima femee marinar. Ea slujeşte pe bordul vasului sovietic „Yucharu"

M'am dus apoi la G. P. U., şi am spus că vreau să plec acasă. Şeful de aci, m'a întrebat:

— „Cum crezi una ca asta? Cum crezi că se pot face formalităţile?

— „Am un paşaport românesc.

— „De unde?

— "L'am primit într'un plic, dela un frate al meu.

Şeful G. P.-U.-lui mi-a luat paşaportul şi timp de 6 luni n'am mai ştiut nimic.

După acest interval, am plecat la Ecateriemburg, unde este o casă a străinilor din Rusia, anume „Insotradi Stol", şi am povestit aci chestia cu paşaportul, ca şi întreaga mea situaţie.

La 17 Maiu a. c., „Insotradi Stol" a intervenit la G. P. U., cerând să i se restitue paşaportul.

A doua zi, am şi fost chemat de şeful G. P. U.-lui din localitate, şi introdus într'o cameră, în care se aflau 6 inşi.

Aci, s'a desfăşurat următorul dialog:

— „De unde ai primit paşaportul?

— „De la un frate din România.

— „Nu! minţi! l-ai primit dela un cunoscut din Moscova, sau dela cineva din serviciul legaţiei poloneze.

— „Nu este adevărat! (am refuzat cu încăpăţânare să divulg condiţiile în care mi s'a procurat paşaportul).

Chestionarea mea a continuat timp de 3 ore şi jumătate, după care întrebările au început să ia o altă formă.

— „De ce vrei să te înapoiezi în România?

— „Nu mai pot trăi aci.

— „Dece?

— „Nu vreau să lucrez în colectivitate.

— „Nu crede că este mai uşor ceia ce te aşteaptă acasă. Vei sta minimum 3 ani de zile în puşcărie.

— „Prefer, decât să mor de foame aci.

— „Dar dacă te vor împuşca ai tăi?

Credeau astfel că mă vor intimida şi voi renunţa să plec acasă.

— „Dar de unde ai bani? — mă întreabă unul din cei 6 membrii ai G. P. U.-lui

— „Am vândut totul. Şi, cu banii aceştia voi ajunge până în România, unde am rude şi pământ, ca să pot munci şi să-mi ţiu soţia şi copiii

A doua zi, am fost chemat din nou şi mi s'a spus:

— „Ia-ţi paşaportul şi viza. Poţi pleca acasă, dar bani nu vei lua cu tine."

bani, şi am răspuns negativ.

Rând pe rând, am fost căutaţi cu amănunţime, fără a se găsi ceva.

A venit apoi şeful G. P. U.-lui dela frontieră, întrebând pe agent:

— „L-ai căutat?

— „N'are nimic!

— „Imposibil!

— „Absolut nimic.

— „Nici băiatul, nici nevasta?"

Şi după ce face o revizie sumară celor de mai sus, şeful G. P. U.-ului se repede la fetiţa mea, în vârstă de numai 3 ani, îi desface hainele şi între cusăturile dela rochie, a găsit câteva ruble. Nu s'a mulţumit numai cu atâta, şi desfăcându-i pingelele dela sandale, a găsit între cusături 21 zloţi, 20 mărci şi 11 dolari.

Nu ni s'a făcut nimic.

Cu un ton aspru, şeful G. P. U.-lui mi-a poruncit să arunc banii într'o ladă, care era închisă, şi avea o gaură mică (ca o puşculiţă).

Am fost lăsat apoi să trec graniţa, şi, la Varşovia, la legaţia română, mi s'a dat toate ajutoarele pentru ca să pot ajunge acasă.

*

Am întrebat apoi pe prizonierul Johan Lurtz cari sunt condiţiile de viaţă din Rusia Sovietică şi el ne-a spus:

— „Un ţăran trebue să muncească în colectivitate câte 14 ore pe zi, şi pentru aceasta primeşte un kg. pâine şi o supă fără carne, la prânz. Din totalul producţiei, se dă muncitorilor un procent oarecare, pentru ca în schimb să-şi poată procura îmbrăcăminte.

Fiecare ţăran are o vacă şi din mulsoare trebue să dea pentru fabrica de lapte a Kolhozului, 240 litri lapte anual.

Cine are păsări, trebue să dea câte 24 ouă anual fermei colective.

Fiecare gospodar are în Kolhoz o parte de proprietate.

Cine vrea să plece nemotivat din Kolhoz, trebuie să-şi lase tot avutul acolo, şi i se dă o hârtie, prin care se arată că este dezertor.

Cel care pleacă din Kolhoz, timp de 6 luni, nu mai capătă de lucru.

Un Kolhoz numără 3—400 oameni, împărţiţi în brigăzi conduse de un brigadier. La ora 5 dimineaţa, se sună clopotul, oamenii se aşează în rând, şi primarul dă ordin pentru efectuarea lucrărilor, după nevoile zilnice. Lucrul durează până seara, cu o mică întrerupere la prânz, şi brigadierul care conduce lucrarea, raportează apoi cine şi cât a muncit. Cei prezenţi primesc bonul de pâine şi supă, iar dacă cineva este bolnav, trebuie să producă un certificat medical, pentru a putea primi alimente.

Dacă un gospodar lipseşte de la lucru 2 zile fără motiv, el este pedepsit să muncească 10 zile fără retribuţie. I se dă numai supă, fără pâine, pe care o înlocueşte cu resturile din prolusul soţiei, copiilor sau neamurilor.

Femeile lucrează la fel cu bărbaţii. Copiii dela 12—13 ani sunt întrebuinţaţi ca ajutoare. Până la 10 ani, vara, stau la casa comunei, iar iarna sunt luaţi la căminurile părinteşti, şi li se dă raţia reglementară de mâncare. Bătrânii după 56 ani, sunt puşi la lucrări mai uşoare, şi la lucrări casnice.

Fiecare muncitor este obligat să lucreze câte 5 zile din săptămână, după care au o zi repaus.

*

In altă ordine de idei, interlocutorul nostru ne spune că în Siberia se mai află foarte mulţi români, între aceştia ne citează numele lui Constantin Lupea din Jud. Alba, comuna Ormenis, care a locuit la el şi care actualmente lucra în comuna Nicikina, la oficiul poştal. In ultimul timp, i s'a luat şi lui averea, astfel încât actualmente lucrează în orăşelul Sarapol, ca simplu muncitor. Un altul, anume Ciupa, tot din judeţul Alba, a fost deportat în Siberia şi condamnat la muncă silnică pentru că, vânzându-şi pământul, şi-a cumpărat o casă în valoare de 2000 ruble, şi agenţii G. P. U.-lui cercetând de unde are banii, au refuzat să creadă spusele lui Ciupa.

Moscova este un oraş care în ultimii ani s'a modernizat foarte mult. S'au construit aci numeroase palate, cu câte 10—15 etaje.

Criza se resimte şi în Rusia, astfel încât anul acesta totul a stagnat.

Se aşteaptă acum recolta nouă, pentru a se putea continua construcţiile începute, şi a se face investiţii noi.

Lipsa pâinei este mult resimţită; la Moscova, sute de oameni fac „coadă" pentru o pâine, dela 2 dimineaţa până la 5—6 dimineaţa.

Pentru a mă transporta dela gara de sosire la gara de plecare, birjarul bănuind că în bagaje am pâine, mi-a cerut cu lacrămi în ochi, ca în loc de 60 ruble, dreptul lui, să-i dau un kg. pâine.

In Rusia sunt mulţi dezertori români. La Sarapol m'am întâlnit cu un anume Ştefănescu, care a dezertat dintr'un regiment din Bucureşti împreună cu încă câţiva soldaţi, şi, întrebându-l ce este în ţară, el mi-a spus că este foarte rău, şi că ar fi mai bine să rămân în Rusia. Aceasta mi-a spus-o în primele zile; după câtva timp însă, regăsindu-l, şi-a exprimat regretul că a plecat din ţară, spunându-mi c'ar veni şi el înapoi, dacă nu i-ar fi frică de agenţii G. P. U.-lui.

In Rusia dezertorii români au un tratament special.

Ei sunt înscrişi şi urmăriţi de agenţii G. P. U.-lui. Oficialitatea îi obligă să urmeze nişte cursuri speciale, unde se desvoltă teoriile comuniste. Li se dă raţia de hrană a unui muncitor, şi sunt obligaţi să se prezinte zilnic la control.

Dacă timp de 3 zile nu s'au prezentat, ei sunt „curentaţi" şi executaţi acolo unde sunt găsiţi.

Vorbind despre alte condiţii de viaţă din Rusia sovietică, interlocutorul nostru ne spune că membrii partidului comunist o duc bine, şi sunt socotiţi ca beneficiarii regimului.

Ţăranii nu se înscriu în partidul comunist, pentru că li s'a luat pământul, şi spun că preferă să muncească forţat ogorul lor, înglobat în Kolhoz, pentru ca să-şi asigure pâinea necesară.

Magazinele din oraşe sunt încărcate cu toate bunătăţile, însă ele nu sunt accesibile decât membrilor partidului comunist, cari iau ce vor, pe bază de bonuri.

La uşa fiecărui magazin, veghează o santinelă.

Muncitorii şi ţăranii nu pot beneficia de aceste bunătăţi.

Sunt mulţumit că după 20 de ani, am izbutit să reviu acasă.

Am 30 lei în buzunar, şi sunt fericit că am asigurată pâinea pe 3 zile, necesară copiilor, — încheie interlocutorul nostru.

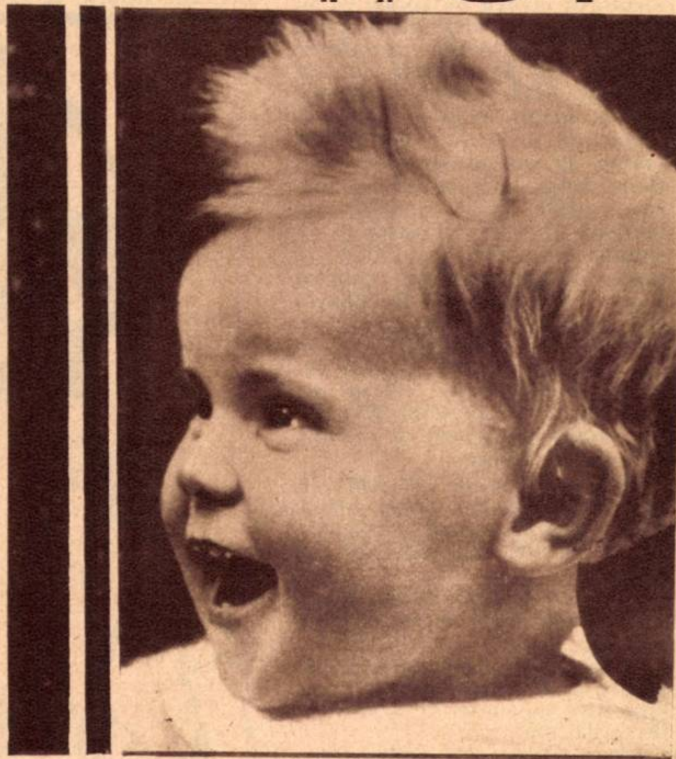
Ţinem să relevăm amănuntul că, Johan Lurtz, care este de origină sas din com. Bod, jud. Braşov, şi-a uitat limba maternă. El vorbeşte bine ruseşte şi puţin ungureşte; conversaţia noastră a decurs în limba rusă.

P. CANARACHE

SUNTEŢI nervoşi?

Răspundeţi prin „da‘ sau „nu“ la aceste intrebări

	Da	Nu
1. *Râdeţi uşor?*		
2. *Plângeţi repede?*		
3. *Vă ieşiţi repede din firi?*		
4. *Vă pierdeţi controlul acţiunilor când sunteţi cuprins de furie?*		
5. *Puteţi sta câtva timp în repaus fără a fi cuprinşi de neastâmpăr?*		
6. *Vă ieşiţi din fire când pierdeţi într'o întrecere?*		
7. *Aţi avut vre-odată dorinţa puternică de a vă sinucide?*		
8. *Vă displace să fiţi văzut într'un local de mâna a doua?*		
9. *Vă răsună uneori bătăile inimei în urechi, cu atâta putere, încât să nu puteţi dormi?*		
10. *Sunteţi chinuiţi de teama că vi se citesc gândurile?*		
11. *Dacă sunteţi nevoiţi a umbla noaptea pe o stradă mai dosnică, vă frământă ideea că cineva vă urmăreşte?*		
12. *Vi se întâmplă adesea să nu puteţi lua o decizie mai înainte ca momentul acţiunei să fi trecut?*		
13. *Aţi avut vre-odată halucinaţii?*		
14. *Sunteţi susceptibil?*		
15. *Vă simţiţi adesea pornit pe ceartă?*		
16. *Vă pierdeţi capul în faţa unui pericol?*		
17. *Vă e teamă de cădere, când vă aflaţi la un punct de mare înălţime?*		
18. *Obicinuiţi a începe mai multe lucruri deodată şi a le lăsa neterminate?*		
19. *Vă place să veniţi în contact cu tot felul de oameni, să faceţi cât mai multe cunoştinţe noui?*		
20. *Vi se întâmplă adesea să spuneţi sub impulsul momentului cuvinte pe care mai apoi le regretaţi?*		
21. *Luaţi în genere atitudini cinice faţă de sexul opus?*		
22. *Aţi avut vre-odată ocazia să rezistaţi impulsului de a lua lucruri ce nu vă aparţineau?*		
23. *Vă jenează trecerea pe sub privirile cuiva sau ocuparea unui loc de frunte într'un cor, sau altă grupare de această natură?*		

Persoanele cu nervii bine echilibraţi râd foarte uşor

Indivizii nervoşi se caracterizează printr'o seriozitate exagerată, plânsete, etc.

Individul care-şi închipuie că e urmărit noaptea pe străzi şi-şi face singur tot felul de coşmaruri, are nervii sdruncinaţi.

Această listă de intrebări intocmită de un grup de psihologi vă va ajuta să vă analizați, făcându-vă o idee asupra gradului dvs. de nervozitate.

SUNTEȚI „susceptibili", „arțăgoşi", „explozivi"? Atenție, stările acestea au anumite cauze ce trebuesc cercetate.

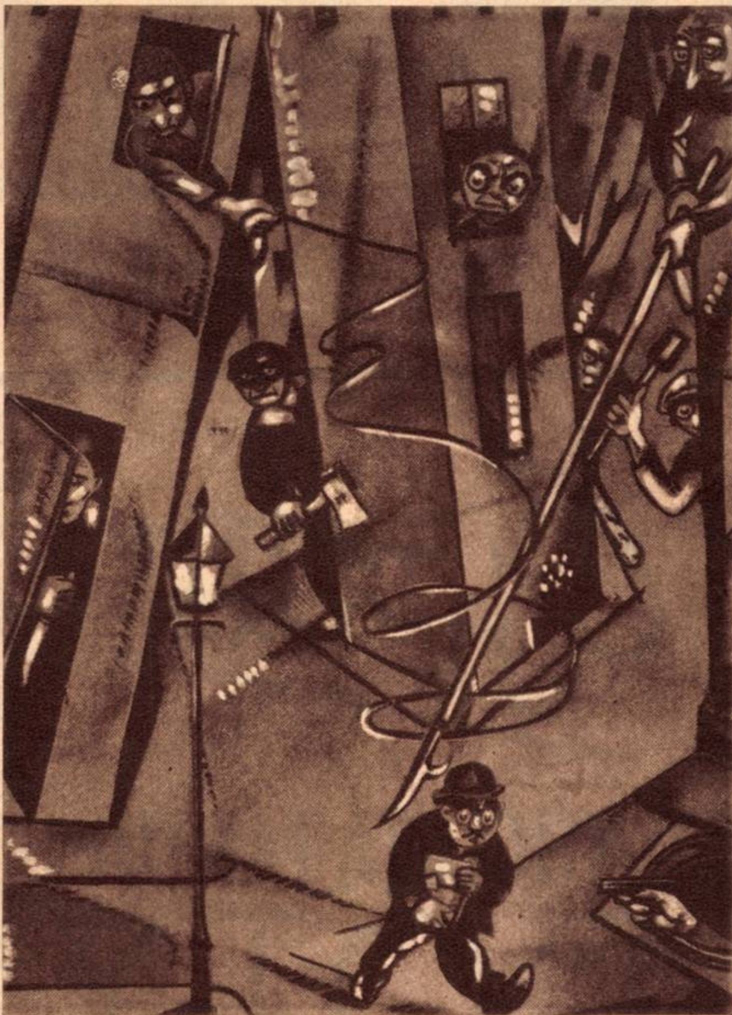
Dar să ne înțelegem. Viața omenească e formată in intregime din reacțiuni nervoase ; natura ne-a plăsmuit doar in aşa fel incât, fiecare dintre noi „exploziv" sau nu, să-şi retragă brusc mâna sau degetul care a atins o sobă fierbinte. Acesta e un gest reflex, cu totul natural şi departe de-a indica o fire nervoasă. Există insă persoane care intr'o asemenea imprejurare sar in sus scoțând strigăte disperate şi blestemând pe cei cari au inventat sobele, pe cei cari le-au incălzit, pe cine vreți şi pe cine nu vreți, dar nu se opresc o clipă asupra ideei că accidentul nu se datoreşte decât imprudenței lor. Persoanele dotate cu un sistem nervos mai bine echilibrat insă, procedează cu totul altfel. Drept e că-şi retrag imediat mâna sau degetul rănit, dar nu țopăie, nu vociferează şi nu se dedau la niciuna din exagerațiile descrise mai sus. Reacțiunea nervoasă s'a manifestat prin sustragerea grabnică a părții atacate din zona primejdiei aşa cum intenționase natura din capul locului, şi atâta tot.

Uneori persoanele cu caractere explozive sunt clasate in categoria nevropaților şi nu e mai puțin adevărat că irascibilitatea indică relaxări sau desordini in sistemul nervos, de semnate cu numele generic de neurose. Dar cineva poate avea nervi explozivi şi să nu fie totuşi nevropat, in sensul pe care psichiatrii il dau acestui cuvânt. Aceste persoane sunt insă datoare să se controleze şi să nu se lase duse prea departe, de temperamentul lor. Deaceea am şi publicat intrebările pe care le vedeți in pagina aceasta şi pe care le-am scos dintr'o listă cu mult mai lungă, intocmită de doi psichologi americani: prof. L. L. Thurstone şi d-na Thelma Thurstone dela Universitatea din Chicago.

Examinați deci chestionarul frază cu frază şi vedeți cum stați din punctul de vedere al echilibrului nervos.

Nimeni n'ar putea spune ce anume se petrece intr'un sistem nervos, ce contribue la formarea unui temperament mai exploziv sau mai calm. Fenomenul pare să depindă de repeziciunea şi preciziunea cu care se stabilesc şi se intrerup legăturile intre cele douăsprezece sau cincisprezece miliarde de celule vii ale sistemului nervos, — legături ce se aseamănă mult cu operațiunile unei centrale telefonice.

In cazul persoanei normale, care s'a fript la un deget, are loc următoarea reacție: o grupă de mici celule nervoase ale pielii atacate de foc, determină un impuls nervos care străbate cu repeziciunea fulgerului brațul şi umărul până la creer. Asta-i ceeace constitue durerea. Dar mai inainte de a ajunge la creer, o parte din celulele nervoase ale coloanei vertebrale percep de obiceiu această trecere, recunosc pericolul şi-l semnalează emițând o serie de ordine nervoase, care merg la muşchii brațului şi ai mânei, determinând retragerea imediată a degetului, mai inainte de-a fi suferit un rău mai mare. Asta-i ceeace savanții numesc un reflex in mod normal, fenomenul se produce repede şi cu preciziune. O persoană calmă nu sare in sus sub senzația arsurii. Tot ce face e să-şi retragă degetul.

Acrobații şi lucrătorii binalelor sunt dotați cu nervi foarte solizi

In cazul celor cari se agită şi scot strigăte, celulele nervoase care primesc primele, mesagiul durerei, sunt de-o excitabilitate exagerată. Aceste celule reacționează intocmai ca domnişoarele unei centrale telefonice care se alarmează, când cineva anunță un incendiu şi trimit după prim-ministrul țărei, după poliție, doctor, armată şi cercetaşi, in loc de a transmite pur şi simplu mesagiul la cel mai apropiat serviciu de pompieri. Muşchii picioarelor care nu pot face nimic pentru degetul rănit, sunt deasemeni afectați odată cu muşchii gâtului astfel că trupul incepe să facă nişte sărituri şi se produc nişte urlete infiorătoare. In tot acest timp, singurul lucru cu adevărat util este acțiunea muşchiului dela braț care salvează degetul rănit.

Obicinuim a spune de persoanele tare nervoase „că-şi pierd capul". Adevărul e că-şi pierd controlul asupra nervilor, ceea ce are darul de-a declanşa mai multe acțiuni şi reacțiuni deodată.

„Plângeți repede?" vi se pune telegrafic una dintre intrebări. „Pentru ce plâng oamenii?" iată o chestiune asupra căreia antropologii discută mereu, fără să poată ajunge la o teorie unanim admisă. Poate că plânsul a fost odată un semnal de alarmă pentru ceilalți membri ai tribului uman, indicând primejdia in care căzuse unul din ei şi in care ar mai fi putut cădea şi alții, sau era poate un strigăt de ajutor, scos de individul care se găsea intr'un impas. Indiferent insă de originea sau natura lui, plânsul nu se produce decât intr'o imprejurare tristă sau gravă.

Il putem vedea chiar la persoanele cele mai calme, dacă provocarea e destul de puternică. Indivizii irascibili insă, sunt aproape la fiecare fleac cu lacrimile in ochi... Avem deci aci, incă un exemplu de slăbire a sistemului nervos care face abuz de rezervele lacrimale şi de toate celelalte forțe ale organismului.

Acelaş lucru cu intrebarea a treia: „Vă ieşiți repede din fire?" Dacă răspundeți afirmativ la această chestiune, aveți oarecari elemente „explozive" in sistemul dvs. nervos. Dintr'un singur răspuns nu se poate trage insă o concluzie definitivă. Trebue să se răspundă la intreaga serie de chestiuni şi să se stabilească o medie care singură merită să fie considerată. Dacă majoritatea răspunsurilor nu indică o nervozitate extremă, o minoritate poate fi ignorată. Pe de altă parte, dacă răspunsurile colaborează mai toate la a indica nervozitatea, individul are un temperament foarte puțin comod atât pentru sine cât şi pentru cei cari trăesc in jurul său.

Ajuns aci, cititorul care vrea să se analizeze, trebue să se oprească şi să răspundă cu un „da" sau „nu" in dreptul fiecărei intrebări. Persoanele de o nervozitate excesivă vor răspunde afirmativ la douăzeci din cele douăzeci şi trei de chestiuni. La restul de trei, aceste persoane vor răspunde printr'un „nu". Persoanele de un perfect echilibru nervos vor răspunde cu trei „da"-uri şi douăzeci de negațiuni

Să vedem acum unde urmează să se răspundă cu „da" şi unde cu „nu" pentru a hotări dacă un sistem nervos e bine echilibrat sau se resimte de oarecari turburări.

Pentru prima intrebare: „Râdeți uşor?" cei doi soți psichologi, Thurstone, sunt de părere că răspunsul nevropatului ar fi un „nu" in locul „da"-ului la care s'ar aştepta poate cineva care priveşte chestiunea in mod superficial. Persoanele care râd rar sunt obsedate fie de teama de a nu părea ridicule, — ceea ce constitue cel mai sigur simptom al desechilibrului şi iritabilității nervoase — sau sunt dominate de vre-o reacțiune nervoasă excesivă, care le blochează preocupările intr'o anumită direcție şi care impiedecă râsul. Sunt astfel persoane de o nervozitate exagerată pe care o decepție le poate impresiona intr'o asemenea măsură incât să nu mai râdă niciodată. Aceştia sunt aşa numiții „ursuzi".

Asupra răspunsurilor dela a doua şi a treia intrebare s'au dat explicații mai sus. In ambele cazuri, individul cu nervii bine echilibrați, va răspunde „nu", pentrucă nu plânge pentru orice nimic şi nu-şi iese uşor din fire. Intrebarea No. 4 are cam acelaş sens ca şi cea dela No. 3.

O persoană explozivă se lasă luată de valul furiei, urlă şi sparge lucrurile din juru-i, intr'un cuvânt se dedă la tot felul de acțiuni, care indică o abdicare temporară a rațiunei.

Punctul al cincilea unde sunteți intrebați dacă puteți sta câtva timp in repaus fără a fi cuprinşi de nemişcare, reclamă iar un „da" in cazul că sunteți un temperament calm, intrucât o persoană nervoasă e mereu sub dominația neastâmpărului. Lista de inrebări mai reclamă o afirmație la No. 20. Persoanele calme, cu nervii bine echilibrați sunt foarte sociabile plăcându-le să-şi facă cât mai mulți prieteni şi de cele mai diferite tipuri, in vreme ce indivizii supra-explozivi evită aceste noui cunoştințe pentrucă in mod inconştient se tem de isbucnirile la care i-ar putea impinge un element nou in ambianța lor socială.

Deci o persoană bine echilibrată din punct de vedere nervos, va răspunde afirmativ la chestiunea 1, 5 şi 20, şi negativ la toate celelalte.

Dintr'o altă grupă de intrebări incluzând pe cea dela No. 21 in care se pomeneşte de cinismul cu care mulți obicinuesc să privească sexul opus — se desprinde o altă caracteristică, a persoanelor de o nervozitate excesivă, şi această caracteristică e „suspiciunea". Oamenii aceştia tind intotdeauna să-şi vadă semenii in culorile cele mai negre in vreme ce persoanele cu sistemul nervos bine echilibrat sunt in privința aceasta optimiste, poate chiar

prea optimiste. O altă chestiune care indică tot suspiciunea, e cea dela numărul 11, care se referă la senzația că sunteți urmăriți, atunci când mergeți pe o stradă mai dosnică.

Se pare că sentimentul suspiciunei își are rădăcinile direct în excesul de nervositate al individului. Bineînțeles că nu vorbim aci de suspiciunea determinată de indiciile unei reale primejdii, reacție tot atât de normală și de îndreptățită ca și reflexul care retrage pe moment degetul venit în contact cu un fier înroșit.

O altă caracteristică a desechilibrelor nervoase este mândria excesivă și teama exagerată de umiliri. Remarcăm încă odată că și aci, nu ne interesează decât extremele, întrucât fiecare om are sentimentul demnității și nu poate suferi să fie umilit dar cei mai mulți trec ușor peste incidentele umilitoare, sau peste micile atigeri ale mândriei. Astfel, puține sunt persoanele rezonabile care să se ferească a intra într'un local mai de mâna a doua, și iarăși foarte puțini dintre aceștia se tem a atrage atenția asupră-le până 'ntratât, încât să nu vrea să ocupe un loc de frunte într'o adunare oarecare sau să se ferească de-a trece pe sub privirile cuiva. Aceste susceptibilități indică aceeaș lipsă de echilibru care se manifestă prin accese de furie, prin plânsete și prin toate celelalte simptome ale unei stări în care reacția mecanismului psichic e mult prea intensă față de stimulul care a determinat-o, sau față de realele necesități ale situației.

Câteva din celelalte chestiuni se referă tot la manifestări asupra cărora psichologii s'au convins din experiență că se asociază adesea cu un exces de nervozitate. Una dintre acestea este întrebarea No. 7 despre sinucidere. Nu mai departe decât acum câteva săptămâni doctorul William Muhlberg arăta într'un raport că majoritatea celor cari se sinucid o fac dintr'un sentiment de mândrie rănită. Și în acest caz, reacția, — care e sinuciderea — întrece cu mult stimulul. E ca și cum amploiata unei centrale telefonice s'ar alarma în așa hal la primirea unei semnalizări de incendiu încât în loc s'o transmită mai departe ar incendia sau ar face să sară în aer întregul post.

Exemplul unei alte reacții pe care experiența o arată a sta în legătură cu un desechilibru nervos, e teama de înălțimi, despre care sunteți întrebați la No. 18. Psichologii dau cazurilor de exagerare a acestui sentiment, numele definit de *acrophobie*, adică teama de locuri înalte, cum era acropola grecească. Un accident survenit în copilărie poate juca un rol cauzal în această dispoziție spirituală.

Și acum, după cele arătate până aci, trebue să observăm că psichologii nu se gândesc o clipă să lase a se înțelege că persoanele supra-explozive ar fi inapte de vre-o activitate utilă sau destinate demenței. Și într'adevăr, se cunosc mulți indivizi cu astfel de tendințe psihice, cari s'au dovedit totuș de o excepțională valoare. E de observat însă că oricât de utili ar fi acești oameni, constituesc o sursă de neplăceri atât pentru ei înșiși cât și pentru cei din jurul lor.

Și cum orice om de voință își poate cizela caracterul într'o largă măsură, autoanaliza pe care ar avea ocazia s'o facă acum, ar putea ajuta cititorului să-și modeleze structura psichică în așa fel încât să-și câștige cât mai multe simpatii și să aibe astfel o viață cât mai plăcută cu putință. E. A.

La sfârșitul lunei Mai a început în București un concurs internațional de bridge, organizat de „Revue de Bridge". In fotografia noastră înfățișăm echipa românească alcătuită în felul următor: dela stânga la dreapta: ing. Grigore Theodorescu, av. I. Mateescu (arbitru), ing. Aladar Kery, ing. Istăcescu, și av. Beiner. Echipa noastră a fost clasificată a doua

O fotografie originală comunicată nouă de d. G. Musceleanu

EXERCIŢII DE GIMNASTICA

pe plaje la Carmen-Sylva

S'A INVENTAT INIMA ARTIFICIALĂ

SE vorbeşte mult în cercurile ştiinţifice despre rezultatele cercetărilor urmate de un profesor american şi un savant ungur asupra inimei artificiale.

Incercările de-a face circulaţia sângelui independentă de activitatea inimei, le găsim încă într'o epocă foarte îndepărtată. Această problemă e de o importanţă capitală, căci e impusă de o întreagă serie de boale, în care tratamentul trebue aplicat numai arterelor, fără a influenţa inima. Aşa de exemplu, in cazurile de sincopă, provocată de dilatarea vaselor sanguine, arterioscleroză, etc.

Silindu-se să creeze o inimă artificială, medicii au în vedere în special posibilitatea de-a studia efectele unor anumite medicamente asupra vaselor sanguine.

Până acum, nu s'a reuşit să se realizeze acest desiderat. E drept că s'a putut construi un aparat, constând dintr'un fel de pompă, care aplicată unui animal, după scoaterea inimei, conservă acestuia circulaţia sângelui. Totuş, moartea e aproape instantanee.

Dealtfel, sângele care a putut fi făcut să circule graţie aparatului nu este sângele propriu al animalului, ci un sânge străin.

De câţiva ani, profesorul american Gibbs lucrează la construirea unui aparat nou. El a reuşit să realizeze un aparat destinat să înlocuiască inima şi care imită perfect anatomia acesteia: ventricule şi auricule capabile să menţie în mod perfect circulaţia sângelui animalului, câtva timp. Singurul defect consta în imposibilitatea de a se adapta la ritmul particular al animalului, supus experienţei.

Profesorul Gibbs a întreprins o călătorie de studii în Europa şi cu acest prilej, a făcut la Viena cunoştinţa unui savant ungur, căruia i-a propus să colaboreze la aceste cercetări. Experienţele urmate de cei doi oameni de ştiinţă au fost încununate de un deplin succes.

Inima artificială e un aparat alcătuit din două buzunare de cauciuc cuprinse într'un înveliş metalic. Fluxul lichidului în aparat este regulat de un curent electric şi un magnet. Acest sistem face ca aparatul să se dilate şi să se contracte rând pe rând.

Iată care e technica acestei experienţe: se adoarme animalul, pentru a-i evita suferinţe inutile, se deschide corpul şi i se scoate inima. După aceea i se ajustează arterele cu tuburile de sticlă ale organului artificial. Toată această operaţie nu trebue să dureze mai mult decât câteva clipe. Altfel, viaţa animalului e în primejdie.

Totuş, chiar în cazul când lucrăm cu o repeziciune extremă, animalul rămâne neînsufleţit cel puţin un sfert de oră. Numai în urmă, încetul cu încetul, reapar reflexele şi circulaţia redevine normală. Inima artificială înviază — ca să zicem aşa — animalul.

S'a ajuns astfel să se menţie în viaţă timp de peste 6 ore un animal operat.

Astăzi, perspectiva de a învia un om, care a sucombat în urma opririi inimei poate să pară încă din domeniul fanteziei.

Cine ştie însă, dacă mâine, graţie descoperirii celor doi profesori, această minune nu va deveni realitate!

I. S.

O JEANNE D'ARC MODERNĂ

Ministerul de războl japonez a pus un premiu de 2.500 dolari pe capul Colonelului Nardine Juan, poreclit „creerul" armatei chineze și care a dat japonezilor mai mult de lucru decât toți ofițerii chinezi la un loc.

Până aci, nimic extraordinar, întrucât Japonezii caută foarte adesea să scape, pe această cale, de căpeteniile adversarilor lor. Partea ciudată o constituie însă faptul că acest Colonel Nardine Juan este o femee.

Eroina noastră nu e de rasă galbenă curată. Ea s'a născut din căsătoria unui diplomat spaniol, în Extremul Orient, cu o femee jumătate belgiană și jumătate chineză, și e „prima văduvă" a Mareșalului Chang Tsung-Chang, conducătorul campaniei dela Santung, care a fost asasinat anul trecut. Când i s'a adus cadavrul soțului, Nardine Juan, împietrită de durere, s'a ridicat solemnă și s'a legat prin jurământ să-i răsbune moartea.

E o femee încă tânără, dar pe câmpul de luptă dă dovadă de o nemaipomenită cruzime, iar în ce privește tactica militară, e un adevărat geniu. Trupele ei nu iau prizonieri — fiecare soldat japonez care le cade în mână, trebuie ucis. E destul să se lanseze vestea că sosește regimentul său pe unul din fronturi, pentruca soldații japonezi să fie cuprinși de panică. E deci ușor de înțeles că generalii japonezi ard de nerăbdare s'o suprime.

Nardina Juan, o Jeanne d'Arc modernă devenită colonel în armatele chineze

Nardine și-a întâlnit soțul acum câțiva ani la Shantung, unde tatăl său o luase într'o călătorie diplomatică. Mareșalul Chang Tsung Chang se ridicase, în decurs de 25 de ani, dela situația ștearsă și clandestină a unui bandit obicinuit, la rangul de quasi-împărat al Șantungului, una din cele mai bogate provincii ale Chinei, guvernând o populațiune de 40.000.000 de oameni. El a realizat în acest timp o avere imensă, ce se cifrează la 100.000.000 de dolari. Chang era un bărbat frumos, de o statură uriașă — 2,10 m. înălțime — spătos și bine proporționat.

Era frapant și majestuos în uniforma sa de mareșal și se bucura de răsunătoare succese printre femei, datorită bogăției, generozității și curtoaziei sale. Avea la dispoziția sa o armată foarte numeroasă și foarte puternică și poseda vre-o șase palate, iar la vremea când îl întâlni Nardine, avea aproape o sută de soții, printre care câteva femei albe.

Uneori e greu să câștigi un bărbat, când acesta are o singură soție; când posedă însă un harem de 100 de femei, lucrurile stau prost de tot. Dar Nardine nu se intimidă. Galant, mareșalul îi făcu complimente asupra frumuseței sale, în ziua când îi fu prezentată de tatăl ei, iar mai târziu, o invită la un ceai, care nu se dovedi însă atât de amar ca cel al generalului Yen, despre care ni se spune că s'ar fi sinucis, pentrucă n'a putut câștiga dragostea unei femei americane. Mareșalul Chang nu întâmpină nici o greutate în cucerirea Nardinei. Fascinată, tânăra fată își părăsi familia și prietenii, spre a intra în haremul mareșalului. Acest harem urma pe mareșal dela un capăt la altul al ținutului, în două trenuri blindate.

Femeile lui Chang făcură o primire foarte proastă nouei venite, încercând să țească o întreagă rețea de intrigi în jurul ei. Mareșalul avea nevoie de un sistem de contabilitate spre a ști care dintre femeile sale trebuia să intre în iatacul său, într'o anumită zi, și Nardine înțelese ce avea de făcut. Ea deveni secretara mareșalului, nu numai pentru contabilitatea sa amoroasă, dar chiar în chestiunile politice și militare.

Nardine era foarte citită și vorbia perfect limbile engleză, franceză, spaniolă, chineză și japoneză, așa că luă curând din mâinile mareșalului grija rezolvării corespondenței oficiale. Ajunsă aci, una dintre primele sale măsuri fu să isgonească din harem vre-o trezeci sau patruzeci dintre femeile care complotaseră împotriva ei. O vreme fu mulțumită cu această situație, dar viața deveni curând prea monotonă pentru ea.

Era o amazoană înnăscută și simția nevoia luptei. Nardine rugă atunci pe Chang să-i dea voie să ia parte la bătăliile armatelor lui și după multe insistențe, o făcu căpitan. Se distinse în câteva bătălii și foarte curând fu ridicată la gradul de colonel, luând parte activă la campania împotriva armatei naționaliste chineze din Sud.

Anul trecut Chang a fost împușcat în cursul unei bătălii. Nardine, care se afla lângă el, fu și ea rănită grav, dar se însănătoși totuș curând.

Cea mai mare parte din averea lui Chang Tsung Chang, care se cifrează la 100.000.000 de dolari, a fost lăsată Nardinei, cu câteva prevederi speciale pentru 16 din „semi-soțiile" sale. Cum Nardine e foarte absorbită de activitatea sa războinică, celelalte soții au și angajat avocați și urmează să se deschidă un proces uriaș pentru anularea testamentului. In momentul de față, vasta avere a mareșalului chinez se află în indiviziune și nimeni n'a obținut încă ceva. Vistieria țărei îi păstrează banii, până la pronunțarea unei decizii, sau până când un nou căpitan de bandiți se va ivi spre a pune stăpânire pe toate bogățiile acestea.

Fără să se gândească o clipă la vasta-i moștenire, Nardine își conduce impetuoasă armatele împotriva japonezilor, cari obicinuiesc a desemna actualele hărțueli neoficiale cu numele de „războiul Nardino-Japonez". Ea râde de meschinul premiu de 2.500 dolari pe care japonezii l'au pus pentru prinderea ei și se miră cum de poate avea cineva naivitatea să-și închipuie c'ar putea cumpăra atât de ieftin o văduvă, care valorează 100.000.000 dolari.

LA VICHY

O fotografie luată la dejunul oferit la Casinoul direcțiunei din Vichy, de către d. George Paugnies, vice-președintele companiei fermiere Vichy. In planul întâi d-ra Elena Văcărescu și d-na Lahovary; în cel de al doilea plan (îndărătul domișoarei Văcărescu) d-na Negulescu; sus: al doilea în dreapta: d. Negulescu.

D-na Lahovary, doamnă de onoare a M. S. Regina Maria a României, a părăsit Vichy-ul încântată de cura pe care a făcut-o, atât din punct de vedere thermal cât și din punct de vedere al atracțiunilor. Ea s'a întâlnit cu Regina Maria la Copenhaga, spre a întovărăși pe Suverană în călătoria pe care o face la Fjorduri.

Otto Blöser din Oravița, un copil care are o isbitoare asemănare cu Voevodul Mihai.

Doi revuiști

se străduesc să pescuiască un titlu

— Da! Sus, la etajul al doilea, în fund. Bat la ușe, nici un răspuns. Mă încredințez că numărul corespunde și bat din nou. Fiindcă tăcerea persistă și nu mi se deschide, apăs pe clanță și intru nepoftit.

Păi cum erau să audă boerii, când stau tolăniți în balcon și cu gândurile cine știe unde!

Privesc în odae: e cea mai frumoasă cameră a hotelului Palace din Constanța. Marea cu nesfârșitul ei de apă albastră, mișcătoare, e atât de neverosimilă, încât îți pare un fundal de teatru. Iluzia de decor e completată de cei doi *„Nic-i"*: Constantinescu și Vlădoianu, cari grimați de soarele amurgului, îmbrăcați în pijamale de scenă — exact ca în actul al III-lea dintr'o piesă de Bataille — stau la o masă scundă, în fața unui ocean de hârtie, cu niște condee cât undița, se străduesc să pescuiască un titlu.

Constantinescu are o pijama care vrea să fie turcească, cu un fes roșu chirchilit în cap. Cine l-o fi învățat că punându-și capul sub fes, ideile se clocesc mai ușor?

Pijamaua lui Vlădoianu, deși de un roșu aprins, e mai puțin excentrică.

Amândoi privesc lung la marea întinsă și nu găsesc nimic.

— Un titlu dom'le! Un titlu!

— La ce vă trebue?

— Ce nu știi c'am comis o comedie muzicală?

— Cum se chiamă?

— Păi pentru ea ne trebue titlu!

Aflu astfel că cei doi complici au născocit un plan diabolic. Nu le-a fost destul că în anul trecut au silit pe bucureșteni să vie de câte patru, cinci ori pe lună la ei la Alhambra, vor dela toamnă încolo să ne aducă în fiece seară, la teatrul lor. S'au vorbit ei să pregătească trei-patru comedii muzicale care să alterneze cu revistele de absolută actualitate. Până pregătesc o nouă revistă, fac o comedie, dintre cele pregătite de cu vară.

Ați înțeles bărbați ce vă așteaptă, din partea soțiilor voastre: tot la două-trei seri: „Hai la Alhambra, că s'a schimbat programul!"

Și ce-ți face mai mult năduf e că nici unul nici celălalt nu fac planuri în vânt, dintre cele pe care obicinuesc să le facă toți consumatorii de cerneală, de meseria

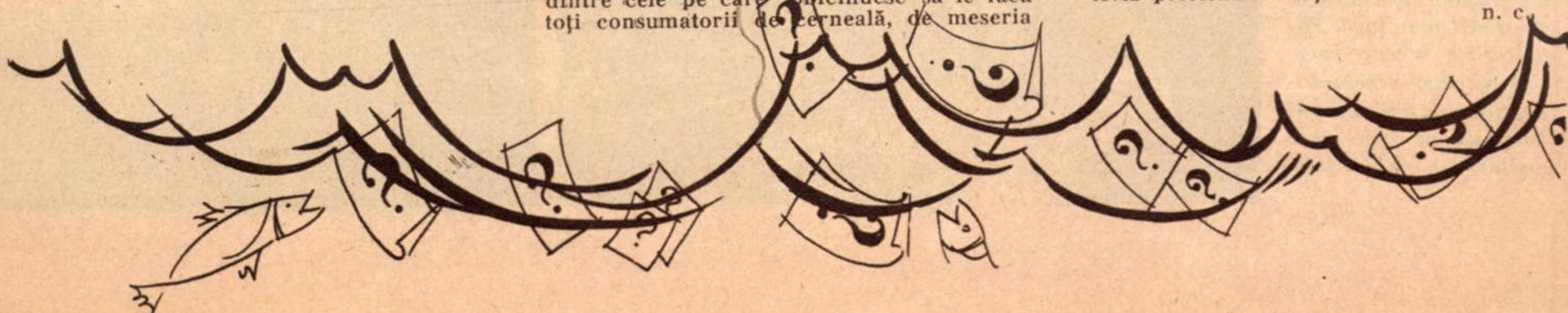
lor. Nu, dânșii au și terminat — în zece zile — o comedie muzicală. Este vorba despre o fată sărmană, care moștenește ca premiu de frumusețe și virtute o fabrică de bomboane și un tânăr zăpăcit. La urmă bomboanele devin laxative, iar fata soția tânărului.

Toate bune, dar de unde iei un titlu, pentru piesa asta cu bomboane purgative? Au pescuit ei amândoi, câte ceva, dar mai mult mormoloci, fără consistență: *„Purgativul sentimental"*, *„Frumoasa Lily"*, *„Fabrica de bomboane și Bombonel"*, și altele de aceeaș calitate.

Tot eu le-am dat ideea cea bună: să instituim pentru găsirea titlului un concurs, printre cititorii noștri. Suntem siguri că în felul acesta am putea să le oferim, nu numai o duzină de titluri minunate, dar și elemente scenice debutante, de care au, fără îndoială, tot atâta nevoe.

Aviz prietenilor noștri!

n. c.

O CĂLĂTO[R]... parlam[entară]

1) La Cazane: Tabula lui Traian, pe cele două maluri se găsesc urmele pilonilor care au susținut podul lui Traian.

2) La Ada-Kaleh: un cerșetor pe scările moscheei.

3) O vedere generală a uzinelor Reșița.

Parlamentarii români au întreprins săptămâna trecută o călătorie de studii prin țară. Fotografiile noastre înfățișează câteva instantanee luate în locurile mai frumoase pe care le-au vizitat.

RIE DE STUDII
eniarilor

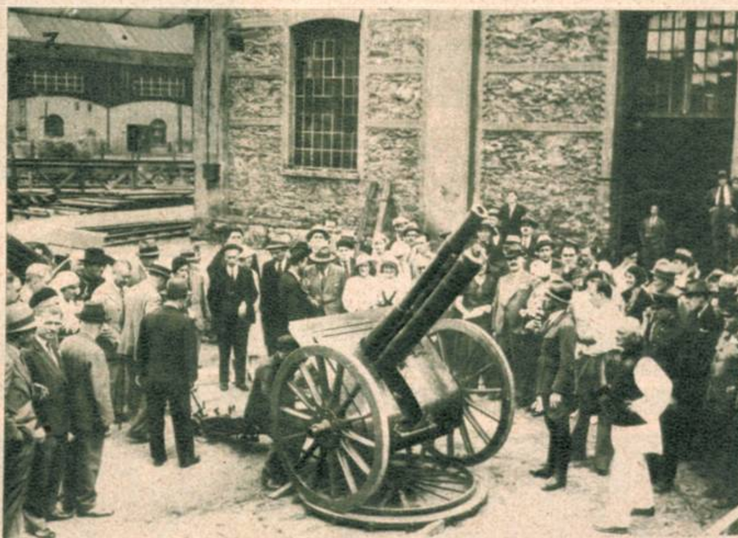
4) Insula Papagaia depe Dunăre, în apropiere de Moldova veche.

5) Primirea Parlamentarilor români la Vârşeţ (Jugoslavia).

6) O d-ră inginer îşi face practica la uzinele Reşiţa.

7) In faţa grupului se face demonstrarea unui tun.

8) Parlamentarii la castelul Peleş din Sinaia

9) Fotografia panoramică a Cazanelor.

Omul cu 47 de religii

De vorbă cu un celebru teosof modern

INTR'O grădină, pe ţărmul Dunării lângă Budapesta am în faţă un bărbat blond, slab, cu aerul aproape tânăr, cu părul buclat şi cu ochii albaştri, surâzând ironic. Iată pe celebrul specialist în studiul religiunilor, unul din cei 11 europeni cari au ajuns să pătrundă în oraşul monachal din Lhassa, faimosul *William Mac Gowen*. E profesor de ştiinţe politice la Chicago. Totuş, activitatea lui ştiinţifică s'a concentrat aproape exclusiv asupra studiului comparat al religiilor. Acum e însărcinat cu o misiune din partea Universităţii din Chicago şi străbate Ungaria, Turcia şi Persia, pentru a cerceta originea popoarelor uralo-altaice.

„Fiecare religie pe care am studiat-o m'a atras atât de puternic, încât pot spune că am devenit adeptul ei. Puţini oameni sunt atât de credincioşi ca mine şi în fiecare religie m'am absorbit cu totul, încât involuntar, mă consideram ca aparţinând fiecăreia din cele, pe care le-am studiat.

Până în prezent am fost adeptul a 47 de confesiuni religioase şi membru la aproape toate bisericile europene. Impins de o nestăpânită dorinţă de cercetări, am fost la început, presbiterian, luteran şi aş fi vrut să deviu mormon, dar n'am fost admis în sânul acestei biserici.

In anii pe cari i-am petrecut în Asia şi Africa, am devenit mahometan, confucianist. Timp de doi ani am slujit ca monah într'o mânăstire budhistă din Lhassa. Datoresc această cinste cărţii mele asupra budhismului în China, apărută în limba japoneză. Ziua, în care s'a sărbătorit îmbrăcarea mea în straie călugăreşti a fost una din cele mai obositoare, pe care am trăit-o vreodată. Ceremonia a început la orele 3 şi jumătate dimineaţa şi a durat 18 ore fără întrerupere.

TREI ORE LA DALAI LAMA

In timpul cât am stat în capitala tibetană am avut onoarea să mă întreţin personal timp de trei ore cu Dalai-Lama. Greşesc când spun „întreţin". De fapt, stăteam unul în faţa altuia, cufundaţi fiecare în gândurile noastre. Din când în când, ne comunicam rezultatul acestor meditaţii.

— Dar cum puteţi împăca budhismul care după câte se pare, se potriveşte cu viaţa dv. interioară — cu ritmul febril al Americii moderne, în care trăiţi astăzi?

In mijlocul vieţii tumultului cotidian american, pot să mă cufund adânc în izolarea meditaţiei, care — după învăţămintele budhismului — este singura cale ce duce la perfecţiune.

Tumultul şi agitaţia, care mă înconjoară, sgomotul maşinilor şi al claxoanelor, formează un fel de zid, ce mă apără împotriva oricărei intrusiuni a unei lumi spirituale străine. Şi astfel mă pot consacra cu desăvârşire lumei mele interioare şi meditaţiei.

Dimpotrivă, astăzi în Europa, unde nu sunt înconjurat, nici de liniştea mânăstirii budhiste, nici de ritmul asurzitor din Chicago, îmi vine mult mai greu să mă reculeg şi sunt mult mai distrat, decât la cele două poluri extreme ale lumii noastre contimporane.

— Americanii sunt într'adevăr religioşi?

— E o chestiune la care nu am găsit încă un răspuns. După părerea mea, tot ce se poate spune, este că suntem nişte copii, cari avem nevoie de „miraculos". Rătăcim prin mii de căi, înainte de a ajunge la miraculosul care ne opreşte, la adevărul adânc şi unic".

Aci, ochii săi albaştrii par învăluiţi. S'ar zice că reflectă străduinţele dureroase ale cercetătorului. Indată însă, privirea ironică şi aproape cinică străluceşte din nou. Savantul continuă surâzând:

„Ceeace e sigur, este că, dacă aş fi mai îndemânatec, aş putea să fac avere cu cercetările mele religioase.

Dacă mi-aş îmbrăca de pildă straiele de călugăr budhist şi aş mormăi nişte cântece neînţelese cu aparenţă mistică, dacă aş lansa priviri extatice, e sigur că aş putea aduna imediat o comunitate numeroasă. Dar nu înlocuieşti cercetările cu banii...

CELE MAI FRUMOASE SLUJBE DIVINE

— In ce religii aţi constatat cea mai puternică întipărire a convingerilor religioase asupra vieţii practice de toate zilele?

— Intr'o comunitate religioasă abia cunoscută: secta „Plymouth Brother" a fraţilor Plymouts, din Ţara Galilor, care numără abia vreo mie de membrii. Oamenii aceştia au mai mult decât o religie. Ei o şi trăesc!"

— In cursul diverselor dv., cercetări, care a fost impresia cea mai adâncă şi mai isbitoare? Ce v'a făcut să simţiţi mai de-aproape ideia însăşi a religiei?

Trăsăturile profesorului Mac Gowen se fac deodată mici şi privirea ochilor săi se transformă într'un foc fanatic.

— Trei lucruri m'au impresionat profund: slujba gregoriană, serviciul divin budhist la răsăritul soarelui şi „negro-spiritual" ,al căror sunet monoton şi arzător l-am auzit în monotonia stepelor africane.

Pretutindeni domneşte linişte. In întunericul, care s'a lăsat, ţi se pare că ai atins fantoma unui rătăcitor deapururi, în luptă pentru adevăr şi mântuirea sufletului. I. S.

In ziua de 12 Iulie a avut loc la Someşeni (Cluj) exerciţii aviatice în masă sub comanda d-lui general Henţiescu şi comandor Celăreanu. Flotila aeriană a plecat spre Bucureşti. (Fotografii comunicate de d-nul aviator Florescu).

VACANŢA ARTIŞTILOR

„Academia de pictură" de sub direcţia pictorului C. Vlădescu pleacă într'o campanie de peisagii la Mangalia.

UN PROECT GIGANTIC

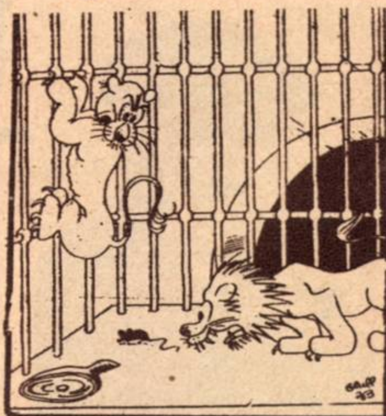
Până astăzi omul a isbutit să unească două mări, două oceane, prin canaluri imense. E de aşteptat că va putea să separe Mediterana de Oceanul Atlantic printr'un baraj. Dar care ar fi — aţi putea întreba —interesul de a face o operă atât de uriaşe? Spre a creea o cădere de apă, cea mai mare din lume şi a obţine astfel cea mai formidabilă sursă de energie electrică.

Se ştie într'adevăr, că Mediterana pierde prin evaporare mai multă apă decât primeşte din ploi şi din vărsarea fluviilor. In mod normal, nivelul ei ar scădea repede dacă acest deficit hidraulic n'ar fi compensat de apele Oceanului Atlantic. In strâmtoarea Gibraltar se stabileşte deci un curent puternic, întins pe mai mulţi kilometri din Ocean, către Mediterană. Dacă s'ar isbuti să se suprime acest curent printr'un baraj, s'ar creea o diferenţă de nivel destul de mare între cele două masse lichide, şi în consecinţă, o cădere de apă.

Energia astfel obţinută—spune d. Herman Soergel, promotorul acestui proect — ar îngădui să se electrifice trenul sud algerian şi chiar Sahara. Insfârşit, — spre a nu împiedica circulaţia maritimă — s'ar săpa două canale pe ţărmurile spaniole şi africane.

Proectul acesta e grandios de bună seamă, dar realizarea lui nu va fi nici mai dificilă, şi nici mai puţin bogată în consecinţe ca aceea a tunelului sub canalul Mânecii.

Humor

Femeea tot femee!

Leoaica zărind un şoarece,

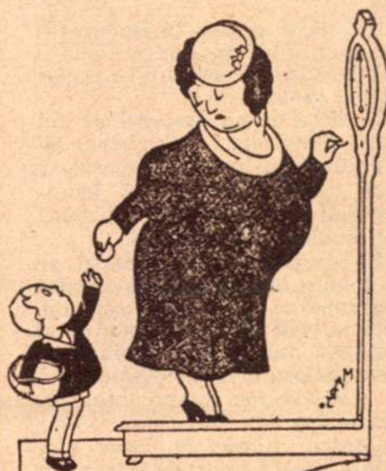
(„Gutierrer, Madrid")

— „Unde nu e nimic, vedeţi primul costum istoric."

— „Cum? Eu credeam că era frunza de viţă primul costum!"

— „Nu, ăla era al doilea !"

Marioara, ţine pudriera. Căci vreau să ştiu exact cât cântăresc.

Hoţul: „Punga sau viaţa!"

Autorul cunoscut: „Poftim! Aceasta e „Viaţa Mea" frumos legată. Numai doi sutari volumul."

Un boer... bucătar!

Descendent al unor cunoscute familii boereşti moldoveneşti, rudă cu Vodă-Cuza, boerul bucătar ne învaţă să preparăm cu o cheltuială de 20 lei, icre pentru şase persoane şi cozonaci mai ieftini ca pâinea.

EDMOND Rostand, marele poet, ne dă în „Cirano de Bergerac", o reţetă pentru prepararea unei *prăjituri de migdale.*

Brillat Savarin, celebrul gastronom şi scriitor francez, este deasemenea renumit pentru formulele sale culinare.

Marchizul de Béchamel, care a trăit în timpul lui Ludovic al XIV-lea, a inventat şi el, între două răsboaie, *un sos,* care-i poartă numele.

Se mai pot cita şi alte asemenea cazuri celebre în străinătate.

Am găsit şi noi, în Bucureşti, un boer bucătar... care face şi el reţete în versuri şi e în acelaş timp... violoncelist!

E vorba de un descendent din mari demnitari, proprietari latifundiari moldoveni, însurat cu fiica unui general... el însuşi purtând numele unui alt general, rudă cu Vodă-Cuza.

La drept vorbind, boerul nu s'a tocmit bucătar la nimeni, dar pasiunea sa principală este bucătăria! Nu dă voe nimănui să conducă bucătăria, la dânsul acasă, laboratoriu sacrosanct unde toate se fac numai după ordinele lui.

Pentru nimic în lume n'ar mânca decât bucatele preparate de dânsul singur, după cum n'ar fuma alt tutun decât cel aromat, cu multă artă şi fineţă, tot de către dânsul. E vorba de d. inginer A. P.

Pasiunea sa pentru bucătărie nu este întrecută decât doar de dragostea lui pentru muzică, şi în special pentru *Chopin.* In bucătăria din strada Polonă nr... poate că s'ar întâmpla o catastrofă, dacă soţia boerului, d-na P., o excelentă pianistă, cu studii la Dresda şi Berlin, ar avea imprudenţa să cânte concertul în mi minor de Chopin în momentul când soţul ei este ocupat în laboratoriu. Boerul bucătar — care adoră acest concert — ar fi, poate, în stare să părăsească friptura pe foc şi să vie să se aşeze lângă piano...

CUM TRAESC BOERII?

— Şi cum ai devenit bucătar, coane Alecule? — l-am întrebat.

— Eram de douăzeci şi trei de ani. Tocmai îmi terminasem armata şi mă văzui moştenitorul unei mari averi. Soţia mea avea numai şaisprezece ani.

„Orfani din copilărie, moşteniam acum, amândoi, eu şi soţia mea, de pe urma mai multor rude, moarte de curând printr'o tristă coincidenţă.

„Trăit în belşug până atunci, nu am dat nici o importanţă averii, privind-o ca pe un ceva foarte natural... Am plâns însă, în mod sincer, rudele pierdute, pe care le-am iubit mult, şi cari ţinuseră şi ele mult la noi.

„Bancherii, apoi vechii noştri administratori de moşie, avocaţii... s'au ocupat de lichidarea formalităţilor de moştenire, plasarea averii mele, etc... Eu nu mă pricepeam deloc la toate astea şi aveam toată încrederea în „oamenii noştri". Mi se părea o meschinărie de a controla diferitele conturi şi socoteli, ce mi se prezentau. Iscăleam şi aprobam orice mi se punea pe biroul meu.

„Trăiam acum de capul nostru, necontrolaţi şi nesfătuiţi de nimeni, deşi abea eşiţi din adolescenţă, fără nici o experienţă de viaţă.

„Sfătuindu-mă cu soţia mea, hotărîrăm să facem o călătorie prin Europa şi apoi să ne stabilim câţiva ani la Bruxelles, unde aveam planul de a termina studiile mele de inginerie, iar soţia mea doria să-şi perfecţioneze studiile de muzică, începute la Dresda şi Berlin. Deşi n'avem părinţi şi rude, cari să ne sfătuiască, dar noi să fim totuş practici şi cuminţi! — am hotărît înţelepteşte: — *Mergem, pur şi simplu, la şcoală!"*

„LA ŞCOALĂ..."

— Când am ajuns la Bruxelles, am închiriat — bine înţeles — un apartament „modest", dar astfel cum fusesem obicinuiţi amândoi să trăim. Era un apartament comod, mobilat confortabil, compus din mai multe camere spaţioase... Dar mobilele de modă veche nu erau pe placul nostru... Am hotărît să cumpărăm altele moderne, covoare şi bibelouri... Nici nu-mi aduc aminte cât am plătit pe toate fleacurile astea. Cred că nici n'am revăzut conturile... Apoi soţia mea, care este o excelentă pianistă — după cum ai auzit-o! — merita desigur un piano bun. I-am procurat un splendid *Erard* de concert...

„Imi realizam un ideal din copilărie: ador muzica şi aş fi dorit să cânt din violoncel. Mi-am procurat şi un violoncel, pe care am dat o sută de mii de lei. Apoi m'am înscris la Conservator...

„Mi-am mai adus aminte de nişte foşti colegi din România, băeţi buni, dar fără parale. Ce s'o fi făcut, bieţii? Le-am scris unde sunt i-am adus la Bruxelles, ca să-şi continue şi ei studiile. Era drept! Alţii erau prin alte oraşe. Mi-am dat osteneală să le aflu adresa exactă şi le-am trimis şi lor ceva parale... O fi având nevoe, săracii!

„Diferiţi cunoscuţi ai mei, pe cari îi consideram oameni foarte cum se cade şi buni prieteni, începură să-mi scrie cerându-mi în împrumut, diferite sume de bani. Fiecare primia cekul dorit, cu care-şi încasa suma respectivă de la bancherul meu din Bucureşti.

„In vremea asta eu îmi continuam studiile fără nici o grijă. Deşi duceam de câţiva ani, la Bruxelles, o viaţă de prinţi (ne mutasem acum într'un palat, cu lachei şi slugi multe, cari ne cam încurcam viaţa) totuşi în cele din urmă mi-am luat diploma de terminare a studiilor.

„In aceeaşi zi primii o telegramă de la plicticosul meu de bancher, care suna cam astfel: *„Nu mai semnaţi cekuri. Depositul epuizat".*

„In primul moment, nu am înţeles senzul grav al acestei telegrame. Niciodată nu examinasem terfeloagele, pe care mi le tot trimetea el. Plicurile cu scrisori stăteau trântite grămadă, nedeschise. Cum vedeam, pe plic, firma bancherului bucureştean, aruncam scrisoarea fără să o mai deschid. Ce mă priveşte pe mine asta? — îmi ziceam. — Eu nu mă ocup de asemenea fleacuri... Asta-i treaba lui!

„Mai ales începuse să mă pasioneze bucătăria. Belgienii nu stiu să gătească... şi au un tutun foarte prost. Imi instalasem o bucătărie model, cu toate uneltele cele mai moderne... Era şi foarte sistematică. Nu lipsea nimic!

„Bucătăria mea era ca un fel de expoziţie. Eram foarte mândru de dânsa.

„Incepusem să gătesc cu pasiune.

„Am imaginat, cu acest prilej, o mulţime de bucate noi şi mi-am format o bibliotecă de specialitate, ocupându-mă de chimia alimentară. In acelaş timp, făceam experienţe să prepar tutun de pipă şi tutun de ţigarete. Găsind nişte tipuri minunate, am uimit pe toţi prietenii mei belgieni. Venia o mulţime de lume acum la noi în casă: toţi primiau, cadou, ţigări şi tutun, din belşug. Eram foarte mulţumit de laudele prietenilor mei...

„Unde mai aveam timpul să mai citesc şi scrisorile seci ale bancherului?

„Dar la un moment dat, încăpăţânatul acesta nu mi-a mai trimis bani. Foarte supărat, am plecat în ţară şi aci am aflat că sunt complet ruinat! Indignarea şi protestările mele au fost considerate drept copilării. Eram sărac! Trebuia să mă deprind cu ideea asta.

„In primul rând, am încercat să pretind să mi se restitue unele împrumuturi, ce făcusem prietenilor. Erau sume importante, pe cari le preţuiam acum. Dar aceştia mă ocoliau. Abia am putut aduna câteva sume neimportante. M-am convins repede, că nu voi putea trăi astfel.

POLONIA CONSUMĂ TUTUN FABRICAT DE UN ROMÂN!

— Mi-a venit atunci o idee salvatoare! — îşi continuă povestea „conu Alecu", care acum are copii mari, şi se laudă că a devenit „om practic".

„In timpul călătoriilor mele prin diferite oraşe din Europa, minunasem pe străini cu tutunul preparat de mine. In special aveam o invitaţie călduroasă de-a mă stabili în Polonia, spre a conduce fabricaţia tutunului de acolo. M-am dus în această ţară şi am organizat, ceea, ce-am crezut de cuviinţă.

„Astăzi polonezii consumă tutunul de pipă fabricat de un român. Şi sunt mândru de asta!

„Regia Monopolurilor Statului din România, a apelat şi ea la mine. Tutunul de pipă românesc. Voi fabrica în curând — nesc poartă deasemeni numele dacă mă voi înţelege cu direcţia R. M. S. — şi tutun pentru ţigarete, o specialitate a mea.

„Şi astfel am ajuns fabricant de tutun! Dar de bucătărie tot nu mă las şi te poftesc la mine la masă."

„Boerul-bucătar" a preparat în cinstea mea o masă splendidă, la care a mai invitat câţiva prieteni — de „prieteni" tot nu s'a lăsat! Mi-a cântat din violoncel... Doamna P., fiind rugată, ne-a făcut plăcerea să execute, la piano câteva compoziţii de Chopin şi Schuman.

In urmă, *„pour la bonne bouche"*, am fost duşi să admirăm bucătăria, laboratorul cu care d. inginer P. se făleşte mai mult decât cu orice în lume.

CU 20 LEI ICRE PENTRU ŞASE PERSOANE!

Mâncasem nişte icre minunate la masa inginerului P. Am cerut reţeta lor pentru cititorii noştri.

— O fi scumpe? — am întrebat cu oarecare îngrijorare.

— Cu douăzeci de lei poţi prepara *„Caviar illusion à ma façon"* pentru şase musafiri. După cum vezi, nevoia m'a făcut să invent reţete ieftine. Am devenit econom, dar totuşi *caviarul* e excelent!

„Ca material pentru icrele mele — spune d. inginer P. — e nevoe de două linguri de griş, rase; o sută de grame de măsline negre, cărnoase; puţină ceapă; lapţii de la un peşte de putină, o lingură de „purée" de cartofi (cartofi fierţi, sdrobiţi în pastă).

Modul de procedare e următorul:

1) Scot sâmburii de măsline şi-i pun să fiarbă în ¾ pahar cu apă, o jumătate de oră. Arunc sâmburii şi în aceeaşi apă fierb grişul.

2) Trec prin maşina de tocat carne, de două ori: măslinele; un mic miez de pâne, cât un ou,

muiat în apa măslinelor, ca să-l colorăm; puţină ceapă, cât o nucă.

3) Adaug o linguriţă plină de lapţii de la peşte de putină (aşa numitele scrumbii sărate olandeze, de putină). Dacă n'ai lapţi poţi pune carnea de la peşte. Totul, bine tocat, şi încorporat la cele de mai sus.

4) Frec bine cu *untdelemn* şi cu *lămâe* totul, până se face o pastă omogenă.

Se capătă o culoare neagră de la măsline. Iar grişul dă aspectul icrelor naturale, de peşte.

Toate cele de mai sus costă mai puţin de 20 lei. Se obţine o cantitate prea îndestulătoare, pentru a fi servită la şase musafiri, pe cari îi avem la masă.

16 PRĂJITURI, 30 LEI!

— Prăjiturile delicioase, ce ne-au fost servite la masă, au costat 16 prăjituri, 30 lei!" — spune simpaticul nostru amfitrion.

Deasemeni inginerul ne vorbeşte despre un cozonac care ar fi mai eftin ca pâinea.

— Să încerce gospodinele, cititoare ale „Realităţii Ilustrate", să prepare *caviarul meu*, a cărui reţetă am dat-o — zice d. inginer P. — şi să ne scrie dacă le-a plăcut. In caz afirmativ voi da şi alte reţete, precum şi sfaturi practice, *cum trebue să ne hrănim ca să fim sănătoşi, să facem economie şi în acelaş timp, să mâncăm bine, putând primi onorabil musafiri fără prea mare cheltuială.*"

ALEX. F. MIHAIL

D-ra Leria Niky Cucu, maestra de coreografie cunoscută, se găseşte în vacanţă la ferma domniei-sale de lângă Bucureşti.

O iniţiativă lăudabilă

Sub conducerea inimosului învăţător Ioan Trifan, elevii din ultimele clase ale şcoalei primare din Aninoasa (Huniedoara) au făcut în zilele de 3—12 a. c., o excursiune lungă cu itinerariul: Braşov-Sinaia-Ploeşti-Bucureşti şi Constanţa. Au fost pretutindeni bine primiţi şi au vizitat parcuri, muzee, instituţiuni de cultură, fabrici, vapoare, etc. In Bucureşti au vizitat şi atelierele editurii noastre, explicându-se şcolarilor modul cum se tipăreşte revista şi cum se face un ziar.

Desigur nici nu se poate un lucru mai frumos decât acţiunea inimosului învăţător care cu multă trudă a ştiut să adune banii necesari călătoriei şcolarilor săi.

Mai mulţi şomeuri decât locuitori

FUNCŢIONARII serviciului de şomaj al Ministerului Muncii din Santiago, au fost foarte uimiţi primind listele şomeurilor ajutoraţi în Antafagosta. Intr'adevăr ei au constatat că numărul acestor şomeuri se ridică la 41.932, fiind superiori populaţiei totale a acestui oraş care numără numai 36.000 de locuitori!

Deoarece nu era posibil să se dovedească de partea cui era vina, a funcţionarilor sau a locuitorilor, s'au luat măsuri ca de aci încolo să se verifice în mod riguros identitatea şi starea de mizerie a persoanelor care primesc alocaţii de şomaj.

Ministrul muncii a declarat c'a fost nevoit să renunţe la o anchetă prea minuţioasă, deoarece o asemenea anchetă ar fi necesitat mobilizarea tuturor funcţionarilor din Chili, numărul fişelor şi recipiselor fiind de peste 80.000. Oricum, recordul şomajului îl deţine până astăzi acest oraş Antafagosta, unde mai mult decât totalitatea locuitorilor n'au de lucru.

Femei literate

Marion Nixon într'un bar din Hollywood

O FEMEE care a eşit în oraş după cumpărături, sau afaceri, a umblat mult sub arşiţă şi a răsbit-o setea, nu mai este neapărat redusă la paharul de apă al cofetăriei, după prăjitura de care nu-i e poftă.

O femee poate intra azi şi singură, într'un local cu variate băuturi răcoritoare şi poate consuma pe aceea care-i place. La ora aperitivelor, de pildă, când acasă bucătăreasa greşeşte maioneza comandată, sau mai târziu, când „domnul şi stăpânul" având nevoe să-şi schimbe pentru seară cămaşa, o găseşte cu nasturii lipsă, — în localurile suprapline din centru, femeile pot să intre, să stea la mese izolate, sau să-şi pue coatele alături de oricine pe masa înaltă a barului, fără să scandalizeze şi fără să obţie ochiade mai obrasnice, ca atunci când sunt însoţite.

Deci, libertate, toleranţă, egalitate în sfârşit...

Aceasta în principiu. In practică însă, o femee se abţine să intre singură la berărie sau la bar, şi asta nu din pricina maionezei sau a nasturilor căzuţi. Oare teama de a nu fi acostată? Sportul acesta masculin şi-a pierdut toţi aşii, din cauza facilităţilor de reuşită, iar jucătorii cei proşti se răresc, pe măsură ce cursurile de jiu-jitsu au început să fie frecventate şi de femei.

E mai degrabă mândria femeii moderne de a nu-şi afişa părăsirea, singurătatea spre ţinutul căreia o duce viaţa nouă, pe care ea a voit-o şi a obţinut-o. Simplificând gospodăria, desfiinţând copiii, lăsată liberă de bărbatul care a înţeles însfârşit că timpul sclaviilor a trecut, femeia nu poate, cu multele sale aspiraţii înfăptuite, să umple totuş golul format.

De aceea am înţeles şi am venit numaidecât în ajutorul prietenei care, de la masa unei berării centrale, îmi făcuse prin geam un semn discret de poftire.

Mai ales că prieteni este doamna V. cu care îmi e totdeauna plăcut să mă întâlnesc. Doamna V. este scriitoare, cu reputaţie şi succese destul de mari, pentruca spiritul de colegialitate curentă să mă oprească de a-i mai face reclamă, scriindu-i şi aci numele întreg. Din prietenie, vă fac totuş s'o recunoaşteţi. Are părul blond, însă nu din naştere, ochii vii, tăioşi, pe care-i poate face oricând, dulci, e mică de statură, în mod absolut natural, şi poartă rochia de vară lungă, astfel că numai când se aşează pe scaun i se văd ciorapii lipiţi bine pe picior, până deasupra pulpei grase. O convorbire cu ea este totdeauna pentru mine o destindere plăcută.

Aşteptaţi poate să precizez gargarisind vechile clişee: viaţa literară, francmasoneria artei, idealul comun... Ei bine, nu. Cu doamna V., când suntem împreună, nu „abordăm" niciodată chestiuni de literatură. Vorbim despre modă, despre ştiinţă, despre recorduri, deci despre lucruri uşoare şi vesele. O oră de destindere, cum am spus, fără tracul care, cu un alt convorbitor, mă face să-mi schimb de zece ori ritmul pulsului, în aşteptarea fatalului „Ce-aţi mai scris?" şi de teamă că nu voiu răspunde cu destulă importanţă: „Am în lucru un roman".

Doamna V. nu-mi cere nici părerile definitive asupra tuturor cărţilor ce apar. Cu ea, abia ca un obligatoriu „ce mai faci", schimbăm uneori câte un complice „Merge? merge?" la care nici una, nici alta, nu răspundem.

De aceea, mi s'a părut ciudat că de astă-dată, în berăria de care vorbiam, prietena mea îşi permite să rupă pactul tacit dintre noi, ca şi cum am fi între Mari Puteri.

După ce am privit-o cu admiraţie invidioasă cum dă pe gât halba de bere, — eu deabia ajunsesem, cu mici sorbituri la un deget sub dantela amară a ţapului, — doamna V. deveni fără motiv confidenţial — deprimată:

— Nu mai ştii, zău, despre ce să scrii.

Deşi neplăcut izbită, am căutat să mă pun în ton. Fără întrebări, căci în breasla de psiholog, eşti obligat să deduci totul. Am oftat deci, înţelegător.

— Ceva, nou, nou, cum să mai găseşti, când s'a scris despre tot? Cel mai extravagant subiect, pe care l-am plăsmuit într'o noapte de febră, la-m găsit după două zile într'o oarecare revistă-bazar, şi făcea o nuvelă răsuflată, că am plâns.

Doamna V. mă întrerupe, tăind cu palma fumul ţigării, a doua pe care o începea:

— Subiecte noi nu există. Dar asta n'ar fi nimic.

Replicai ignită:

— Aici voiam şi eu s'ajung. Totul este felul cum tratezi subiectul.

— Lasă asta, făcu doamna V., impacientată.

Abia începusem să vorbim despre literatură şi buna înţelegere dintre noi se risipia.

— Nu mă împiedică subiectele să scriu, ci bărbatul meu.

Prietena mea era măritată de vreo trei ani, şi de-atunci publica rar, remarcasem.

— Ce vrei? îi răspund. Mizerii profesionale! Sunt, ce să faci, bărbaţi, cari, în materie de condei sau creion, nu admit în mâna femeii decât pe acela cu care se scriu sprâncenele.

O licărire de mândrie îmi răspunse.

— Nu. Bărbatul meu nu-i din aceia. Ţi-aş destăinui chiar, deşi nu-i extrem de măgulitor, că tocmai talentul meu literar l-a hotărît să mă ia. Ii plăcusem puţin, dar când mi-a citit cărţile...

Am surâs strâmb. Cu cărţile mele, ajung totdeauna la rezultatul contrariu. Mă place puţin, sau mai mult, — dar, după ce-mi citeşte cărţile... S'a sfârşit, nu mai e el, nu mai putem vorbi ca înainte... ce să mai sper? l-am pierdut.

Marlene Dietrich cu Dorothea Wieck la cafenea

Era aşa de uşor să fi scris sub pseudonim... Acum e prea târziu. Prietena mea continua:

— Inţelegi că, dacă m'am măritat, tocmai asta m'a hotărît: că-mi voiu putea alege orice subiect. Prea mă împiedicam înainte: asta, ca să nu se uite lung la mine mama... asta, ca să nu mă tachineze vărul, asta, ca să nu bârfească lumea. După ce s'a transcris — fără dificultăţi, slavă Domnului — actul dotal, am răsuflat. Vreau să construesc, mi-am zis, ceva modern, îndrăsneţ, să tai ceva din viaţa adevărată, simplă în complexitatea ei. Subiectele rare, bombastice, îmi repugnă,

— Ceva à la „Garçonne", spun, şi regret îndată. (O carte de-acum zece ani!)

— O! Nu-mi propun să scriu cărţi morale. Margueritte a demonstrat că romanele lui sunt recomandabile pentru tinerele fete moderne. Alesesem ceva mai simplu, fără pretenţii educative.

Umplu pauza pe care doamna V. o face, sorbind a doua halbă.

— Am citit romanul pe care l-a premiat anul acesta, un mare juriu francez. Intr'adevăr, viaţa simplă şi goală, mai ales goală. Eroii, dacă-i poţi numi astfel, aleşi toţi cu cele mai avansate bube fizice şi morale, vorbesc în afacerile lor de comerţ, de inimă sau de răsboi într'un limbagiu franc de closet care te face să ţii, fără voe, cartea, la distanţă. Ştii de ce au devenit obişnuite şase sute de pagini la un roman modern, şi încă cu litere mici? In chipul acesta, autorul, sperând că va descuraja anticipat pe cititori, poate să scrie liber, fără retenţiile obicinuite.

— Scumpa mea, oftează doamna V. la capătul răbdării, nu aveam deloc intenţia să scriu în genul acela. Analizele mele sunt pur psihologice şi se mărginesc la salon şi dormitor. Iar amorul madern se poate face încă, ba mai ales azi, în condiţiile cele mai estetice. Architectura nouă prevede totul. Insfârşit, iată ce voiam: să trec o femee modernă prin toate experienţele de dragoste, inclusiv aceea de o zi. şi aceea de totdeauna. Calculasem nouă capitole. Ce părere ai?

— Pentru viaţă, nu ştiu. Dar pentru un roman modern, e modest.

— E un minimum. Ei bine, soţul meu s'a opus. A fost primul nostru motiv de ceartă. Pretindea că-l fac ridicul dacă lumea va crede — ceea ce i se pare sigur — că ale mele sunt cele nouă experienţe de dragoste, că şi el începe să aibe bănueli... N'am voit să ajung la divorţ. Am cedat. Am găsit pe urmă alt subiect.

— Pe care ai avut prevederea să nu-l mai expui soţului.

— Nu ghiceşti principalul. Mi-a găsit manuscrisul. Il scrisesem, în orele când el lipsea, sau seara, cu foaia de socoteli casnice deasupra, pe furiş, ca o liceană. Mi-a căutat în lipsa mea prin classoir, aşa cum caută soţii geloşi scrisori de dragoste. Mi-a forţat saltarele şi iar au început discuţiile.

Prin fumul gros care ne învălue masa, — era a patra sau a cincea ţigară a doamnei V. — pun întrebarea:

— Ce subiect?

— Cel mai simplu, cel mai obicinuit. O femee măritată şi îndrăgostită.

— Dar asta ar fi trebuit să-l măgulească.

— Stai. Doar n'am făcut pe eroină îndrăgostită de bărbatu-său. Ţi-am spus că nu-mi plac subiectele rare, bombastice.

— Aşa dar, cele trei laturi obicinuite, cu, probabil, un unghiu proeminent spre al treilea personagiu.

— Cum e şi natural. E un subiect pe care l-au tratat toţi, pe care l-am mai tratat şi eu ca fată. Cred totuş că am găsit accente şi situaţii inedite. Ce folos? Nu pot să-l public. Mi-a ascuns manuscrisul. Să ştii, să nu te măriţi.

— Bănuesc că soţul ţi-a furnizat subiectele sale.

— Unul singur. Inutilizabil, vai. Amorul plat, suav, binecuvântat de preot şi primar, lipsit de neprevăzut, de interese şi de interes, poate fi real în viaţă, dar nu se pretează literar, mai ales în literatura realistă. El numeşte paradox, ceeace e, cum vezi, atât de limpede. Ţine la subiectul lui, la amorul lui, al nostru însfârşit. Imi vine să cred că numai de asta m'a luat, soţul meu, ca să-l pun pe el în romane, în situaţii avantajoase, într'o lumină măgulitoare. Vanitatea bărbaţilor nu are margini. O soţie drăguţă, supusă, un soţ iubitor, atent. Şi aşa, fără sfârşit. Dar cu asta nu se poate face azi nici un basm pentru copii.

Am apăsat cu degetele pe braţul cu ţigara:

— Uiţi că soţia supusă e scriitoare şi că bărbatul atent îi secvestrează manuscrisele.

Braţul doamnei V. s'a lăsat moale pe masă.

— Ha... Asta ar face un sfârşit. Ce sfârşit? De-aici ar începe abia romanul. S'ar putea, se poate... adăugă ea pe gânduri. Dar lui, să vedem, o să-i convie? Să ştii, să nu te măriţi.

— Nu, nu, n'ai grijă, îi răspund.

Ca o confirmare, tocmai atunci intra pe uşa localului, domnul, cel mai recent simpatic, căruia, cu experienţa căpătată, i-am ascuns până azi, cum am putut, trecutul, adică literatura mea, — şi iată acum bănuesc că a aflat, din felul cum îl văd evoluând spre masa noastră, cu un mers dintr'odată împrumutat, cu gâtul ţeapăn, cu priviri saşii, sub dubla sforţare de a-şi păstra superioritatea câştigată şi de a-şi rememora fraze întregi din recenzii de gazetă sau din cine ştie ce manual care tratează cu expresii technice despre arta şi ştiinţa literaturii.

Cu tracul începând, trebue să-mi forţez şi eu la fel memoria. Dar mă inundă gândul că vechea, uşoara, buna noastră înţelegere în doi, s'a dus. Mizerii...

ALICE GABRIELESCU

Lista

BILETELOR DE TRAMVAI PREMIATE CU CÂTE 500 LEI FIECARE

In săptămâna aceasta am premiat cu câte 500 lei oricare bilet simplu sau de corespondenţă, de 4, 5, 6 sau 7 lei, indiferent linia, dacă va purta unul din următoarele numere:

A. 886-188
A. 2854-082
A. 2658-102
A. 5490-123
B. 4212-123
B. 4451-125
B. 4799-123
C. 4825-105
D. 4123-063

Abonamentul pentru şase călătorii:
E Nr. 00832

Câştigătorii a 500 lei cu câte un bilet de tramvai!

D-na Marioara Dumitru Curpene din str. Sf. Niculae Tzi nr. 2

D. Niţă Voicu, str. Colorian nr. 13

Domnul bine îmbrăcat către băiatul de stradă:

— „Nu ţi-e ruşine să înveţi pe acest copil nişte cuvinte aşa de urâte?"

— „Din contra! Il învăţ ce cuvinte nu trebue să spuie niciodată."

✵

Ia spune-ne, cucoană, ce-ai auzit eri la concert.

— O mulţime de lucruri: Popeasca şi-a vopsit părul. Soţul doamnei Ionescu e acuzat de a-şi fi însuşit pe nedrept nişte bani. In fine, Pârvuleasca a avut o ceartă aşa de grozavă cu bărbatul ei, că poliţia a trebuit să intervină.

Ce nu știe toată lumea

1. O scrisoare expediată în 1864 a ajuns la destinație abia după 68 de ani.

2. Pe o minge de foot-ball a crescut o scoică

3. Albanezii mai poartă încă doliu pe vestminte (sub forma unor vipuști negre) după eroul lor *Skandenberg*, mort acum 465 de ani.

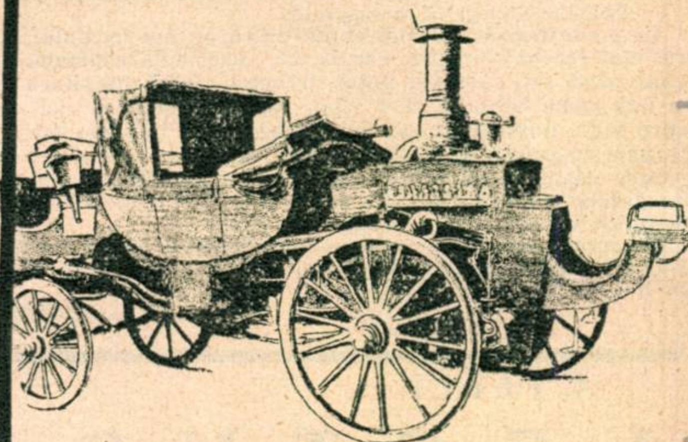
LEONARDO DA VINCI 1452—1519
A fost pictor, sculptor, arhitect, poet, muzicant, filosof, psiholog, scriitor, critic, călător, aeronaut, matematician, fizician, chimist, hidrograf, geolog, mineralog, zoolog, botanist, geograf, meteorolog, astronom, anatomist, fiziolog, biolog, turnător de bronzuri, tipograf, inginer și inventator.
El a făcut proectul unei mașini de sburat, cu doi ani înainte de descoperirea Americei

5. John Wesley, fondatorul metodismului a parcurs călare 300.000 kilometri, a ținut 52.000 de predici (vre-o 18 într'o săptămână în curs de 56 de ani) și a scris 6500 de imnuri! Timp de 64 de ani s'a sculat regulat la 4 dimineața.

6. Un automobil ce numără 96 de ani. A fost construit de către generalul Borodine inginer italian.

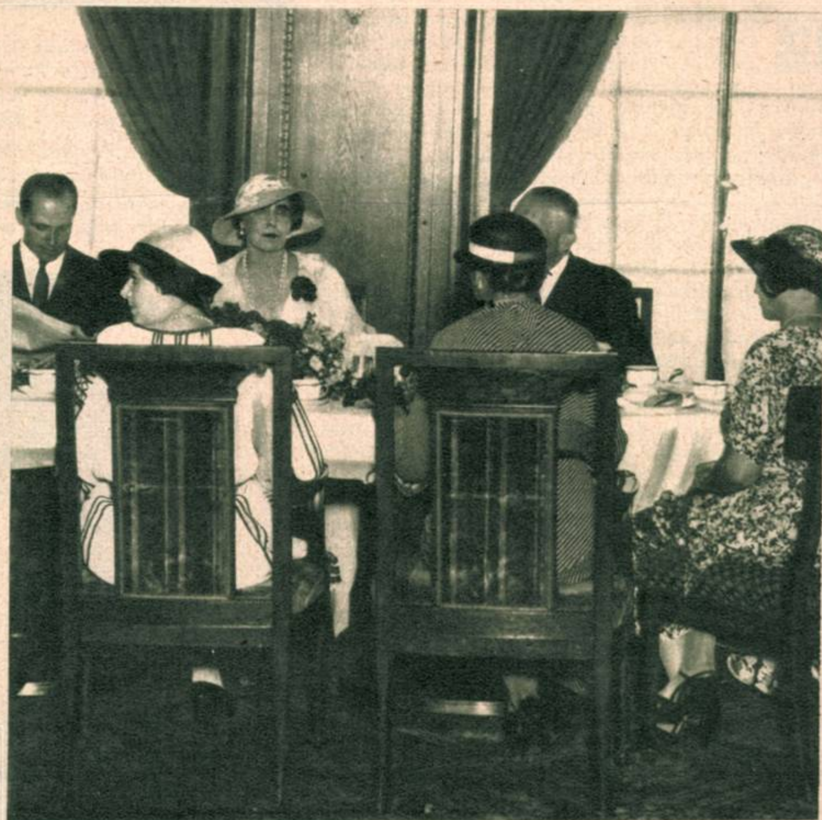
7. Ceaiul conține mai multă cafeină, decât cafeaua.

Excursia Reginei Maria în ţinuturile nordice

Regina Maria a României a plecat cu vaporul „Resolute" al companiei Hamburg America Linie, în ţinuturile nordice. In această călătorie, Suverana e însoţită de Arhiducesa Ileana cu Arhiducele Anton. In fotografia noastră de jos: Regina Maria înainte de plecare. La Hamburg, a vizitat grădina zoologică Hagenbeck, şi a fost surprinsă de fotograf în momentul când hrănea pe cel mai mic elefant. In fotografia de sus, Regina Maria la un ceai pe care l-a oferit pe bordul vaporului înainte de plecare.

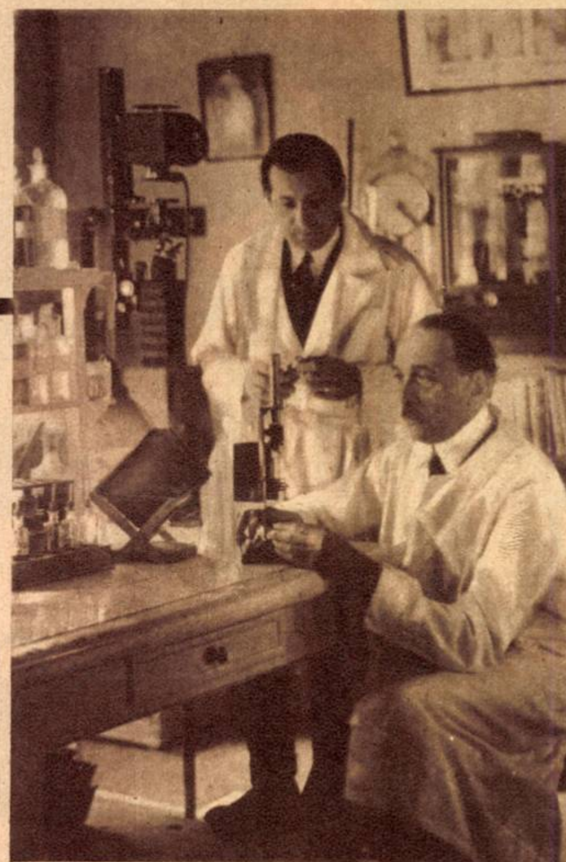

Arhiducesa Ileana cu micul arhiduce Ştefan înainte de plecarea spre fiordurile Norvegiei.

LONGEVITATEA UMANĂ

Trăesc oamenii inteligenţi mai mult decât imbecilii?

de SERGE VORONOFF

Doctorul Voronoff îşi are clinica de întinerire la Nisa

Pescarul Yvest Nicolas care a trăit peste o sută de ani

Văduva Pocker din Post Friesland, care a trecut de 105 ani

Una din maimuţele grădinii zoologice a doctorului Voronoff

EREDITATEA longevităţii nu-i deloc o enigmă indescifrabilă. Această longevitate depinde de glandele noastre cari comandă funcţionarea organelor şi în deosebi de glanda genitală care asigură viaţa fiziologică a tuturor celulelor, vigoarea lor şi energia lor de viaţă. Or, glandele le moştenim dela ascendenţii noştri direcţi sau îndepărtaţi, după cum moştenim celelalte organe. E deci firesc ca viaţa lungă să fie tot atât de ereditară ca şi culoarea ochilor noştri. Copilul reproduce particularităţile individuale, normale sau anormale, ale părinţilor săi. Profesorul Arthur Thomson a semnalat că o şuviţă de păr alb sau un deget suplimentar pot perzista în curs de câteva generaţii. O mică particularitate funcţională, cum e bunăoară cazul unui stângaciu, a putut să fie urmărită la mai multe generaţii. Grosimea buzei inferioare a Habsburgilor a persistat şease secole. Este deci foarte natural că ascendenţii noştri ne transmit prin celula iniţială glandele ce determină longevitatea noastră. Condiţiile vieţii noastre, măsurile higienice, exerciţiile fizice, abuzul de alcool şi de tutun, virtuţile şi viciile joacă un rol destul de secundar în determinarea longevităţii noastre. Higiena rea, abuzurile de tot felul, în deosebi abuzul de alcool, pot altera glandele noastre, otrăvi ţesăturile noastre, fiind astfel punctul de plecare a maladiilor ce compromit viaţa. Fireşte că trebue să ţinem seamă de acest lucru şi trebue să ne ferim ca să nu pierdem acest capital moştenit, dar dacă nu ne-a fost transmis pe cale ereditară acest capital, — higiena şi virtutea nu-l pot înlocui. Intr'adevăr, dacă întâlnim printre acei cari au trecut peste o sută de ani, oameni sobri ce se mulţumesc cu lăptarii şi alimente vegetale, evitând orice excese, se găsesc printre ei şi indivizi cari au avut o viaţă furtunoasă, cari erau mari băutori, cari abuzau de tutun, cafea, etc. Astfel doctorul Politman, care a murit la Vaudemont, în Lorena, în etate de 120 de ani, se îmbăta în fiecare seară dela vârsta de 25 de ani. Dr. Espagno, mort la 112 ani, la Comminges în Garonna, făcea la fel; amândoi mai erau şi mari amatori de dragoste. Exemple de soiul acesta sunt numeroase. Mă limitez să citez pe cele mai celebre: agricultorul irlandez Brown care a trăit 120 de ani, era un băutor atât de vesel încât a cerut să se incrusteze pe piatra lui funerară următoarele cuvinte: *Aici zace Brown care a fost totdeauna beat şi era, în această stare, atât de straşnic încât însăşi moartea se temea de el.*

SE POATE PREVEDEA DURATA VÂRSTEI UNUI OM

Exemplele citate, şi ele sunt numeroase, dovedesc numai că oamenii dotaţi cu glande genitale de o constituţie particulară au o energie de viaţă cu totul excepţională. Indiscutabil, însă, că observarea regulelor de higienă, exerciţiile fizice, alimentarea sănătoasă şi moderaţiune în uzul facultăţilor nu pot decât să contribue la conservarea influenţei binefăcătoare a glandelor genitale asupra organismului.

Longevitatea fiind ereditară, se poate, dacă nu intervine vreun accident sau vreo boală, prevede aproximativ durata vârstei unui om.

N'avem decât să calculăm vârsta tatălui şi a mamei, vârsta bunicilor şi a bunicelor (cu condiţia ca fiecare dintre ei să fi murit de moarte naturală) şi să împărţim cu 6 aceste 6 cifre astfel obţinute.

Mr. Jenkins, în vârstă de 140 de ani, fiind chemat la tribunal pentru a depune mărturia cu privire la nişte întâmplări cu 120 de ani în urmă, a venit însoţit de cei doi fii ai săi dintre care unul era de 104 ani şi celalt de 100 de ani.

Soldatul Jean Thouret a trăit 104 ani; mama sa a atins vârsta de 118 ani, unul din unchii săi — vârsta de 130 de ani. Centenari se găsesc tot atât de bine printre ţăranii cari trăesc în aer liber cât şi printre orăşeni care-şi petrec viaţa în laboratorii.

Pe semne că ceiace aerul le dă celor dintâi, le dă inteligenţa celor de al doilea. Creerul este marele regulator al funcţiunilor din corpul nostru; cu cât e mai bine constituit cu atât regulează mai bine aceste funcţiuni. De aici s'ar putea trage concluzia că oamenii inteligenţi trăesc mai mult decât imbecilii. Intr'adevăr, nebunii au o viaţă scurtă şi cretinii din născare mor devreme.

Este deci foarte important de a moşteni pe lângă glande genitale bine constituite şi un creer bine organizat.

Aşa dar, vigoarea, energia, longevitatea noastră sunt legate de starea glandelor noastre cu secreţie internă, şi în deosebi de glandele noastre genitale, de puterea noastră de a iubi. Viaţa nu are alt scop decât dragostea. Natura nu ne cere altceva.

NATURA NU URMĂREŞTE DECÂT UN SINGUR SCOP

Oamenii sunt însă mai exigenţi. Evoluţia pe care au suferit-o, ridicându-se treptat deasupra animalităţii, le-a făcut să conceapă şi alte scopuri, de ordin moral şi intelectual.

Natura însă continuă să-şi urmărească singurul ei scop. Şi dacă în tot regnul animal, dela creaturile cele mai inferioare până la fiinţa omenească ea impune o viaţă mai lungă femelelor, aceasta se explică prin faptul că masculii nu-i sunt de folos decât pentru actul dragostei, al fecundităţii, pe când femelele trebue să clocească şi să-şi crească progenitura. Acest lucru se vede mai puţin clar la specia umană, unde totuşi viaţa femeii este mai lungă decât a bărbatului, dar în regnul animal se observă destul de limpede. Uneori natura este destul de severă cu masculii, cum e cazul efemerelor unde numai masculii se nasc fără de gură, fără de stomac, dar prevăzuţi cu glande genitale şi nu trăesc decât câteva ore, exact timpul necesar pentru a se reproduce. S'ar mai putea cita câteva exemple similare, în care intenţia firei se exprimă cu şi mai mare claritate, aşi zice chiar brutalitate.

BĂTRÂNEŢEA VARIAZĂ DUPĂ INDIVIZI

S'a încercat să se determine hotarul de vârstă, când începe bătrâneţea la om. Hippocrat era de părere că începe dela vârsta de 56 ani, Dabenton — dela 63 şi Flourens — dela 70.

Aceste cifre nu corespund realităţii. Data bătrâneţii variază după indivizi.

Vârsta, numărul anilor atestat prin actul de naştere este o indicaţie, dar nu constitue decât o prezumţie. Neîndoios, dela vârsta de 65 de ani trebue să ne îndoim de tinereţea omului, căci majoritatea oamenilor manifestă la această vârstă o slăbire a vitalităţii lor. Dar sunt şi excepţii frecvente. De 15 ani am întreprins lupta împotriva bătrâneţii. Mai bine de o mie de persoane cari se credeau îmbătrânite, şi erau în realitate bătrâne, au venit să-mi expună mizeriile de care suferă. Printre acestea am văzut oameni de 50 de ani şi de 70 de ani.

Invariabil şi unii şi alţii, cei de 50 şi cei de 70, se plângeau că facultăţile lor genezice au slăbit sau s'au stins cu totul. Unii îmi semnalau acest lucru, declarându-mi că acesta este scopul real al vizitei lor; ei mă întrebau cu nelinişte dacă există intr'adevăr un remediu. Alţii mi-au declarat că nu dau mare importanţă acestui lucru; pe ei nu-i interesează decât facultăţile lor fizice şi mentale, căci sunt siliţi să-şi continue munca pentru a face faţă nevoilor vieţii. Cu toate astea, şi aceşti din urmă îmi cereau să le grefez glande genitale, căci şi-au dat seamă că pentru a restabili facultăţile lor fizice şi mentale, trebue procedat prin restabilirea funcţiunei vitale a glandelor genitale şi aveau dreptate. E singurul mijloc de a recăpăta vigoarea corpului şi limpezimea de spirit, diminuate de vârstă.

CRITERIUL BĂTRÂNEŢII

Astfel, aceşti oameni de 50 şi de 70 de ani, manifestau aproape aceleaşi semne de bătrâneţă în raport direct cu slăbirea vigoarei lor genitale, şi aceasta reprezintă adevăratul criteriu al bătrâneţii. Ea nu începe pentru toţi la aceiaşi dată fixă, ea debutează pentru fiecare dintre ei cu o diminuare remarcabilă a funcţiunei genitale. Omul e bătrân când glandele sale dau semne de slăbiciune marcată şi omul e senil când se stinge definitiv funcţiunea acestor glande. Toate celelalte semne fizice şi intelectuale, slăbiciunea progresivă, sunt legate de încetineala sau încetarea funcţionării glandelor genitale, cari nu mai stimulează viaţa fizică a celulelor, cari nu mai întreţin energia funcţionării tuturor celorlalte glande în conexiune strânsă cu ele. Natura, creând pe masculii pentru dragoste, vârsta lor stă în raport cu facultatea de a îndeplini această funcţiune şi când ea s'a irosit definitiv — începe senilitatea. A păstra vigoarea glandelor înseamnă a păstra energia fizică şi mentală, echilibrul funcţiunilor vitale, bucuria de a trăi.

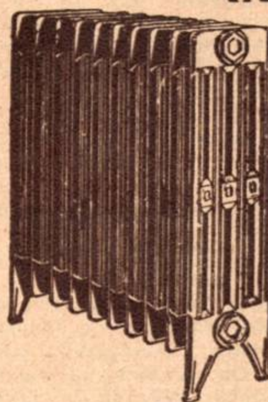
Chiar la oameni tineri, insuficienţa poate fi punctul de plecare a unor turburări fizice profunde, cari au fost relevate şi puse în lumină de către Freud. Atâta timp cât aceste glande rămân viguroase, active, atâta timp cât ele varsă în sânge principiul vital ce-l elaborează, numit *hormon*, atâta timp cât produc simultan elementele de fecondare, toate energiile fizice şi mentale, curajul, îndrăzneala, ideile generoase, încrederea în viitor, se manifestă în mod splendid. Bătrâneţea, cu toate satisfacerile pe care le aduc omului situaţiile cucerite; rezervă amărăciuni intime, senzaţia şovăelei fizice şi mentale pe care bătrânul le ascunde cât poate, dar cari se accentuiază din ce în ce mai mult. Iar când glandele genitale încetează definitiv să funcţioneze intervine sau oroarea de a se vedea şi judeca inutil şi o sarcină pentru alţii, sau beatitudinea unui creer prăbuşit, care a căzut în copilărie.

In stare senilă omul mai trăeşte câtva timp, trăeşte *au ralenti*, în realitate însă este mort. Când se apropie încet de terminul extrem al vieţii umane, el moare în detaliu.

SERGE VORONOFF

(World Copyright by Agence Litteraire Internationale Paris, and „Realitatea Ilustrată" Bucarest).

La Miercurea-Ciucului a avut loc târgul anual care a putut dovedi bună starea locuitorilor cari știu — în tot timpul pe care li-l lasă liber ocupațiile agricole — să producă obiecte de industrie casnică: dela mobilă până la pluguri și dela oale până la obiecte de galanterie

PRINȚUL CERȘETORILOR

Omul care a cerșit 120 de milioane

Lordul Knutsford, „prințul cerșetorilor" a murit. Această poreclă i-a fost dată acum câțiva ani de către unul din secretarii lui particulari, într'o carte închinată vieții și operei sale.

S'a calculat că Lord Knutsford a cerșit nu mai puțin de o sută două zeci de milioane de lire sterline în cursul existenței sale atât de lungi.

Lordul, care moștenise dela tatăl său titlul de viconte de Knutsford și se trăgea dintr'o familie distinsă, era o personalitate cunoscută și un avocat renumit, care-și câștiga existența din practica acestei meserii.

Lord Knutsford a cerșit nu pentru el, ci pentru spitalele din Londra și în special pentru London Hospital, al cărui director onorific a fost dela 1895 încoace. El a făcut din acest așezământ sanitar cel mai mare și mai înzestrat spital englezesc.

Numai printr'o întâmplare, Knutsford a pătruns în acest domeniu de activitate, în care avea să repurteze succese atât de considerabile.

Vizitând într'o zi pe un lucrător din port, la spitalul din Poplar, el fu literalmente înspăimântat, constatând murdăria și instalația absolut primitivă din spital, precum și incapacitatea infirmierilor. În 1891 este ales președinte al consiliului de administrație al spitalului și obține concedierea personalului incapabil. Strânge bani destui pentru a face o construcție nouă și mărește capacitatea spitalului dela 36 la 118 paturi.

In chipul acesta, își începe cariera sa de „prinț al cerșetorilor", carieră, pe care o practică apoi pe o scară mai mare, la „London Hospital", începând de la 1895. Ajunge repede celebru, fiind cel mai spiritual și mai original și mai convingător dintre autorii de apeluri și anunțuri, pe care operele de binefacere le adresează la punga bogătașilor. Era mai mult decât „un cerșetor". Era un excelent organizator și administrator, care căuta întotdeauna să dea cea mai bună întrebuințare posibilă a fondurilor strânse.

Una din primele lui idei a fost să planteze trunchiuri în toate stațiile de gară, cu inscripția următoare: „Vă rog acordați o clipă de atenție pentru London Hospital".

O altă ideie îl aduse în conflict cu procurorul general. Comandase niște piese false de o jumătate coroană, cu inscripția următoare: „mulțumim pentru adevărata jumătate de coroană, Knutsford, director la London Hospital".

Procurorul general îl amenință cu urmărirea pentru fabricarea unor monede false. „De minune" — strigă prințul cerșetorilor — „va fi cea mai bună reclamă care s'a făcut vreodată spitalului!"

Procurorul se văzu astfel împiedicat să interzică monedele false.

Se povestesc numeroase anecdote asupra activității lordului Knutsford, o serie de întâmplări pe care el însuși le istorisia foarte bucuros.

Pe vremea, când lucra încă pentru spitalul din Poplar, el observă într'o zi pe imperiala unui omnibus, doi americani cari îl întrebară unde e drumul spre Turnul din Londra. Knutsford le propuse să viziteze spitalul din Poplar, mai bine decât această „veche cocioabă".. După ce-i conduse să viziteze spitalul, le întinse pușculița și fiecare vizitator depuse într'însa câte-o piesă de aur. Unul din ei, îi aruncă o privire severă și surâzând îi spuse: „Domnule, dumneata ești un mare șmecher!" Celălalt adăugă: „La noi, în America, ai face repede avere, afară doar dacă nu te-ar omorî lumea după o săptămână.

Ca exemplu de insistență persuasivă, atunci când era vorba să cerșească pentru spitalele sale, se povestește următorul caz: „Intr'o zi, Knutsford convinsese pe unul din prietenii săi să-i cedeze tot câștigul său dela bridge. Prietenul îi trimise un cec de 1200 de franci, menționând că-i pare rău că nu-i poate da mai mult, întrucât partenerul său câștigase prea mulți bani. Lord Knutsford îi scrie imediat, întrebându-l de numele și adresa acestui partener, pentru a obține și dela acesta câștigul dela bridge."

Operația cea mai reușită a fost „cheta dublată".

Un binefăcător anonim declarase că-i va dubla toate sumele pe care lordul Knutsford le va putea strânge într'un interval anumit, până la concurența sumei de nouă milioane șase sute de mii de franci. „Prințul cerșetorilor" strânse întreaga sumă, în zece zile.

I. S.

Nelu Andreescu împreună cu doi tovarăși face înconjurul Europei pe jos. Deocamdată dânsul a străbătut în România 14.000 klm., mai mult decât oricare alți turiști români până în prezent

TENEBRO

DE RUDYARD MULLTON

(16)

Nu mică fu mirarea lui Iacobs și Moro, când văzură pe directorul marei Societăți de locuințe în rate, intrând și adresându-se afabil lui Rex:

— Scumpul meu director general, sunt gata să semnez contractul... A, pardon. Sunteți ocupat?

— A, nu, făcu Rex. Cu domnii aceștia am terminat.

Și conducând pe Moro și pe Iacobs până la ușe, le șopti:

— Imi dați voe, d-lor, să vă mulțumesc: dv. m'ați învățat să fac afaceri. M'ați înșelat, până când m'ați învățat cum să vă păcălesc și eu. Vă mulțumesc. Și acum, să nu mai aud de voi, că vă sucesc gâtul!... Ați înțeles?...

CAP. XV

TENEBRO, IN CARNE ȘI OASE!

— Unde o fi Diana? se întreba, în acest timp, Bill Parker.

Desigur, își spunea el, Rex crede că e la Moro, fiindcă nu pare prea îngrijorat de absența ei. El știe că Moro nu-i va face nici un rău, fiindcă o iubește.

Sau, poate, Rex a ascuns-o, ca să câștige timp și poate bani și s'o oprească de a se duce acum la Moro?

Dar dacă nici Moro, nici Rex, nu sunt faimosul „T", răpitorul de copii și fete tinere, și dacă Diana a fost, în adevăr, răpită de acel monstru?...

Cine-ar fi putut crede, că acel tânăr simpatic care-și punea barbă falșe și ochelari enormi, și făcea pe prezicătorul, era în realitate un bandit?... A, dacă ar mai întâlni odată pe Tenebro, pe fostul lui asociat, care-l băgase în toată încurcătura asta!...

Și dece a vrut Rex să pună agenției numele de „Tenebro"?... Să fie oare vre-o legătură, între prezicătorul — bandit Tenebro, și Rex Farwell?...

Pe când vorbia cu sine însu-și astfel, Bill simți în spatele său prezența unei ființe, apăsarea privirilor ei magnetice... Se întoarse brusc, și urlă de frică:

— Tenebro!...

In fața sa se afla un uriaș, dar cu figura simpatică, râzând ștrengărește:

— Ce, te-ai speriat, Bill?...

— Tenebro!.. bâlbâi Bill Parker...

Tenebro își lăsase o mică mustață dar Bill îl recunoscuse îndată.

— Ei da, chiar eu!...

— Ce vrei dela mine?... întrebă Bill, tremurând de groază.

— Cum: ce vreau dela tine?... Nu e aci agenția Tenebro?.. Ei bine, atunci aci sunt la mine acasă!... Hm!.. Ați crezut c'o să vă las să faceți afaceri în numele meu?..

Tenebro duse mâna la buzunarul dela spate.

— Să nu tragi!... urlă Bill. Dece vrei să mă împuști? Nu te-am trădat eu...

Tenebro, zâmbind, scoase, în loc de revolver, o tabacheră de argint, din care oferi procuristului o țigare:

— Ia Bill, nu sunt narcotizate, nici otrăvite!... Pe acele otrăvite, le țin în alt buzunar.

— Dece-ai venit? Dacă te descoperă poliția aci, ne arestează pe toți!...

— Am venit să-mi dați partea ce mi se cuvine, din afacerile ce-ați făcut în numele meu. Parcă eu nu știu că ați ascuns pe Diana Driss, ca să stoarceți banii lui Moro!.. Și afacerile cu Iacobs, cu Kingston, cu...

— Dar... mormăi Bill.

— In primul rând, vă trag la răspundere, fiindcă mi-ați luat firma. „Tenebro" era firma mea, înregistrată la tribunal. Cine v'a dat voe să lucrați în numele meu?...

— Lasă-mă să-ți explic, să vezi cum a fost, zise Bill.

— Unde-ați ascuns pe Diana? întrebă Tenebro fioros.

— Dar n'am ascuns-o noi.

— La altul!... Să ști că te împușc ca pe un câine, dacă nu-mi spui!..

— Dar nu știu, iți jur... Poate că Rex..

— Nu știi?

— Nu... Zău!..

— Am să-ți aplic masca de piele, strigă Tenebro, ca să mori, orb, surd și mut, în chinurile cele mai infernale!...

Dar, în clipa aceea, auzindu-se pași din odaia vecină, Tenebro se făcu nevăzut...

*

Inspectorul Evans se afla în biroul său dela Scotland Yard, unde primise vizita fascinantei Lola Sanders. Secretara consilierului de stat Sir Arthur Lavington, venise sub pretextul că aduce unele instrucțiuni din partea consilierului; de fapt, Evans înțelese că ea venise să-l vadă, și aceasta îl măgulia.

Când Lola se pregătea să plece, se anunță altă vizită: Moro Mopp.

Evans pofti pe un scaun pe roșcatul financiar și-l asigură că poate să vorbească fără teamă, în fața secretarei lui Sir Lavington.

— Domnule inspector, începu Moro, după cum știți, eram pe punctul să mă căsătoresc cu d-ra Diana Driss.

De sub nasul meu însă, un oarecare Rex Farwell a ademenit-o să plece cu el, sub pretextul că-i va da o slujbă, la o agenție imaginară. M'am prezentat într'o zi la Rex Farwell, somându-l să redea libertatea d-rei Diana Driss, ca să mă pot căsători cu ea...

— Dar d-ra Diana nu era liberă? întrebă inspectorul Evans. Oare nu urmase pe Farwell de bună voe?

— Il urmase, fiindcă nu știa cu ce fel de afaceri se ocupă directorul agenției „Tenebro". Dar am avut eu grijă să trimit pe cineva la dânsa, ca s'o lămurească.

— Ce s'o lămurească? Cu ce afaceri se ocupă Farwell?

— Dv. știți mai bine ca mine, răspunse Moro, fixându-l cu ochii lui mici. I-am deschis capul fetii, că Rex Farwell a atras-o în agenția sa de șantaje și rapturi de oameni, ca să mă forțeze s'o răscumpăr cu bani mulți... Dv., poliția ați tolerat și tolerați funcționarea acestei scelerate agenții...

— Nu putem s'o închidem și să arestăm pe Rex Farwell, fără probe suficiente. Dacă am putea indentifica pe faimosul „T", cu Rex Farwell, l-am aresta, imediat dar n'avem dovezi.

— Am venit să v'aduc această dovadă, zise Moro.

— S'o vedem.

— Dupăce l-am somat să-mi restitue fata...

— D-le Moro, interveni Miss Lola Sander, scuză-mă că te întrerup. Dar când i-ai făcut această somație, Rex Farwell ți-a pus vre-o condiție în schimbul eliberării ei?

— Firește. Convenisem să-i restitui anumite polițe și acte compromițătoare, și tot în urma acestor tratative, a obținut dela asociatul meu, d. Iacobs, semnarea unui contract, care a adus lui Farwell o sumă importantă.

Sunteți bun să ne arătați dovada ce posedați? îl întrerupse nerăbdător inspectorul.

— Ei bine, făcu Moro, Rex Farwell, a urmat să obțină și mai mult dela mine, pentru răscumpărarea Dianei, și de aceea a ascuns-o.

— A ascuns-o? făcu Lola Sanders.

— D. Moro, explică Evans, vrea să spună că d-ra Diana a dispărut. Rămâne de dovedit dacă e un rapt și dacă autorul acestui rapt e Farwell. Fiindcă și alte persoane au avut interesul să facă prizonieră pe d-ra Diana.., Nu-i așa, d-le Moro?.. și privi semnificativ pe roșcat în ochi.

— Farwell a închis-o într'un loc necunoscut, fiindcă, în urma celor ce i-am destăinuit despre afacerile lui Rex Farwell, Diana a vrut să se reîntoarcă la mine E evident că a fost foarte decepționată, când a aflat că Farwell o atrăsese în agenția lui, numai ca să-mi stoarcă mie un bun preț de răscumpărare. Ea a vrut atunci să părăsească agenția, dar Farwell dăduse ordin negrului său, s'o păzească. Diana a vrut să fugă pe fereastră și atunci negrul a legat-o burduf. După aceasta, au transportat-o într'un loc necunoscut, unde poate că în mometul de față, i s'a aplicat sărmanei fete înfiorătoarea mască de piele...

— Acestea sunt presupuneri, zise Evans. Ai spus că ai o dovadă.

— Iat-o, răspunse Moro, și scoase din portofoliu o scrisoare, pe care o întinse inspectorului. Am primit acum o oră, această scrisoare.

Evans citi:

„Domnule,

„Vă anunțăm că d-ra Diana Driss se află în mâinile noastre, într'un loc sigur, unde, a fost făcută inofensivă, prin aplicarea măștii de piele.

„Vă cerem pentru răscumpărarea ei, suma de 1500 lire. Vă veți afla cu aceasta sumă, singur, astă noapte, la ora 12 precis, la fântâna dintre Newburg și Marlborough, unde începe pădurea.

„In cazul când veți anunța poliția, vom ucide pe prizonieră și dv. nu veți scăpa de răsbunarea noastră".

„T".

XVI

ARESTARI

In noaptea aceea, la locul indicat de bizarul „T", se aflau, ascunși după copaci, numeroși polițiști, sub conducerea directă a lui Evans

Alți polițiști se aflau în mașina lui Moro; poliția voia să întindă o cursă lui „T". La ora 12 noaptea, precis, acest automobil cu polițiști, stopă la fântâna dintre Newburg și Marlborough, — la locul indicat, unde începea pădura...

Dar până în zori, „T" nu-și făcu apariția!..

— A aflat că Moro a înștiințat poliția! își zise Evans. E ciudat cum poate să afle acest bandit, tot ce se petrece la Scotland Yards...

Iar a doua zi, inspectorul Evans, raportând lui Sir Arthur Lavington cum dăduse greș cursa, observă:

— E de notat, Sir, că, de câte ori cei cari primesc scrisorile lui „T", se plâng poliției, acest bandit află și nu vine la rendez-vous, știind că poliția îi întinde o cursă...

— Da, răspunse consilierul, acest „T" e o forță de primul ordin...

— Imi permiteți, Sir, zise atunci Evans; mai e o ipoteză...

— Și anume?..

— Dacă Moro și-a trimis singur scrisoarea, ca să ne facă să credem că Rex Farwell e „T"...

— Numai dovada că Farwell a ascuns pe Diana Driss, ar putea să ne convingă de identitatea dintre el și „T", zise Sir Lavington. Restul, sunt presupuneri și bănueli. Cred că în această direcție, trebue să-ți îndrepți cercetările...

✲

Evans fu chemat urgent la telefon.

— Da, inspectorul Evans. Cine e acolo?

— Aici agentul Peterson, se auzi din celălalt capăt al firului.

Agentul Peterson era unul dintre agenții postați în jurul casei, în care se afla agenția lui Rex Farwell, cu misiunea de a supraveghea orice mișcare neobicinuită.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Evans. In timpul nopții, negrul Sambo, ușierul agenției, a deschis o fereastră, a legat de balcon un cearceaf, dar nu s'a coborît în grădină pe această cale, ci, după câteva minute, agentul Deep, care făcea de pază în spatele casei, a zărit pe african strecurându-se afară, pe o ușe dosnică, și purtând pe umeri trupul unei femei, ce părea în nesimțire. Deep mi-a dat de veste, și am plecat după Sambo, ca să-l urmăresc. El s'a suit cu femeea într'un automobil ce aștepta într'o uliță laterală, iar eu am sărit într'un taxi, și i-am urmărit. Automobilul s'a oprit la periferie, în direcția Reading, la vila din Stanley Street 31. Acolo, Sambo a coborît și a dat jos femeea, în care am recunoscut pe d-ra Diana Driss. Au intrat în casă; d-ra părea să aibă mâinile legate la spate și un căluș în gură. Am reușit apoi să mă uit pe fereastra vilei. Inăuntru am văzut, pe păreți, în loc de tablouri, agățate măști hidoase, și un alt negru, cu burnus alb de beduin, a ajutat lui Sambo să întindă pe o canapea, pe d-ra Diana. După aceasta nu știu ce s'a mai întâmplat, fiindcă beduinul a lăsat perdelele, iar un om necunoscut ne-a atacat pela spate. Abia acum m'am trezuit din leșin, și vă telefonez, ca să-mi ordonați ce să fac.

— Supraveghează casa. Vin îndată, răspunse Evans.

Un automobil plin cu polițiști, sub conducerea inspectorului Robert Evans, se îndrepta cu toată viteza spre periferia Londrei, în direcția Reading. In fața casei cu n-rul 31 din Stanley Street, mașina stopă. Polițiștii săriră jos și înconjurară vila.

Era o vilă mică, numai cu parter și cu o vastă grădină, ce o despărțea de stradă.

Din umbra copacilor, se desprinse silueta agentului Peterson, care veni să raporteze lui Evans:

— Sambo a părăsit vila. Au rămas înăuntru beduinul cu d-ra Diana. Acum câteva minute, a sosit însă cu un taxi, o altă femee, necunoscută, care a intrat în vilă și se află acum înăuntru.

Cercul polițiștilor se apropia de casă. Pătrunseră în grădină — ulucile nu aveau nici un metru înălțime, — și când se aflară sub ferestre și pe scara dela intrare, Evans, cu revolverul în mână, sună.

— Dacă răspund cu focuri de revolver? întrebă un agent.

— Vă retrageți după pomi și trageți în ferestre. Cei cari încearcă să fugă, îi împușcați.

Dar ușa dela intrare se deschise, în liniște, și o femee fardată apăru în prag.

— A, d-ra Mady dela Papagalul Alb! făcu Evans, ascunzându-și revolverul în buzunar.

— Pe cine căutați, d-le inspector?

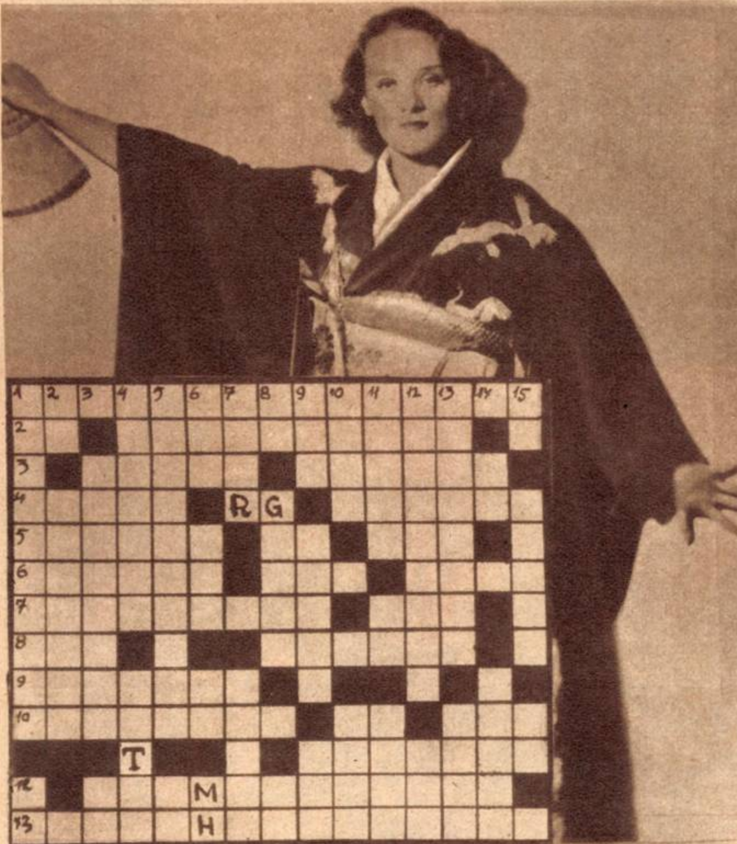
— Pe tine, ștrengărițo! zise inspectorul, și o împinse ca să intre înăuntru.

(Va urma)

Pagina Jocurilor

Concursul nostru pe luna Iulie

Problema I-a (Marlene...)

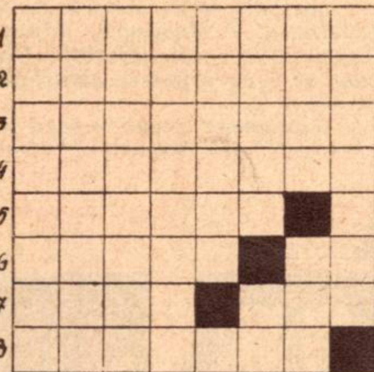

ORIZONTAL: 1. Film în care Marlene s'a lansat. — 2. Poftim. In acest film Marlene joacă rolul de prostituată (a—e). — 3. Lucra încet, fără spor. — Alt film cu Marlene. — 4. Maestrul lui Stradivarius. — Bombănim. 5. Povestise. — Lumina cândva Egiptul. — Numeral francez. — 6. Melancolică. — Literă grecească. — A învins recent pe Schmelling. — 7. Lovită. — Oraş în Africa. — 8. ... von Harbou. — Multe actriţe „doresc" să aibe succesele Marlenei. — 9. Se ocupă cu partea metafizică ce tratează despre fiinţe în genere. — 10. Alegea din nou. — Posed. — John... Brown (unul din regisorii Marlenei, în epoca filmului mut). — 11. Fetiţa „ei". — 12. Aşa cum este Marlene Dietrich. — 12. Mare succes al Marlenei.

VERTICAL: 1. Jocul Marlenei „place mult". — *Primul* între actori. — 2. Poftim. — O întrece pre Greta (ce zic admiratorii Gretei?) 3. Stare civilă (şi a „ei"). — 4. Publicase. — O-r s industrial în Elveţia. — 5. Cărţi în care se înscriu zilnic acte sau afaceri (art.). — 6. Clevetire. — Unul din trinitatea infernală. — Rege al Basanului. — 7. Flori strivite şi fără miros! 8. Incheiat de cinematografişti odată cu sosirea verii. — Rivala Marlenei. — Conjuncţie. 9. ... Angeles. — Alătura. — Eroina romanului „Uliţa cu epave" al tânărului scriitor Horia Liman. 10. Bastiment cu două catarguri. — Taxe, rău aplicate. — 11. Oraş în Elveţia. — A se afla. — Cu vedere scurtă. — 12. Regisorul Marlenei. — Cadou. — 13. Ispiteşte, aplicabil şi Marlenei. — Motive de păcat! 14. Posezi. Unul din numele infernului. — 15. Nota mutului. — Film în care Marlene a jucat alături de Gary Cooper. — ?.

NICU ROSEN
Loco

Problema II-a (Cuvinte în pătrat)

1. Geniu pustiu! 2. ... glas de durere! 3. Cuprins în cele zise, dar nu şi în termen formal. 4. Lipsiţi absolut, de merit (fig.). 5. Aripa exterioară a coleopterelor. 6. Neplăcut la gust; Notă muzicală. 7. Intristat, cugetând la o greşeală comisă; „Mai am un singur...! 8. Plantă din a cărei vânzare pictorul Grigorescu şi-a cumpărat vopsele.

VERTICAL la fel.

GEORGE SASCUT-Craiova

Pensiunea Sebö, clădire nouă cu mobilier modern pe malul Oltu ui la Băile Tuşnad perla Transilvaniei.

Plaje proprie, bucătărie franceză şi ungară, camere cu un pat şi cu două.

Pensiunea cuprinde patru mese pe zi. La cerere masă de regim.

Serviciu ireproşabil, confort Preţuri moderate.

Un mare succes: Bacalaureatul lui Puiu

A apărut zilele acestea şi se găseşte de vânzare la toate librăriile din ţară volumul de proză al d-lui *N. Crevedia*, intitulat „Bacalaureatul lui Puiu".

In „Bacalaureatul lui Puiu", autorul epuizează cu un humor de cea mai bună calitate, toate scenele vesele şi mai triste legate de cumplitul examen dela sfârşitul liceului.

„Bacalaureatul lui Puiu" e romanul părinţilor, al profesorilor, al rudelor dela Ierusalim— şi al tuturor elevilor cari au dat sau vor da pe viitor bacalaureatul.

Cartea interesează nu numai lumea şcolarilor şi forurile didactice — ci pe oricine doreşte să guste 208 pagini de umor adevărat.

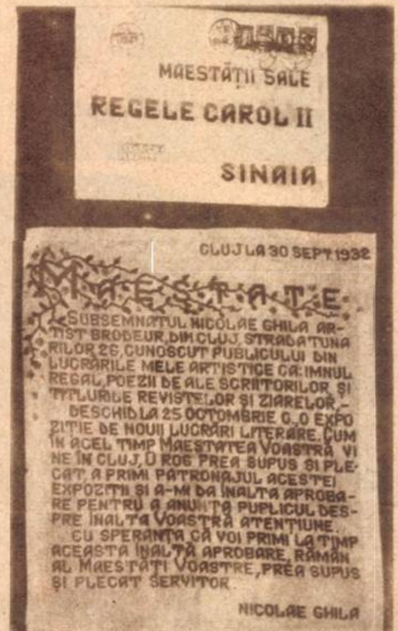
„Bacalaureatul lui Puiu" a apărut în editura „Cugetarea" în excelente condiţiuni tehnice. Coperta ilustrată.

O artă nouă

D. Niculae Ghila e un inovator: a inventat broderia literară. D-sa ştie să coase fire de mătase, în culori plastice, gânduri, sentinţe, hărţi, cărora le dă apoi cadrul potrivit.

D-sa a avut o expoziţie la Cluj, care s'a bucurat de un deosebit succes, şi pregăteşte actualmente o expoziţie în Capitală.

Intrucât în operele d-lui Ghila se regăseşte caracteristica artei naţionale româneşti, este de datoria Ministerului de Instrucţie să dea tot sprijinul tânărului artist.

MAESTĂŢII SALE
REGELE CAROL II
SINAIA

CLUJ LA 30 SEPT. 1932

MAESTATE

SUBSEMNATUL NICOLAE GHILA ARTIST BRODEUR, DIN CLUJ, STRADA TUNARILOR 26, CUNOSCUT PUBLICULUI DIN LUCRĂRILE MELE ARTISTICE CA: IMNUL REGAL, POEZII DE ALE SCRIITORILOR ŞI TITLURILE REVISTELOR ŞI ZIARELOR, — DESCHID LA 25 OCTOMBRIE C. O EXPOZIŢIE DE NOUI LUCRĂRI LITERARE. CUM ÎN ACEL TIMP MAESTATEA VOASTRĂ VINE ÎN CLUJ, O ROG PREA SUPUS ŞI PLECAT, A PRIMI PATRONAJUL ACESTEI EXPOZIŢII ŞI A-MI DA ÎNALTA APROBARE PENTRU A ANUNŢA PUPLICUL DESPRE ÎNALTA VOASTRĂ ATENŢIUNE.

CU SPERANŢA CĂ VOI PRIMI LA TIMP ACEASTĂ ÎNALTĂ APROBARE, RĂMÂN AL MAESTĂŢI VOASTRE, PREA SUPUS ŞI PLECAT SERVITOR

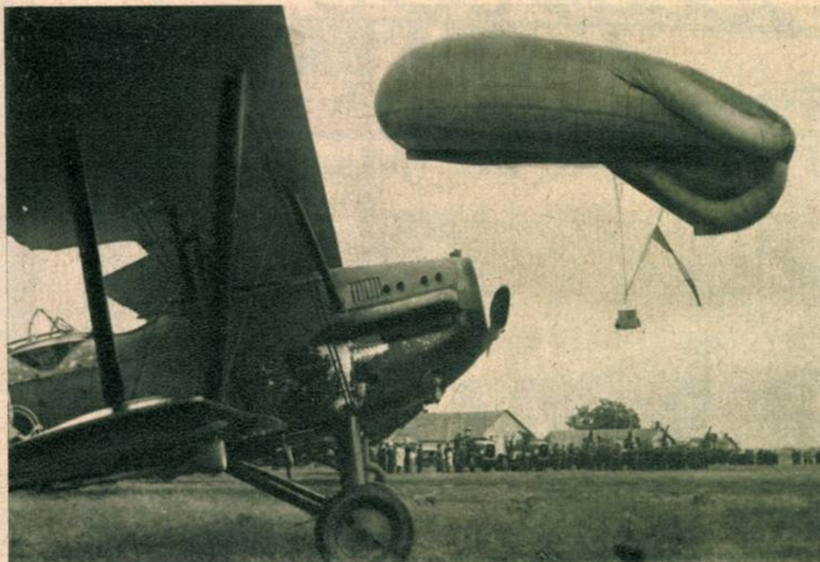
NICOLAE GHILA

In fotografia de mai sus înfăţişăm una din broderiile d-lui Ghila, care reprezintă o scrisoare adresată Suveranului cu prilejul expoziţiei din Cluj.

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul" S. A.

Actualităţi

Sâmbătă dimineaţa s'a sărbătorit „Ziua Aviaţiei" la Aeroportul Pipera. In fotografiile noastre (din stânga şi dreapta sus), prezentăm două instantanee dela această serbare.

Duminică s'a disputat la velodromul din Capitală, cursa internaţională de motociclete. In fotografia noastră: concurenţii la start.

Sâmbătă după amiază s'a înapoiat dela conferinţa din Londra, d. V. Madgearu, ministrul finanţelor, şi delegatul României la acea conferinţă. Din fotografia pe care o publicăm, se vede primirea entuziastă ce i s'a făcut.

Săptămâna trecută a sosit în Capitală o delegaţie de „esperantişti" din Bulgaria. (Fotografia noastră de jos).

Foto I. Berman-Realitatea

„Realitatea Ilustrată"
No. 339

Cupon de excursii

CUPON DE JOCURI
No. 339
Numele şi pronumele ....

PISICUȚE IN VILEGIATURĂ

Foto-F

BUCUREȘTI — ORAȘ DE VILEGIATURA!

La București poți face băi, cură de ape minerale, poți pescui pește să te preumbli cu barca pe lacuri și să ai privelişti delicioase, vilegiaturiste. In vara asta va fi o expoziție și mari serbări la Parcul Carol. C. F. R. au acordat o reducere de 50% pentru cei cari vin la București.

INTR'O comedie nostimă de Ludwig Fulda, „Intre patru ochi", este vorba de doui tineri soți, cari aproape nu se cunosc, din pricină că doamna duce o viață mondenă, mereu ocupată cu vizitele. Ea e într'una în altă parte... Sau, dacă e acasă, primește... E mereu aferată, neputând da nici o atenție soțului.

Când cortina se ridică îi vedem pe ambii soți așteptându-și musafirii: doamna e în rochie elegantă de bal, el în costum negru impecabil.

O masă bogată și luxoasă, cu un șir de tacâmuri sclipitoare și flori e întinsă sub candelabrul orbitor.

Amfitrionii, puțin enervați, își așteaptă musafirii, cari dintr'o pricină neînțeleasă întârzie să sosească: neavând ceva mai bun de făcut, încep să vorbească împreună. Doamna, abea acum, prinde să-și prețuiască bărbatul ,a cărui tovărășie o găsește foarte plăcută... Regretă eventuala sosire — așteptată din moment în moment — a musafirilor, cari vor strica intimitatea aceasta dulce, între patru ochi, cu omul, pe care nu-l cunoscuse până atunci...

In cele din urmă bătrânul lacheu mărturisește, că a uitat să distribue invitațiile... Deci nu va mai veni nimeni la bal!

Soții sunt în culmea fericirii.

Și cortina se lasă...

Cam tot astfel se întâmplă cu bucureștenii și Bucureștii lor.

Era o vreme, când ți-era rușine să spui că rămâi toată vara la București. Cei, cari n'aveau parale, puneau hârtie albastră la geamuri și se închideau umiliți în casă, ieșind numai noaptea, pe furiș. Sau plecau pentru două săptămâni... cel puțin la Vidra!

Odinioară întâmpinai cunoscuții, în pragul verii, cu întrebarea:

— *Unde pleci?*

Nici nu se mai punea chestiunea, dacă pleci, sau ba. Era obligatoriu să pleci. Și erai un caraghios, dacă nu puteai să o faci.

Cui îi dădea mâna să se facă de râs și să spue că nu pleacă nicăieri? Lumea se'ndatora și făcea cele mai mari sacrificii, numai să nu rămâe în București.

Azi te'ntreabă câte unul:

— *Pleci undeva în vara asta?*

— *Nu!* — răspunzi cu un ton degajat, făcând un gest și o grimasă, oareșicum plină de noblețe — *rămân în București!*

Acum e altă modă. Parcă e mai boerește să spui, că nu părăsești căminul tău, decât să arăți că te duci să te'nfunzi prin cine știe ce bârlog.

Și așa bucureșteanul începe să-și cunoască orașul, pe care-l găsește destul de amuzant.

De altfel diferite împrejurări neprevăzute au contribuit să stabilească această intimitate între bucureștean și Capitală.

In primul rând vara răcoroasă... Un învățat ne spune, că de acum vom avea mereu veri răcoroase..

Apoi nu se prea acordă concedii funcționarilor. Numărul slujbașilor fiind limitat, cu prilejul economiilor făcute, acești funcționari, rămași în slujbe, nu pot pleca, fiind reținuți în Capitală de necesitățile serviciilor.

Și așa se face, că începem să ne iubim Capitala.

Nu-i vorbă, în ultimii ani, orașul nostru s'a înfrumusețat: ne atrage pe noi, bucureștenii, după cum atrage și pe streini.

Bucureștii a ajuns un fel de oraș de vilegiatură, unde este foarte agreabil să-ți petreci vara.

Bucureșteanul care-și scoate vilegiatura din cap!

APE MINERALE

Am vizitat într'o dimineață Cișmigiul, fermecătorul parc din centrul orașului.

La pavilionul special de cură, poți citi, la ghișeuri, titlul apelor minerale românești: *Căciulata, Slănic, Olănești, Borsec,* etc., etc., care rivalizează și întrec chiar apele minerale străine, după opinia medicilor, cu cari am vorbit.

In jurul chioșcului vezi preumblându-se, cu paharul cu toartă în mână, domni gravi și doamne pedante. Unii o fac cu atâta importanță, că te miri că nu se apucă să scrie cărți poștale ilustrate, rudelor și cunoscuților, așa cum se obicinuește când ești în vilegiatură...

Partea aceasta a parcului e cea mai populată de păsări, căci aci li s'au pus la îndemână adăposturi, hrana, un mic eleșteu... Unii stau ore întregi privindu-le.

Am găsit câțiva cunoscuți, cari plătiseră taxa de doi lei și ședeau acum tacticoși, pe scaune, în fața porțiunei lacului cu fântâna artesiană, ascultând concertul de la stația de Radio, concert care sub bolta înfrunzită capătă un deosebit farmec. Alții vâsleau de zor, cu bărcile pe lac.

— Mi-am făcut cura de apă minerală și acum am venit la concert! — îmi spune un cunoscut. Pe urmă mă duc acasă, să mă culc în patul meu.. Ce nevoe să mă mai deplasez, să cheltuesc bani, ca să mă duc într'o stație climaterică, unde n'am pe dedeparte nici confortul de acasă, nici ceea ce-mi oferă Bucureștii...

„Iaca, azi am făcut și o bae medicală, de nămol de Techir-Ghiol, la un Sanatoriu... mâine, dacă vreau, pot să mă afund în „valurile maritime" de la basinul Lydo, să fac o preumblare poetică prin „canalul venețian" construit în anul acesta, să mă duc la plaja nisipoasă de la marele strand... (Constanța noastră) — sau să fac o excursie la bătrânul și celebrul Snagov, modernizat de neobositul nostru primar!"

STRANDURILE POPULARE

Discursul de mai sus, al prietenului meu, mi-a sugerat ideea să vizitez strandurile populare, construite de Primăria Sectorului III Albastru și care atrag pe „bucureștenii-vilegiaturiști"...

In Bulevardul Maria, la rond, e un teren vast, cu plajă de nisip, adus de la mare, cu trei basine. Ultimul, în

construcţie, va fi gata peste câteva zile. Acesta va avea şapte sute de metri patraţi suprafaţă şi doui până la trei metri adâncime, fiind destinat pentru înnotători. Basinul, special al copiilor, are numai 50 cm.—110 cm. adâncime.

Apa se schimbă zilnic la toate basinele. Mai sunt nu ştiu câte duşuri, apoi aparate de gimnastică, minge, foot-ball... Mai stau la dispoziţie mese cu umbrele, scaune, bănci, cântar, bufet... Strandul are o uzină proprie, pentru lumină.

Există un vestiar, foarte bine organizat, unde ar putea depune hainele şase mii de persoane. Vizitatorul se desbracă într'o cabină şi apoi predă hainele la garderobă printr'o ferestruică, ce e practicată la spatele cabinei. Sunt numeroase asemenea cabine, pentru desbrăcat. O secţie specială a vestiarului este destinată pentru doamne.

Să mai menţionăm, că de jur împrejur s'au plantat pomi...

Intrarea este 5 lei pentru copii şi 10 lei pentru adulţi.

Pentru cinci lei se poate închiria un costum de bae.

Mai este un asemenea strand popular, construit tot de Primăria de Albastru, în Calea 13 Septembrie. D. Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III, a făcut foarte bine şi merită mulţumirile călduroase ale cetăţenilor, atât pentru iniţiativa construirei acestor stranduri, cât şi pentru că nu le-a concesionat vre-unui antreprenor, care apoi să exploateze publicul.

Strandurile acestea vor contribui, desigur, şi ele, la mulţumirea „celor ce nu pleacă", după cum vor constitui un punct de atracţie pentru vizitatorii Capitalei, cari ar avea un budget limitat.

Dar pentru că vorbim despre strandurile bucureştene, să nu uităm să cităm strandul dela moara Ciurel, unde într'un decor rustic, pe o insulă cu pomi şi iarbă, din mijlocul Dâmboviţei, unde pasc vaci şi cai, vin Dumineca numeroşi bucureşteni să ia baia în râul carpatin, stăvilit de enormele porţi de fier, de la intrarea în cetatea lui Bucur.

S'au instalat şi acolo vreo sută de cabine.

Copiii, ştrengari ai Bucureştilor, preferă însă să-şi ia duşul în libertate, fără să plătească nimănui nici o taxă, pe enormele trepte de piatră, de la stăvilare, unde cade, în cascade, apa Dâmboviţei, îndărătnică şi răsvrătită în încătuşarea ei...

Să nu uităm pe pescarii bucureşteni: la Ciurel şi pe la unele lacuri se duc bucureştenii să prindă peşte, cu năvodul şi cu undiţa.

Ca preumblări bucureştene, să mai cităm, în afară de Cişmegiu, Şoseaua croită acum o sută de ani de guvernatorul rus Kiselef, populată în urmă de atâtea clădiri importante: *muzeul zoologic, muzeul geologic* şi diferite localuri de distracţie, faimosul „Bufet de la Şosea", teatre de vară, etc.

Apoi e fermecătorul parc Carol, unde — dacă vrei! — poţi să ai şi iluzia unei ascensiuni.. dacă te rătăceşti prin anumite locuri.

MARI SERBĂRI

Dar apropos de parcul Carol: între 1 August şi 15 Septembrie vor fi acolo mari serbări populare: se pregătesc serioase mani-

Plajă pe... acoperişul casei şi «Inapoi la natură» sau primitivism la Floreasca.

festări artistice, operă sub cerul liber în Arenele Romane, concerte simfonice, apoi manifestări sportive, cortegii pompoase, etc. Se anunţă în fiecare seară splendide focuri de artificii.

Fără sgomot, s'a organizat o frumoasă expoziţie, care va fi o surpriză nu numai pentru publicul din provincie, ci şi pentru bucureşteni, cari n'au ştiut nimic despre asta.

Pentru ca cititorii să-şi facă o idee ce este acolo, să arătăm secţiunile expoziţiei, sau mai exact să cităm câteva din expoziţiile independente, ce s'au organizat în frumosul parc:

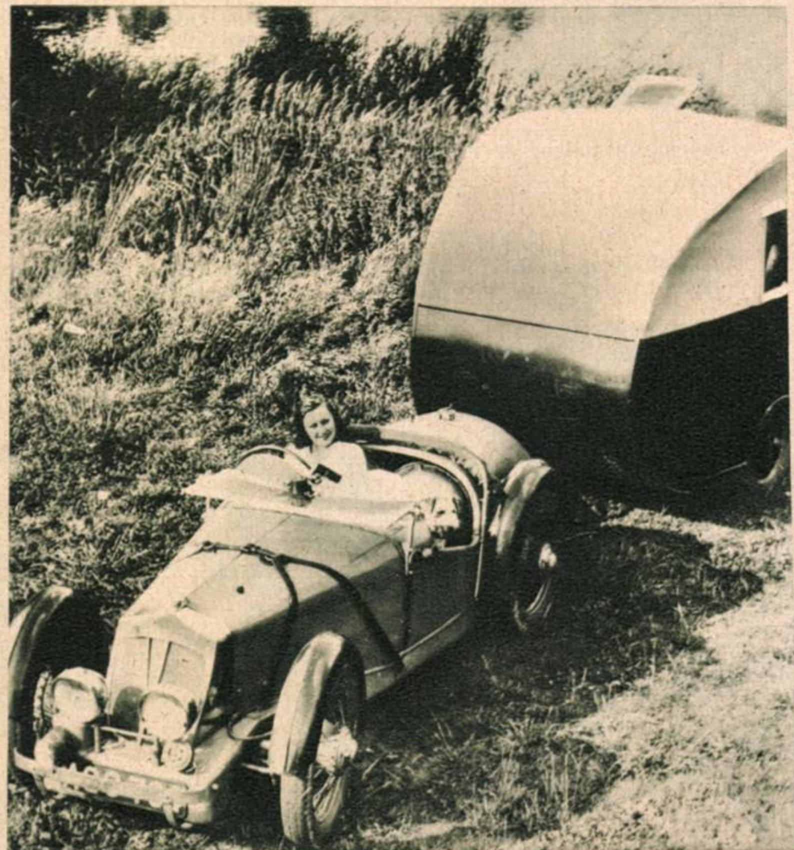
Expoziţia marei industrii, Expoziţia micei industrii, Arta, Editura, Aeronautica, Muzeul de vânătoare, Muzeul agricol, Expoziţie retrospectivă de la ocupaţia Daciei de Traian in 106 până azi, Expoziţia şcoalelor, Muzeul militar, Casele naţionale, Expoziţia şcoalelor de meserii, Expoziţia penitenciarelor, etc. Se instalează un *Watterschoote* (bărci căzând în apă) ca la 1906. Apoi va fi un parc de distracţie, un local de noapte, bazar naţional pe o întreagă alee, berării, restaurante...

Iar la *Arenele Romane* se pregătesc mari surprize.

Vizitatorii din provincie au o reducere de 50% pe căile ferate, 30% la hoteluri, 20% la restaurante şi 10% la magazinele mari.

Toate aceste avantagii, surprizele de la Parcul Carol, modernizarea din ultimii ani a Bucureştilor, vor atrage desigur mulţi vizitatori în Capitală, în vara aceasta răcoroasă, când începem să ne cunoaştem şi noi oraşul şi rămânând aci să spunem că *Bucureştiul nostru a devenit un oraş de vilegiatură!*

ALEX. F. MIHAIL

Călătorie la Paris

(17 - 30 AUGUST)

Preţul total **9.850** lei

Nici o noapte petrecută în tren în drum spre Paris.

Itinerariul : BUCUREŞTI—TURNU-SEVERIN (cu vaporul până la Belgrad prin regiunea cea mai pitorească a Dunării) — BELGRAD—ZAGREB—MILANO — PARIS — VENEZIA — BUCUREŞTI.

Doritorii de a rămâne 21 ZILE LA PARIS, până la 13 Septembrie cu program amplificat şi întreţinere absolut complectă vor plăti o diferenţă de *6000 lei.*

LONDRA. In timpul celor 21 zile şedere la Paris se organizează o excursie de cinci zile la Londra, cu program bogat de vizitări.

Preţul: 3.500 lei.

Cereţi prospecte la *„Realitatea Ilustrată", Secţia Turism,* str. Const. Mille 7. Tel. 3.59.99.

Dumineca la Mare cu „Realitatea Ilustrată"

Plecarea din Bucureşti Sâmbătă seara, ora 18.30 (6½).
Tren accelerat. **CLASĂ UNICĂ** ***Locuri rezervate.***
Sosirea la Constanţa ora 23.30 (10½ seara). Găzduire la hotel confortabil.
Micul dejun.
Autocare şi baie la Mamaia.
Prânz copios la Constanţa.
Vizitarea oraşului şi a portului.
Plecarea din Constanţa Duminică seara, ora 20.30 (8½).
Sosirea la Bucureşti ora 24. ***Preţul total: 440 lei***
Cine renunţă la întreţinere şi bae va plăti 265 LEI
Locuri strict limitate.
Inscrierile se închid la imediata complectare a locurilor.
Această excursie fiind rezervată exclusiv cititorilor „Realităţii Ilustrate", carnetele de drum se eliberează în schimbul bonului de excursii din revistă.
Inscrieri la Realitatea Ilustrată, Secţia Turinsm, Str. C. Mille 7. Tel. 3.59.99.

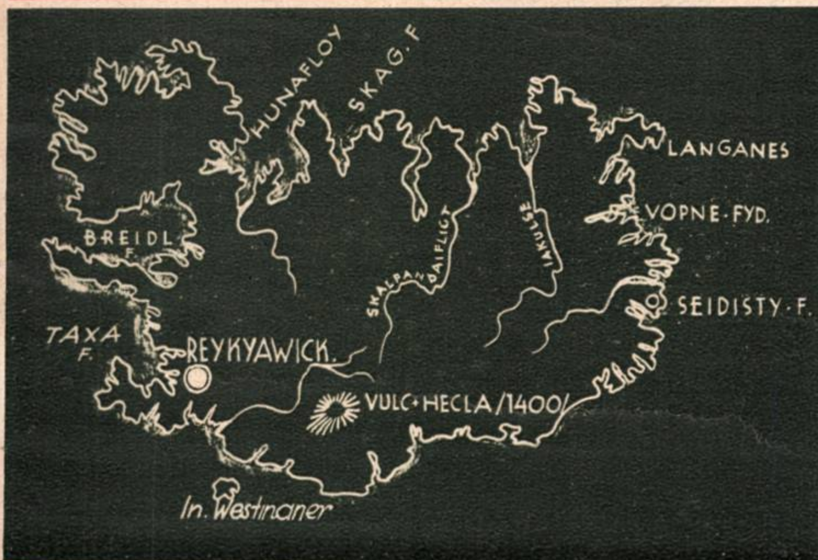
LA Reykjavik în Islanda nu există noapte propriu zisă! In această fâşie de pământ, dela extremitatea Europei, întinsă spre necunoscutul alb şi spre necunoscutul oceanic, ziua durează trei luni, iar nopţile sunt însemnate de o lumină, care aminteşte pe aceea a marilor metropole dela miază-noapte, puţin după căderea amurgului, în blândeţea serilor de vară.

Reykjavik este astăzi centrul atenţiunei şi curiozităţii lumii întregi, şi privirile tuturora se îndreaptă asupra bazei de la Vatnagardar. Aci s'au adunat savanţii tuturor popoarelor pentru anul polar. Staţiunea de radio din Vatnagadar veghiază douăzeci şi patru de ore pe zi, neadormită ca şi soarele, împrăştiind pe căile văzduhului ştiri din cele două emisfere ale pământului. S'ar părea că sufletul întregei Islande e concentrat în micul fjord dela Reykjavik.

O puzderie de oameni a venit să admire — cu ocazia popasului făcut acolo de escadrila italiană care a înfruntat biruitoare Atlanticul, — minunile de mecanică şi genialitate care la începutul lunei acestei s'au odihnit pe meleagurile dintre canalul Vidhey Jarsund, peninsula Seeatjarnarnes şi insula Vidhey, după ce au încheiat toate etapele europene.

Astfel pe neaşteptate, Islanda a apărut la ordinea zilei şi a actualităţii. Nume, la început ignorate de marea massă a mulţimei, au devenit deodată populare.

Islanda a fost până la 1918 unită cu Danemarca, dar doria de vreme îndelungată o autonomie. La 30 Noembrie al aceluiaş an, insula cea mai septentrională a Europei a fost recunoscută ca stat independent, prin mijlocirea unui Sambandslov (tratat federativ), valabil până în 1943. După dânsul, Islanda şi Danemarca au în comun un Rege şi un Comitat consultativ pentru dregătoriile care privesc ambele naţiuni. Comitatul este ales pe jumătate de către *Rigsdag*--ul danez, iar cealaltă jumătate de Adunarea Naţională Islandeză. Afacerile şi legăturile cu străinătatea ale insulei, sunt conduse însă de către Ministrul de Externe al Danemarcei, care lucrează mână în mână cu diplomaţii danezi. Totuş, tratatele încheiate de Danemarca, după recunoaşterea lor de către Sambandslov, au valoare în cuprinsul insulei, numai dacă sunt aprobate de guvernul local.

Cetăţenii danezi se bucură în Islanda (şi Islandezii în Danemarca) de aceleaşi privilegii ale naţionalilor şi au drept la pescuit în apele islandeze. Dar constituţia locală prevede peste zece ani de azi înainte, autonomia cea mai completă în aşa fel ca să pue din nou insula în starea de independenţă absolută, în care se afla acum o mie de ani.

Reykjavik, capitala, este un orăşel elegant, modern şi cochet, numărând peste douăzeci de mii locuitori cari, în aceste trei luni fără noapte, par că vor să se îmbete de lumină, în schimbul celorlalte nouă luni lipsite de soare. Imprejurimile oraşului cuprind o câmpie stearpă, apoi o îngrămădire de livezi întinse, cu iarba bătând în cenuşiu, fără nici o umbră de copac. Pretutindeni simţi un miros pătrunzător de morun. Intr'adevăr, la fiece pas puteţi vedea peşti puşi să se usuce, în adierea neîncetată a vântului. In oraş, pe tot timpul acela care ar trebui să fie noapte, cârduri de tineri voioşi cutreeră străzile, cântând. Ai zice, cu drept cuvânt, că Reykjavik, în aceste ultime zile de lumină absolută respiră din adâncul plămânilor bucuria de-a trăi. Şi, la urma urmei, de ce nu ? Islandezii se socotesc — şi de bună seamă că aşa e, — un popor fericit. Aparţin unei rase curate, neîntinată de nici un amestec străin, a cărui limbă în decursul veacurilor a suferit prea puţine şi neînsemnate variaţiuni, în aşa măsură că până şi şcolarul cel mic de astăzi poate citi şi înţelege cu uşurinţă pe clasicii din timpurile străvechi. Chiar şi în cea mai modestă fermă, pierdută în vreun colţişor dela ţară, veţi găsi semnele unei îndestulări sigure şi o bibliotecă aleasă care, împreună cu radio, contribue la întovărăşirea şi ridicarea morală a celor izolaţi.

Islanda este patria vulcanilor cari apar mereu în calea drumeţului, în frunte cu *Ecla*, cel veşnic fumegând; dar nu trebue să dăm crezare spuselor celor „cari n'au fost prin partea locului" cum c'ar fi un ţinut îngheţat. Pe coastele sale, marea nu îngheaţă nici odată, de oarece apele sunt mângâiate de adierea gulf-streamului curent de apă caldă) aşa încât iarna temperatura mijlocie e de opt grade sub zero. In timpul verii, oraşul e o localitate răcoroasă şi dătătoare de sănătate. Locuitorii sunt ospitalieri, politicoşi şi au o educaţie aleasă.

Pământul bogat în vulcani şi isvoare care înalţă spre cer coloane de apă cu o temperatură între 80 şi 90 grade Celsius, a insuflat Ministrului Lucrărilor Publice ideia de-a utiliza apa acea fierbinte, pentru alimentarea continuă a băilor publice, care constitue încă una din mândriile acestei ţări, îndepărtată şi pitorească...

H. G. W.

Cum s'a produs armistițiul între Bolivia și Paraguai

E interesant de cunoscut motivul real al încetării ostilităților între Bolivia și Paraguay.

Din pricina dificultăților enorme de aprovizionare și de deplasare, din pricina frigurilor palustre și căldurii tropicale, atât trupele paraguayane cât și cele boliviane se găsiau — înaintea armistițiului — într'o situație de nespusă mizerie.

Un căpitan și mai mulți soldați dintr'un regiment bolivian, în tranșee lângă fortul San Salvador, s'au sinucis din cauza condițiunilor fizice neumane. In urma acestui fapt, un batalion întreg s'a revoltat, refuzând să se mai supună ordinelor și amenințând pe ofițeri cu sancțiuni repezi în cazul în care ostilitățile vor continua în aceleași condițiuni.

Guvernul din La Paz a aflat îndată despre aceste incidente și e probabil că starea îngrijorătoare a moralului trupelor pe front, a determinat pe conducători — mai mult decât alte considerațiuni — să pună capăt ostilităților.

AMENINȚAREA

CÂND Greta Garbo veni în Europa, ziariști din toate țările luară cu asalt hotelul unde descinsese, ca să capete un interview. Portarul înștiință pe toată lumea că artista nu primește pe nimeni. Totuș apăru un interview verosimil, într'un ziar din Stockholm.

Cineva o întrebă pe divă dacă într'adevăr a acordat interviewul și ea răspunse afirmativ.

— Cum se poate aceasta? Mi-se pare că erai ferm hotărîtă să nu primești nici un gazetar.

— Da. Dar cel cu pricina m'a amenințat într'un mod teribil.

— Ce vorbești? Amenințat? Cum, cu revolverul?

— Ba nu! mai îngrozitor! M'a înștiințat că, dacă nu-l primesc, îmi va publica fotografia din pașaport (cea adevărată), în ziarul său. Și atunci am cedat.

L i s t a

BILETELOR DE TRAMVAI PREMIATE CU CÂTE 500 LEI FIECARE

In săptămâna aceasta am premiat cu câte 500 lei oricare bilet simplu sau de corespondență, de 4, 5, 6 sau 7 lei, indiferent linia, dacă va purta unul din următoarele numere:

B 2835 — 135
B 4838 — 123
A 6944 — 125
A 628 — 014
B 3243 — 182
B 3908 — 006
A 2115 — 115
D 100 — 100
B 5050 — 050

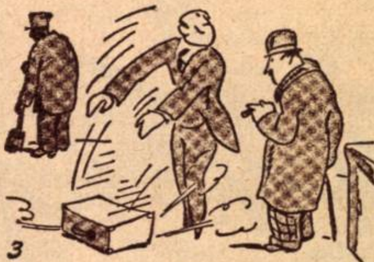
Abonamentul de 6 călătorii:
E Nr. 00842

DESTINDERE

Noul guvernator al New-Yorkului consacrase o zi întreagă să cerceteze o serie de recursuri de grațiere. Extrem de obosit, de activitatea lui care îi ținuse ore întregi atenția încordată provocându-i emoțiuni teribile, d. Lehmann fu fericit aflând că un cinematograf îi oferia să-i arate un film la domiciliu. Guvernatorul a cerut ca proecția să se facă în aceeaș seară. Nu i se comunicase titlul și înaltul funcționar află deabia în momentul când banda apăru pe ecran că avea să se reprezinte „Ocnașul".

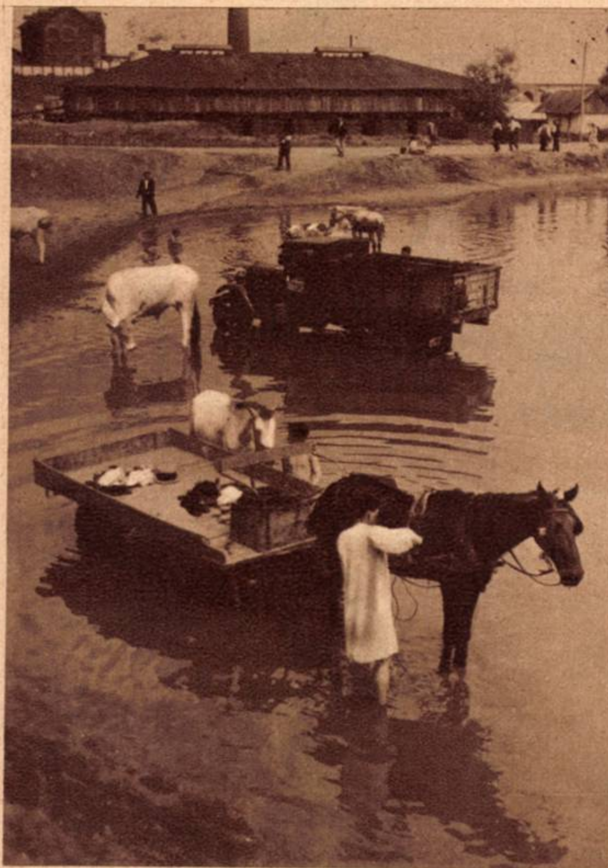

Omul care nu vrea să cumpere mâța în sac.

INUNDAŢIILE DIN BUCUREŞTI

Până'n săptămâna trecută timpul a fost mereu ploios iar Marţi s'a întâmplat la Bucureşti o rupere de nouri. Nu numai cartierele mărginaşe dar şi unele strade din centru, aşezate în preajma Dâmboviţei, au fost inundate. Instantaneele noastre înfăţişează aspectul străzei Belvedere şi al cartierului Tei, imediat după ploaie.

Un câine se prezintă la spital ca să fie îngrijit

De curând la Valencia, medicul de gardă a observat într'o seară, la poarta spitalului, un foxterrier mic care se văita amar. La început practicianul n'a dat prea multă atenţie căţelului, dar observând că nu pleacă, s'a uitat la el mai de aproape şi a văzut că are un picior rupt. L-a pansat şi l-a legat cu un bandaj.

După ce operaţia s'a terminat, fox-ul a plecat în trei picioare, muşcându-şi vesel codiţa. Dar care n'a fost uimirea doctorului câteva zile mai târziu când a văzut pe căţeluş prezentându-se din nou în sala de consultaţie, cu bandajul desfăcut. De data aceasta, medicul i-a pus piciorul rupt în ghips şi mulţumit vizitatorul a plecat, fericit ca şi prima dată.

Medicii nădăjduesc şi aşteaptă vizita micului foxterrier până când se va vindeca pe deplin.

Concursul hippic de la Sibiu

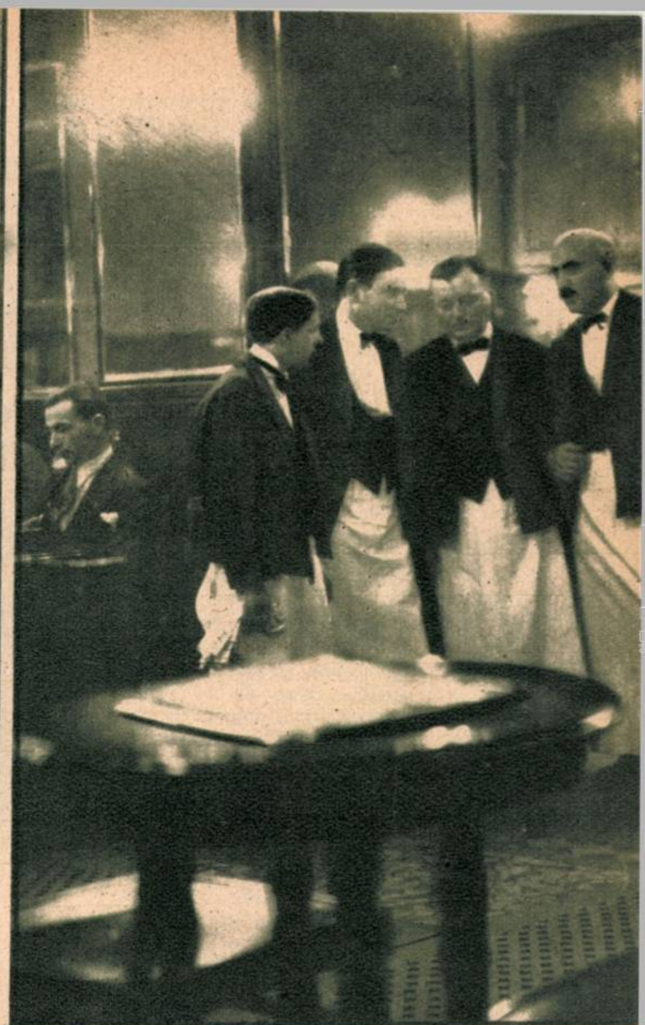

D. Radu Irimescu Subsecretar de Stat al Aviației a făcut o vizită la regimentul de aerostație din București. In fotografia noastră îl vedem (în stânga) împreună cu d. Comandor Manolescu, comandantul regimentului (dr.) în nacela unui balon de observație.

In ziua de 25 Iulie, a avut loc la Sibiu concursul hipic anual organizat de Școala de Cavalerie. Fotografiile noastre au fost luate la acest concurs. Sus: d. Lt. Pauliuc Theodor dela Școala de aplicație a Cavaleriei. La stânga d. Lt. Topescu Felix, câștigătorul premiului Spaniei cu săritura de 1.75 m.

CEI CE NU PLEACĂ în VILEGIATURA

AN fericit și nefericit

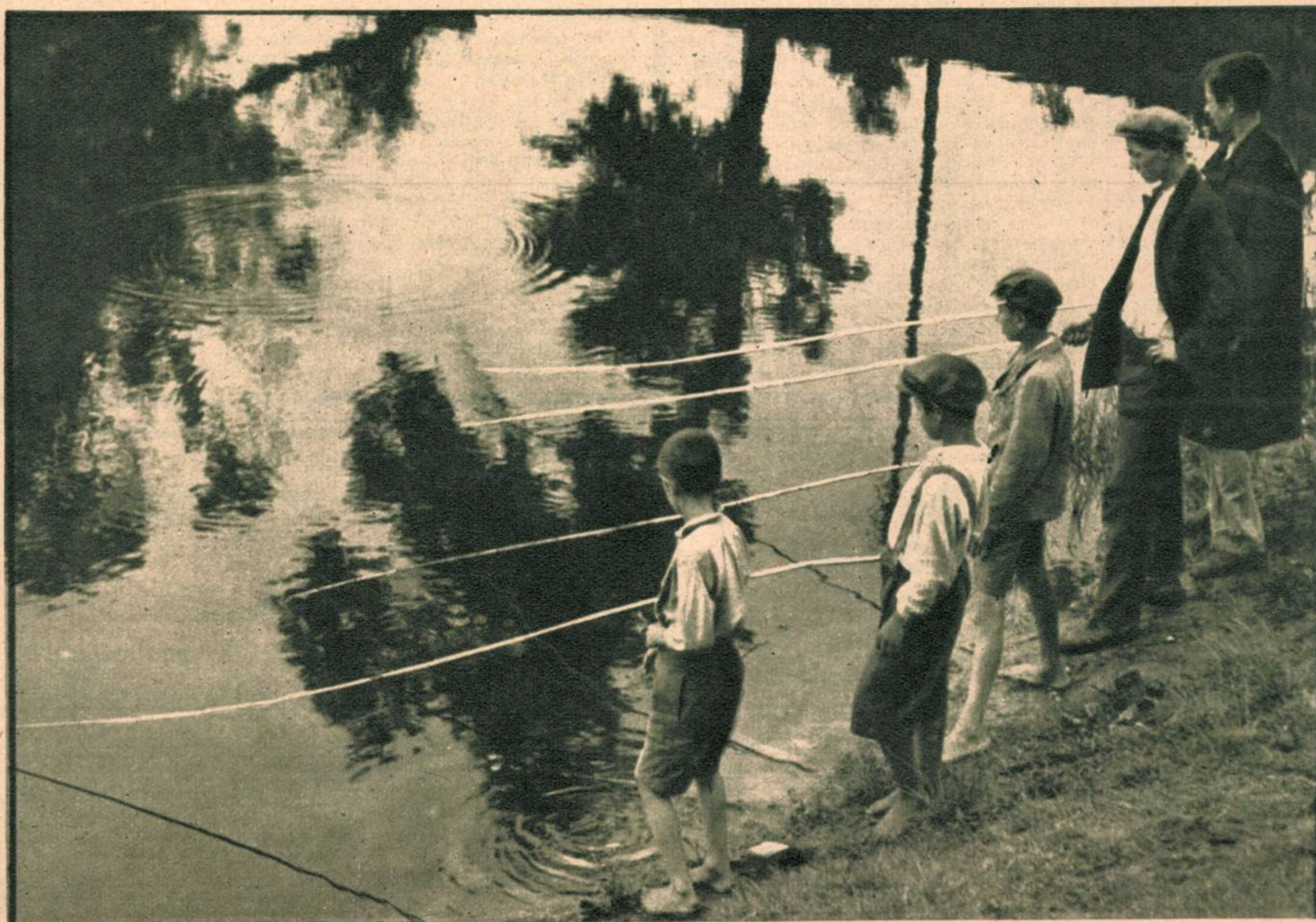
Fericit pentru că abia încep cumpărăturile de sezon, la jumătatea sezonului și că bugetul familiei, cruțat două luni, nu s-a umflat: de obicei pe la finele lui Iulie era spart gata.

Dar nefericit. Nefericit pentrucă magazinele, mari și mici, sunt goale și pentrucă stațiile cu ape și climă de odihnă, mari și mici, se plictisesc și casc. Mii, zeci de mii, sute de mii de interese și de inițiative au pierdut speranțe și capital. Și an fericit: ploile și frigul au servit motive, clientelei ca să rămâie acasă. Oamenii încep să

cunoască binefacerile șederei pe loc, și cheltuelile ce trebuiau făcute pentru transportarea geamantanului dela un capăt la altul al Europei și al țărei, au trecut în lemne pentru sezonul nefericit viitor.

A rămâne în București, se învățase toată lumea din mijlocia socială să fie o rușine. Suferințele începeau de cu Primăvara și familiile care-și întunecau ferestrele cu hârtie albastră și încuiau poarta, ca să facă demonstrația unei absențe maritime sau muntoase, gemeau de durere pe dinăuntru. A rămâne în București însemnează de aci înainte, să-ți dai osteneala să-ți faci apartamentul curtea și odaia confor-

tabilă și simpatică, ca să nu-ți vie să fugi odată pe an din el și de 52 de ori pe străzi. Șederea acasă face educația interiorului, dă gustul patriei mici desechilibrat de pribegie documentează și împuternicește sentimentul fertil al singurătății, care'n vremea cea mai lungă a vieții omenirei, lipsită de motoare și drumuri, permitea tovărășia soarelui cu pământul și cerul și precizarea individualității lui contemplative. Căci departe sau aproape de ieslele de naștere, omul rămâne legat de funia țărușului care-l priponești și tot pământ paște.

Floarea, cartea și gândul sunt cultivate acasă, acolo unde te întorci din toate călătoriile frumoase, din toate priveliștile, victoriile, și înfrângerile, cu un steag, cu lauri, sau cu o rană vindecată la suflet și minte.

Din neplăcerile vilegiaturii.

In trecut, toată lumea colabora svăpăiată la o activitate de risipă, Dogma vilegiaturei, profesată cu o rară stăruință, timp de 11 luni, pentru obținerea unui răgaz de 30 de zile, petrecut într'o cameră de hotel puturos, sau într'o pensiune, industrializat în vederea beneficiilor pe un an întreg, extrase din sângele unei singure luni, implica sforțarea zilnică de-a strânge într'o pușculiță prisosurile lamentabile a unui buget de mizerie, chinuită și de un împrumut sezonal. O robie de 150 de ani, pentru opt ani de iluzii întristate, presărați dealungul unui veac de constrângeri și privațiuni. Costumului de bae îi sacrifica gospodăria și hrana copiilor, subalimentați și candidați la o tuberculoză nevindecată de altitudini și agravată de plajă. Ca să trimită cunoscuților din capitală o fotografie patetică în pantaloni, cucoana care visase un prinț și s'a ales cu un brav funcționar prost-plătit, mai păstra dintr'un vis învechit și nerod superficialitatea decorativă.

Dar tortura bagajelor, a trenului, degradarea promiscuității, conflictele interminabile cu hamalii, cu vizitii, cu portarii, intrarea bietului trib social, refugiat sub pretextul naturei și aerului în slugărimea specială estivală, văxuitorii de ghete, negutătorii de alune, chelnerii, madame, portarul rândașul... Ploșnița, marea, viermele și omul, pe spinarea sclavului nelecuit al unei deprinderi imbecile. Apoi, întoarcerea acasă, cu perspectiva unui termen de chirie și a iernei, taxe școlare, cărți. Desmățul acestei desorganizări morale și materiale poate că începe să ia sfârșit și întârzierea verei a putut să procure câteva sugestii favorabile bolnavilor intoxicați de viciul vilegiaturei.

Nevoile sociale de după războiu au inspirat conducătorilor de state sistemul de organizare a efortului colectiv în serie, închis într'un program. Planurile de lucru, pe zece, pe cinci, pe patru ani sunt acceptate de națiuni mai comod decât un timp indefinit de suferință și jertfă. Ele mai prezintă și folosul că refac educația omului dezolat și a colectivităților lăsate în voia și imprecizinuea evenimentelor. O asemenea voință de activitate îndoită și întreită decât normalul, care e o modalitate de lene cu câte două trei sărbători săptămânale, o poate inaugura în viața lui, fiecare adult, bărbat și femee, pentru sine și pentru familia lui. Un program de lucru individual, poate să-și impună fiecare, începând cu ceeace este mai simplu și la îndemâna lui, cu odaia, cu gospodăria, cu pământul, cu brațele și cu mintea, proprietăți nediscutate. Interzicerea pentru sine a vilegiaturei, de pildă, pe trei ani, va da rezultatul unei economii sigure și un câștig hotărît individual și general. Casa va fi spoită și curățată, curtea va deveni o grădină, copiii vor fi mai îngrijiți și mai hrăniți. Un singur metru pătrat de pământ aduce colaborarea belșugului seducător al planetei la osârdia omului care i-o cere.

Toți muncitorii nu sunt în situație de așa numit șomaj. Sâmbăta, chenzina și mensualitatea sunt pentru cei mai mulți niște periodicități care nu și-au pierdut încă sensul. Dela atelier și șantier până acasă, tentațiile hibride ale cârciumarilor ies dealungul drumului înainte. Mese cu fețe albe, lăutari și grătare pun piedica ispitei în picioarele lucrătorului, care și-a încasat salariul. Unii cârciumari au angajat și agenți consumatori, cari în schimbul câtorva pahare cu vin atrag buzunarele mici, așteptate acasă de familii răbdătoare, dând spectacolul vadului bun și pizmuit.

Am avut dovada plăcută în anul de față, că muncitorii nu se mai lasă prinși Sâmbătă seară. Bodegile, cum sunt numite cârciumile jefuitoare, rămân până noaptea târziu nevizitate. Parazitismul cârciumăresc se ofilește și tejghetarii pivniței vor fi siliți să închidă, să puie sapa pe umăr și bucile și fălcile la munca sudorilor grele și sănătoase.

In schimb, familiile muncitorilor au început să cutreiere peisagiile frumoase ale împrejurimilor capitalei. Dela capetele liniilor de tramvai, în toate punctele cardinale, de jur împrejur, câmpia, zarea, dealul, pădurile, lacurile, satele, solicită bucuria ochiului și mulțumirei. Bucureștii sunt împresurați de câteva centuri de comori, la toate distanțele și dacă le lipsește, de pildă muntele, au în schimb din abundență soare, verdeață, apă și nisip. Numai la o palmă de palatul Cotroceni, ca să pomenim pe nume un singur punct balnear aproape gratuit, se găsește cunoscuta și totuși atât de ignorata moară Ciurel, cu un kilometru de apă mare curgătoare și de plajă, pe maluri, într'o priveliște fermecătoare.

Poate că într'o bună zi revista *Realitatea* va pune în buzunarul fiecărui cititor o cărtulie cu titlul *„Arta de a ședea acasă și în București”*, o călăuză revelatoare a frumuseților nevăzute, de la nasul nostru...

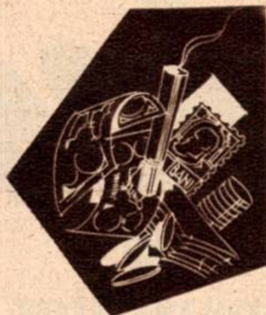
T. ARGHEZI

INCHINARE CELOR TINERI..

Prin voi zâmbeşte viaţa,
Cu-a soarelui căldură,
Cu imnul de iubire,
Cu visul care fură!
Când ceru-i plin cu stele,
Când bolta e albastră,
In cinstea cui e viaţa?
A cui,... decât a voastră!?...

In voi aşterne firea
A dragostei aromă!..
Iubirea, nu-i o simplă
Regie-autonomă!!...
Surâsu'n ochii voştri
Mai tare-i ca valută,
Decât or-ce monedă
Pân'astăzi cunoscută!

Când... „nenea Cişmigiul",
In umbra-i vă îmbie...
Doriţi un singur lucru:
Părinţii să nu ştie!...

Zglobie tinereţe,
Voi îngeri fermecaţi...
Iubiţi-vă'nainte...
Nu-i vreme s'aşteptaţi!

In a iubi-iubire
Acuma vi-e menirea...
La locul de'ntâlnire
Se ţese fericirea!!
Lăsaţi să sburde'n voie
Dorinţa cea pribeagă!
Dintre-un băiat şi-o fată,
Purcede lumea'ntreagă!

De n'ar fi fetişcane,
Sau de-ar lipsi băeţii,
Pe tot întinsul lumei,
Ar fi crescut bureţii!!!

Voi nu aveţi parale,
Nici automobile,
Nu cereţi dela viaţă,
Foloase inutile,
Voi nu vă duceţi vara
La băi la Karlsbad,
Voi n'aţi fost pân'acuma
Nici... până la Bârlad!!
Ce-aţi căuta voi oare
Acum la Deauville?!
Nu-i marea 'n ochii voştri,
In ochii de copil?!
In părul blond, nu arde
Un soare mult mai tare
Ca cel ce e acuma
In staţii balneare!?...

Când gura voastră frige
De glume şi săruturi,
Ce floare ar atrage
Atâtea mii de fluturi!?

Din Bucureşti, natura
De-ar fi să vă confişte,
Atunci adio! Cine
Săracul să-l mai.. mişte?
Ar îngheţa viaţa
Cu chipui-i provizoriu,
Şi biata Capitală,
Ar fi... un crematoriu!
Trăească tinereţea
Cu frageda-i minciună!
Doar ea ne aminteşte...
Că's stele, cer, şi lună!!

IONIŢA DELATEATRU

Participaţi la Excursiile „Realităţii Ilustrate"

PERIPEȚIILE lui Montgomery

Managerul şoarecilor la Hollywood

N ţara cinematografului nici carierele artistice nu seamănă cu cele europene. Iată bunăoară cazul lui Monty. Intre paranteză trebue să spunem că aceasta este numai o poreclă, deoarece personagiul despre care vorbim se numeşte cu numele adevărat Montgomery.

Monty era un vlăjgan înalt, slab, cu faţa plină de coşuri. Ii plăcea mult să muncească şi în această privinţă nu făcea nazuri: de-l puneai să mături cabinele, să spele automobilele, să ducă biletele de dragoste artistelor sau să joace — când se ivia prilejul — roluri mici, neînsemnate, toate le făcea cu voe bună. Dealtminteri el era totdeauna cel dintâi care sosia în studio şi când asistenţii sau maşiniştii veniau îl găsiau pe el la treabă. Din pricin asta se bucura de o reputaţie bună şi toată lumea spunea: „Monty e un băiat de ispravă şi o să isbândească!"

Intr'adevăr făgăduia mult, dar — într'o bună zi — spre uimirea tuturor, dispăru din studio şi vreme de doi ani nimeni n'a auzit vorbindu-se despre dânsul.

In amurgul unei minunate zile de Mai, un Cadillac elegant s'a oprit în faţa studio-ului. Un gentleman distins a coborît şi a cerut unui figurant, îmbrăcat în cow-boy, să-l anunţe directorului.

Deodată cow-boy-ul dete un chiot de uimire:

— „Ei drăcia dracului! ăsta-i Monty!"

Şi toată lumea văzu cum elegantul gentlemam îmbrăţişa pe simplul figurant.

In câteva minute tot studio-ul aflase despre întoarcerea lui Monty. Din toate părţile, figuranţii veniau să-l felicite. Şi astfel în ziua aceea Monty n'a mai avut timp să vorbească directorului.

Inconjurat de prieteni vechi, într'o bodegă aşezată pe ţărmul Pacificului, Monty povestia:

— „Sunt doi ani şi jumătate, într'o dimineaţă m'am sculat mai târziu. M'am îmbrăcat în grabă, şi când să pun piciorul în gheată am văzut cu uimire că înăuntru se găsia un trup mic călduţ, un şoricel...

Ce să fac? N'aveam timp să mă gândesc la această problemă gravă; am luat un castron de sticlă, care era în odae, şi am închis înăuntru micuţul animal. Apoi am plecat la lucru.

Ziua întreagă n'am putut să uit şoricelul. In cele din urmă am hotărît să-i redau libertatea, de cum voi sosi acasă... Şi aşa am făcut. Am ridicat capacul, dar închipuiţi-vă că şoricelul nu voia să plece. M'am plecat asupra lui şi m'am prefăcut că vreau să-l apuc cu mâna. Şi de data asta s'a arătat foarte puţin dispus să-şi schimbe locul. I-am dat atunci puţină slănină şi a mâncat-o. A doua zi m'am dus la studio şi-am crezut că şoricelul fiind liber o să plece. Dar m'am înşelat..."

Monty îşi aprinse o ţigaretă şi continuă:

— „După câteva zile am devenit prieteni nedespărţiţi. Puteţi să nu mă credeţi dacă vreţi, dar eu vă afirm că încetul cu încetul a început să înţeleagă ce-i spuneam. Povestea asta m'a amuzat. După puţin timp, am cumpărat un şoricel femelă, ca să-i ţie tovărăşie. In scurt timp aveam o adevărată menagerie de şoricei.

Strânsesem patrusute de dolari la bancă; am hotărît să închiriez o casă mică la Passadena, spre a-mi consacra tot timpul dresării acestor animale.

Aş putea să vă istorisesc poveşti nesfârşite despre inteligenţa şoriceilor şi deasemenea despre inteligenţa animalelor în general, căci, puţin după aceea, am început să dresez veveriţe şi gâşte. Puteam pierde vremea, pentrucă tocmai moştenisem o sumă mică.

... Aţi văzut filmul în care scena principală se petrece într'un raion de confecţiuni de dame şi al cărui protagonist este Reginald Deny. Cel mai bun „gag" din film e o scenă în care se vede o clientă a magazinului asaltată de şoareci. Ei bine! zece şoricei de-ai mei au fost protagoniştii acestui film. Fiecare dintre ei câştiga cincizeci de dolari de figuraţie. In zece zile am strâns cinci mii de dolari...

E un an decând dresarea micilor animale îmi raportează foarte bine. Mi-am cumpărat un leu, cu banii strânşi.

Balbo deasupra Alpilor în raidul intercontinental

Balbo și escadrila de hidroavioane cu care a fost în America, la Chicago, în momentul în care scriem acestea, — este pe drumul înnapoierei în Europa. — Fotografia noastră înfățișază hidroavionul lui Balbo, în timpul sborului deasupra Alpilor.

Dealtminterì l-am revândut curând lui Metro Goldwyn, căci ăsta e leul al cărui răget îl auziți în marca prezentată de Casa Metro când se dă un film sonor. Și astfel astăzi mă aflu în fruntea unei adevărate menagerii.

Alaltăeri am constatat că oricum munca asta de dresor e obositoare. Am scris imediat o scrisoare directorului studioului, spre a-i oferi toate animalele mele. Acuma viu pentru afacerea asta."

— „Iți vinzi deci toate animalele? Nu mai e o afacere bună? Sau ai nevoe de bani?"

— „Nu. Am 70.000 dolari. Dar am hotărît să desfac totul. Imi reîncep cariera de unde am întrerupt-o acum trei ani. Mai întâi o să fiu figurant și apoi, dacă am puțin noroc, o să capăt și roluri mai interesante..."

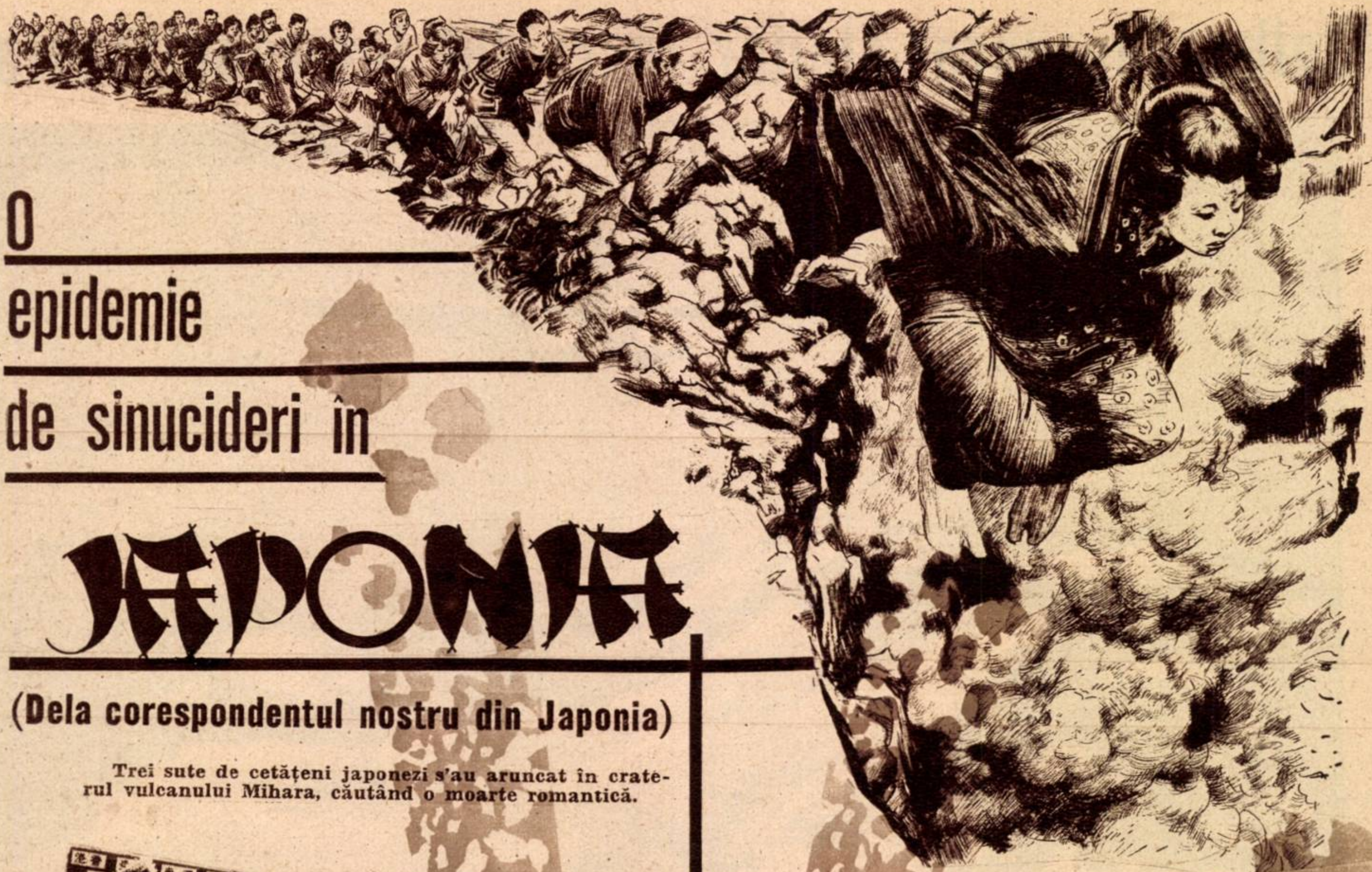
Vreme de șase ani Monty a redevenit deci figurant. In acest timp, puțin câte puțin, și-a cheltuit toate economiile. Zilele trecute am lipsit din Hollywood. Primesc o scrisoare din acest oraș. Postscriptum-ul era redactat în felul următor:

„Monty e lefter. Pleacă astăseară să se angajeze la pescuitul balenelor. Dar n'am nici o grije de soarta lui. Nu-i el omul care se lasă înfrânt de viață".

J. F.

Pe vreme călduroasă

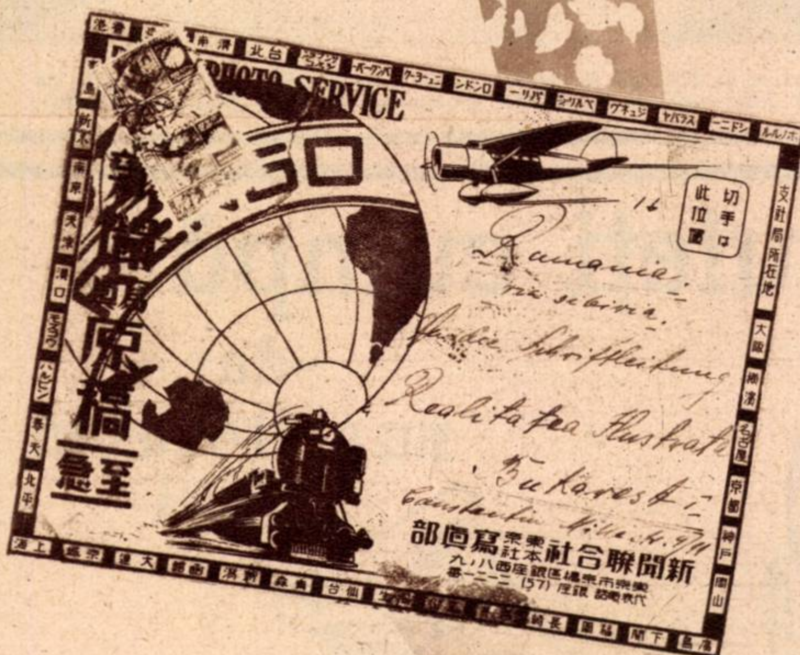
Un pahar de apă proaspătă, o bucată de zahăr, câteva picături de Ricqlès și iată cum se face cea mai gustoasă și mai răcoritoare dintre băuturi. Alcool de menthe de Ricqlès este economic pentru că se întrebuințează cu picătura.

O epidemie de sinucideri în JAPONIA

(Dela corespondentul nostru din Japonia)

Trei sute de cetățeni japonezi s'au aruncat în craterul vulcanului Mihara, căutând o moarte romantică.

Tokio. 19 Iunie.

TINERETUL japonez e bântuit de o molimă a sinuciderilor. Sute de adolescenți — băieți și fete — și-au găsit moartea aruncându-se în gura vulcanului Mihara, situat pe mica și izolata insulă Oshima, la 60 de mile depărtare de frumosul golf al Tokio-ului. Cincizeci dintre persoanele care au sărit în prăpastia fumegândă, dela 1 Ianuarie până acum sunt cunoscute pe nume și adresă, la poliția localității dar numărul celor neidentificați se ridică la 300.

Micko Ueki și Kiyoko Matsumoto — două studente din Tokio, abia eșite din copilărie, au sărit la începutul acestui an în craterul vulcanului, stârnind prin gestul lor un fel de nebunie colectivă. Mii de oameni au venit de atunci în pelerinaj la această insulă, atrași parcă de o forță mistică. Marea majoritate a fost întâmpinată de cordoanele poliției și întorși din drum, mai înainte de a-și fi putut găsi sfârșitul în uriașul cazan de foc al vulcanului. Dar cu toate aceste precauțiuni, șase persoane au reușit totuși în cursul unei singure zile, la 8 Mai, să înșele vigilența polițienească și să facă actul fatal. Cei pe cari poliția a reușit să-i oprească dela funestul gest au fost arestați.

Vă veți da seama de proporțiile pe care le-a atins această psichoză dacă vă vom spune că celulele comisariatului din Oshima sunt azi tixite cu candidați la sinucidere. O stranie fascinație pare să atragă pe supușii Mikado-ului spre craterul vulcanului.

Unul din sutele de spectatori aduși de curiozitate la gura vulcanului Mihara, a avut mai acum câteva săptămâni nefericita idee de a desfide pe un tânăr, punând rămășag că n'ar avea curajul să sară în prăpastie. Acesta se desprinse atunci din mulțime, strigând că acceptă provocarea și mai înainte de-a fi putut fi oprit, se aruncă, cu capul înainte, în craterul fumegând. Nimeni n'a mai îndrăznit de atunci să facă astfel de provocări.

Sinuciderile dela Mihara constituiesc actualmente în Japonia una din cele mai grave probleme sociale. Atât autoritățile cât și presa se ocupă intens de această nebunie ce amenință să ia proporții catastrofale. *„Yomiuri Shimbun"*, unul din cele mai mari cotidiane ale capitalei a anunțat proectul unei expediții științifice, în scopul de-a distruge legenda că trupurile celor cari se aruncă în gura vulcanului sunt incinerate și trimise la cer purificate, sub formă de fum.

D-l Mitsuo Miyazaki, directorul ziarului Yomiuri ne-a dat amănunte asupra acestei expediții:

Ceeace urmăresc sinucigașii japonezi, e să înfrumusețeze moartea, s'o puie într'un cadru feeric, și pentru asta își aleg locuri ca golful dela Kamacura, cascadele dela Nikko, craterele vulcanilor Asama, Aso și Mihara, — toate renumite pentru măreția frumuseței lor. Ei bine, vrem să dovedim acestor exaltați că aruncarea în gura vulcanului Mihara n'are nimic frumos în sine. Vrem să le arătăm că trupurile victimelor nu se prefac în fum, cum își închipuie și speră candidații la sinucidere, ci rămân să putrezească în mlaștina de lavă a craterului.

„Ținem să le arătăm că din cauza nenumăratelor sinucideri din ultimile luni, pe marginile craterului domnește aceeaș murdărie și aceleași miasme care năpădiseră orașul Tokio, la epoca marelui cutremur din 1923, când străzile erau acoperite de cadavre, — ținem să le arătăm că moartea, departe de-a fi frumoasă, e desgustătoare.

„Mai departe vrem să deschidem ochii publicului asupra faptului că o moarte în gura craterului Mihara nu e nici instantanee și nici nedureroasă, că până la suprema eliberare, arsurile smulg strigăte sfâșietoare din gurile victimelor, câteva ore la rând".

In ziua de 7 Ianuarie a acestui an, două tinere studente în vârstă de 20 ani, Mieko Ueki și Masako Tomita, au făcut o ascensiune pe muntele Mihara. Ajunse pe marginea craterului, Mieko scrie câteva strofe dintr'o poezie tristă, pe care le dădu prietenei sale, luându-și rămas bun dela ea, și împărtășindu-i hotărârea luată încă din anul precedent, când vizitase pentru prima oară și fusese fascinată de sublima frumusețe a vulcanului, ca să se arunce în gura aceea de foc spre a dispărea pentru totdeauna de pe acest pământ în coloana de fum ce se ridică din crater.

Masako încremeni înaintea acestei ciudate și neașteptate hotărâri a prietenei sale și crezu la început că glumia. Dar Mieko nu fusese niciodată mai serioasă, și toate rugămințile, toate încercările lui Masako de-a o face să renunțe la acest funest gest, rămaseră zadarnice. In cele din urmă, Mieko fu cea care o convinse pe Masako, că datoria ei de bună prietenă era s'o lase să-și dobândească eterna pace, prin moarte. Ultima rugăminte

a lui Mieko, înainte de-a dispărea în prăpastia fumegândă, fu ca Masako să nu spuie nimănui nimic despre moartea sa, timp de cinci ani. Masako făgădui și unii spun că numai călcarea acestui jurământ a abătut „blestemul" asupra vulcanului.

După sinuciderea prietenei sale, Masako se întoarse la Tokio și se ținu câtăva vreme de cuvânt, nesuflând o vorbă despre cele petrecute pe muntele Mihara. Avea însă grele mustrări de conștiință și nemaiputând suporta povara tainei — povesti într'o seară totul unei alte colege de universitate, anume Kiyoko Matsumoto.

Relatarea lui Masako avu darul să fascineze și să exalteze pe Kiyoko. Fără a sta mult la gânduri, tânăra fată se hotărî să urmeze exemplul prietenei moarte, în împrejurări atât de puțin obicinuite, pentru a trece și ea în paradisul de pe cealaltă lume. Ea insistă ca Masako să-i fie călăuză în ascensiunea până la muntele Mihara, așa cum făcuse și cu Mieko. Dar cum fata se opuse îngrozită. Kiyoko o amenință că avea să facă secretul public. După o penibilă luptă cu sine, Masako hotărâ să facă pe voia prietenei sale și în ziua de 12 Februarie, fetele urcau spre culmea muntelui Mihara. Din această călătorie nu se întoarse decât Masako.

In drum spre Tokio însă, Masako fu oprită de poliție și supusă unei serii de interogatorii, pentrucă dădea de gândit atât prin aerul său rătăcit, cât și prin faptul că sătenii dela poalele muntelui au declarat că văzuseră două fete urcând muntele, și numai pe una coborându-l. Masako nu se lăsă prea mult rugată, spre a face mărturisiri complete, și cum povestirea sa era neobicinuit de senzațională și de romantică, ziarele-i dăduiră o largă publicitate. Biata fată era zilnic asaltată cu tot soiul de întrebări, de către reprezentanții poliției și de către reporterii avizi de detalii. In cele din urmă căzu greu bolnavă, din cauza oboselei și a torturilor morale la care era supusă încontinuu și muri cu nervii puternic sdruncinați, la începutul lunei Mai.

Dar ceeace a determinat pelerinajul de sinucigași la muntele Mihara a fost faptul că ziariștii japonezi îmbibați de filosofia ținutului, au comentat cu un lirism atât de entuziast gestul celor două tinere studente, încât au stârnit în rândurile tineretului o emulație întru imitarea exemplului lor.

Cum privește filosofia japoneză viața, de se despart acești oameni atât de ușor de ea sau mai bine zis, ce părere au ei despre moarte?

Aceasta din urmă e pentru ei o trecere în țara eternei fericiri, unde trăești într'un neîntrerupt extaz, neatins de meschinele necazuri ale vieței pământești.

După cum am mai spus, cu toată vigilența poliției din Oshima, care a cerut ajutoare și dela Tokio, vulcanul Mihara numără până acum mai bine de trei sute de victime, pentrucă circumferința craterului său e atât de mare, încât ar trebui sute de polițiști spre a ține la distanță pe toți cei cari vin să se arunce, de aci, în neant.

Frumusețile insulei Oshima, de care auziseră toți japonezii dar pe care puțini o vizitaseră, au fost relevate pentru prima dată la sfârșitul anului trecut, când a fost inclusă în lista celor 12 localități de vilegiatură ale Japoniei.

Dar Oshima, pe lângă că-i unul din cele mai pitorești colțuri ale Japoniei, mai constitue prin moravurile ei, un fel de paradis masculin, femeile sale muncind din greu. pentru a întreține niște bărbați trândavi.

Până'n Februarie, când a isbucnit epidemia de sinucideri, această insulă avea doar cinci polițiști, pe toată întinderea ei, și asta la mai bine de 3000 de gospodării; vă puteți închipui deci cât de pașnică era viața în această regiune.

In legătură cu expediția științifică proectată de cotidianul japonez Yomiuri, savantul Shoin Yamda, care a condus examinările medicale ale maimuțelor și marmotelor coborâte în vulcan, declară că în crater se află puternice emanații otrăvitoare și urme de radium. Animalele au suferit grave turburări fizice, de pe urma coborârei în vulcan. Maimuțele n'au putut fi ținute multă vreme, întrucât au fost cuprinse de un fel de turbare, în cuștile lor, iar una din marmote a murit, puțin după scoaterea sa din crater. La disecție s'a observat că artera trahee și plămânii erau congestionați și că pe alocuri sângeraseră. Exploratorii vor trebui deci să poarte măști de gaze pe care le vor examina cu grije mai înainte de-a începe lucrările expediției.

Prof. Seizo Nakam, care studiază vulcanul Miharei încă din 1908, spune că expediția proectată va avea rezultate de-o considerabilă importanță, atât din punct de vedere științific cât și moral.

„Concetățenii noștri, în special cei tineri „scrie el într'un ziar american", au alergat să se sinucidă aruncându-se în craterul Miharei, crezând că trupurile lor vor dispărea într'o apoteoză de nouri și lumină. Dacă vom reuși să sdruncinăm credința acestor nenoriciți, făcându-i să vadă lamentabila stare în care se află cadavrele sutelor de sinucigași cari putrezesc pe fundul craterului, își vor da seama sper, că muntele nu posedă nici o putere mistică și asta va pune fără îndoială capăt epidemiei de sinucideri".

E. A.

Pălăria cu puşcaşul: *La Bisley, lângă Londra, un participant din echipa universitară, la concursul de tragere pentru cupa Hunfrey, şi-a luat o pălărie uriaşe, ca apărătoare de soare.*

Actua

↑ Jos bărbile sau la stâlp! *In Camak, lângă Washington s'a pornit, nu de mult, o mişcare în favoarea portului bărbii.*

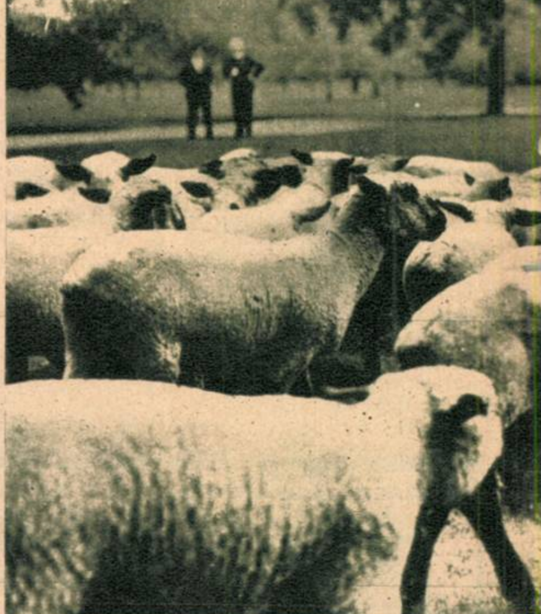
← *O indiană din neamul Hopi a prezentat două coşuri, produse ale artei naţionale indiene: unul foarte mare (în care stă ea) celălalt extrem de mic*

La Los Angeles (California) a avut loc o serbare aviatică, în faţa a sute de mii de oameni. Fotografia noastră înfăţişează parada forţelor aeriene americane. →

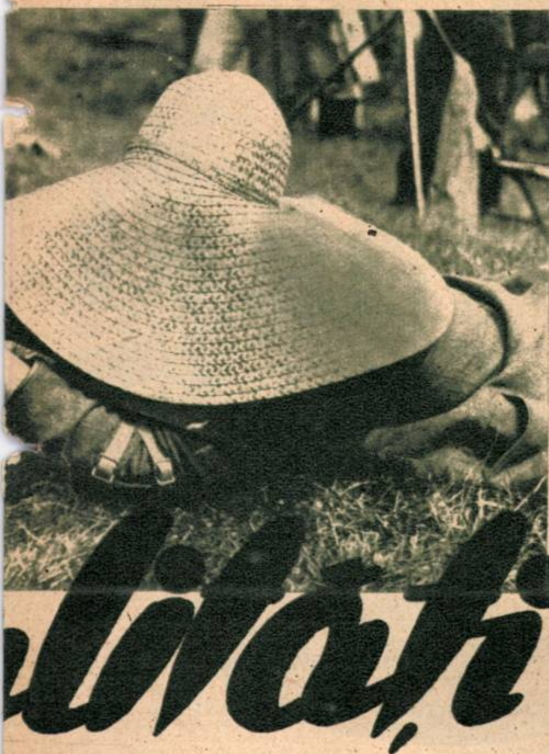

Soldaţii scoţieni au concurat la Londra în cursa de obstacole pentru cupa Hamilton Leigh. Haina scoţiană îi împiedică mult la sărituri.
↓

Regele petrolului, bătrânul John D. Rockefeller, deşi a împlinit 94 de ani e încă viguros. Dânsul iubeşte animalele şi îl vedem, în fotografia noastră, în mijlocul turmei sale de oi, pe moşia din Lake-Wood.

...lvați

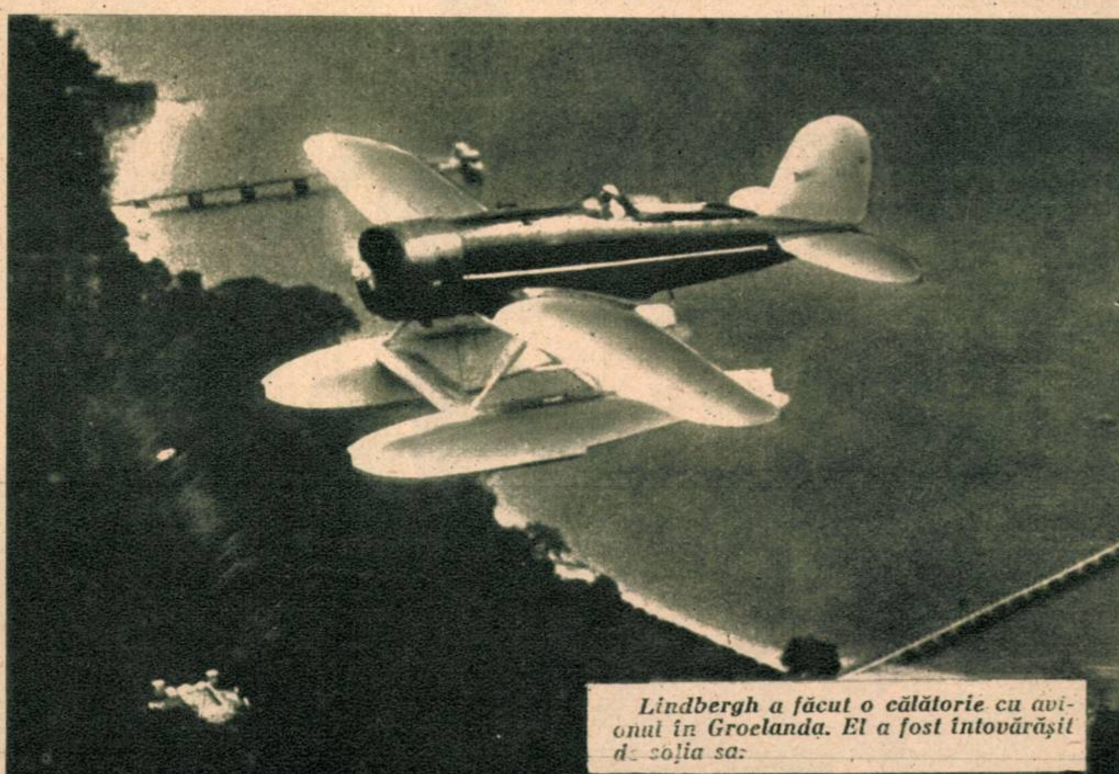
↑ *La Tokio (Japonia) a avut loc procesul împotriva membrilor „Ligii Frăția de Sânge", care au pe conștiință uciderea primului ministru japonez Inukai. La vreme a fost descoperită o nouă conjurație, care intenționa să suprime pe primul ministru Saito și pe ministrul de război Araki. Patruzeci și nouă de conjurați au fost arestați. În fotografia noastră îi vedem în momentul judecății. Fețele lor sunt acoperite cu coșuri, după cum e obiceiul în Japonia, pentru acuzați.*

In bisericuța din Saarow Piescow lângă Berlin a avut loc la 22 Iulie căsătoria religioasă a lui Max Schmelling cu Anny Ondra. →

← *Aviatorul Wiley Post a făcut înconjurul lumei în 7 zile, 18 ore și 50 de minute, bătându-și propriul său record cu 19 ore.*

Lindbergh a făcut o călătorie cu avionul în Groelanda. El a fost întovărășit de soția sa.

FRUMUSEȚEA și FEMEILE

de **RAMON NOVARRO**

(Cu prilejul vizitei sale în Europa)

DESIGUR că mai întâi v'ar interesa să cunoașteți câteva detalii asupra vieții mele.

Aflați deci că m'am născut la Durango, în mijlocul Mexicului, în 1899 și că părinții mei, Senor și Senorita *Mariano Samaniego* (acesta-i adevăratul meu nume de familie) aveau de hrănit paisprezece copii, deși mijoacele lor erau reduse.

Gustul meu pentru teatru se manifestă dela vârsta de șapte ani. Imi amintesc că primisem dela tatăl meu un mic „Vasilache", și impreună cu alte marionete reprezentam — în fața altor copii — nu farse comune, ci „Văduva veselă". Imi plăcea să dansez de pe atunci și odată cu studiile mele la liceu, luam lecții de muzică și dans.

Dar timpurile fericite ale copilăriei nu puteau să dureze la infinit. Ura din acele revoluții care bântuesc, vai! atât de frecvent țara mea, a risipit ultimele resturi ale averii noastre și m'am văzut dintr'odată în trista situație de a lupta cu realitățile vieții. In 1917 am trecut granița Statelor-Unite, spre a-mi câștiga existența în această țară.

A urmat perioada de luptă îndârjită, la care e supusă — sub aspecte puțin variate — aproape toată lumea. Am fost aruncat dintr'un colț într'altul, din New-York la Hollywood; am fost dansator într'o trupă de balet, în turneu; chelner într'un restaurant; am încercat mai multe meșteșuguri mărunte... la drept vorbind, această existență agitată, care îngădue multe suișuri și coborîșuri, care aduce cu sine cotituri repezi și surprize neplăcute, nu prea corespunde aptitudinilor mele. De îndată ce-am izbutit să fac oarecari economii, mi-am continuat studiile, mai ales cele de canto, căci ambiția mea era să devin tenor, la prima operă din lume.

Desigur, cinematograful începuse să mă atragă și el, și am încercat totul, spre a pătrunde într'un studio. Zadarnic însă: paradisul era prea bine păzit.

Insfâârșit, în 1922 norocul îmi surâse. Ferdinand Pinney Earle m'a angajat să joc rolul principal din „Omar Kaayyam". La acea epocă stăpânea încă Rudolf Valentino. Eu m'am apropiat de Rex Ingram, la Metro-Goldwyn-Mayer.

Să-mi fie îngăduit a cita câteva din succesele mele: „Prizonierul din Zenta", „Scaramouche", „Arabul", „Ben-Hur", „Cântecul păgânului" „Cântărețul din Sevilla"... Cunoașteți urmarea. N'am de ce mă plânge.

Sau mai degrabă eu n'aș fi făcut nimic, dacă trăsăturile feței mele și musculatura corpului meu nu s'ar bucura de o armonie specială.

FRUMUSEȚEA trebue să fie ceva destul de agreabil pentru un avocat, un medic sau un industriaș). Dar puteți să vă imaginați ce neplăceri comportă ea pentru nenorociții actori și actrițe? Desigur, mărturisesc, că oarecare avantagii fizice ușurează debutul. Ele permit să te impui mult mai ușor, deși, concursul de împrejurări are infinit mai multă importanță. Bun. Să spunem că născut sub o stea fericită, primești un crâmpeiu de rol, pentrucă ești frumos. Și urmarea?... Câte sforțări risipite, câtă ambiție, câtă tenacitate desfășurată, numai spre a dovedi incontestabil tuturor incredulilor, celor cari sunt de specialitate, cât și celor din afară, — că ai talent, da, cu adevărat talent că deși ești frumos nu ești complet tâmpit.

Un artist clasat „frumos" ajunge mai ușor în fața aparatului fotografic, dar riscă să dispară tot atât de repede.

Un artist clasat „interesant" întâmpină câteodată mai multă greutate, însă primul pas făcut, drumu-i este deschis. Așa-i exemplul lui Paul Muni.

Un artist considerat „slut", poate să ajungă în culmea gloriei, datorită tocmai sluțeniei sale, ca Lon Chaney.

Deci să nu mi se mai vorbească despre „frumusețe" în cinema! Ceeace contează: e naturaleța mișcărilor, bogăția mimicei; într'un cuvânt puterea talentului.

A doua chestiune ce mi s'a pus adesea este aceea a femeilor. Se crede că femeile mă admiră și că eu trebue să mă bucur. Desigur că sunt momente când trebue să înfrunt, singur, — un om fragil și timid, — asaltul admiratoarelor mele, care vor să mă vadă în carne și oase. Mă refer mai ales la ieșirile de la music-hall, ce au loc la Paris sau aiurea. Acolo contactul, dintre reprezentantele sexului frumos și persoana mea modestă, devine câte odată — cum aș spune? puțin brutal. Vedem, doar, atâtea lucruri frumoase și într'adevăr mărețe, pe pământ: muzeele, academiile, Societatea Națiunilor!... Eu, eu nu merit atâta admirație. Ele mă asaltează, mă îmbrâncesc, aceste fermecătoare ființe; îmi smulg batista, îmi sfâșie cravata, s'agață de pălăria mea, de haina mea, îmi rup coastele și-mi frâng degetele.

Fiind foarte încântat, natural, îndrăsnesc totuș să le implor, cu riscul de a părea fricos, — ca să se îndure și să-și potolească puțin manifestațiile lor irezistibile, de dragoste, dacă nu pentru mine, — căci din parte-mi s'ar cuveni să le exprim toată recunoștința mea, — cel puțin pentru ele însăși. Eu cred în adevăr că astfel de manifestații le obosesc mult.

Trecând dela particular la planul general, eu ador femeile, care sunt: bucuria, surâsul, plăcerea vieții. Sunt de părere că ele au dreptul să reclame egalitatea cu bărbații. Femeea modernă

răpeşte bărbatul, da domnilor; pe deasupra, ea ştie să devină o camaradă delicioasă. Dv. o ştiţi tot aşa de bine ca şi mine. Asta nu înseamnă că, dacă... Nu înseamnă că, dacă vreodată aş avea intenţia să mă căsătoresc, eu n'aşi alege pe soţia mea, mama copiilor mei, nici dintre actriţe, nici dintre amintitele camarade, ci dintre tinerile fete modeste, puţin copilăroase, puţin mondene, care să ştie să facă bucătăria, să conducă servitori şi să ţină bine o casă... Ce vreţi, sunt unele idei fixe... De altmintrelea, acest eveniment nu se va produce curând. Am atâtea lucruri de făcut şi mai ales am câteva plăceri preferate pe care aş vrea să le gust puţin mai întâi singur. Egoism? Poate. Dar cine nu e? Călătoriile de exemplu, mă atrag enorm. Cunosc foarte bine America. Acolo se mănâncă în viteză, se doarme în viteză, se trăeşte în viteză, eşti nimicit tot în viteză. Europa, — ce chilipir pentru american !.. Aci, cadenţa se domoleşte. Respiri. Priveşti în juru-ţi. Ai timp de reflectat. Dejunezi tot atât de tacticos ca şi când ai cina, asta înseamnă instalat comod dinaintea unei mese bine pusă, cu gesturi naturale, nu grăbit, ci savurând fiecare îmbucătură. Ciocneşti paharul. Stai de vorbă. In ochii mei un bun dejun pe pământul Franţei rezumă, oarecum, toată fineţea şi civilizaţia europeană. Apoi cărţile ce mă atrag: Gide, Proust.

Armoniile marilor maeştri dorm în instrumentele mele de muzică, un mic teatru mă aşteaptă, teatrul meu particular, a cărui „sală” nu poate cuprinde decât 60 persoane şi unde jucăm pentru plăcerea noastră, eu şi amicii mei. Apoi sporturile: tăria, sănătatea şi mişcarea... tennis, nataţie, canotaj. Să fii singur, într'o barcă, lăsându-te legănat de valurile ce-şi păstrează secretele lor.

Oh, ce frumoasă ar fi viaţa, dacă s'ar putea aborda numai din partea răgazurilor! Dar cum să-ţi iei aceste răgazuri?

Un mic popas în Elveţia, altul pe Coasta de Argint, şi îndărăt spre Hollywood!...

Gândiţi-vă la mine, voi toţi cari puteţi să vă repausaţi, chiar în mijlocul lucrului vostru !... Pentru mine lucrul este o lungă aşteptare neîntreruptă, a odihnei.

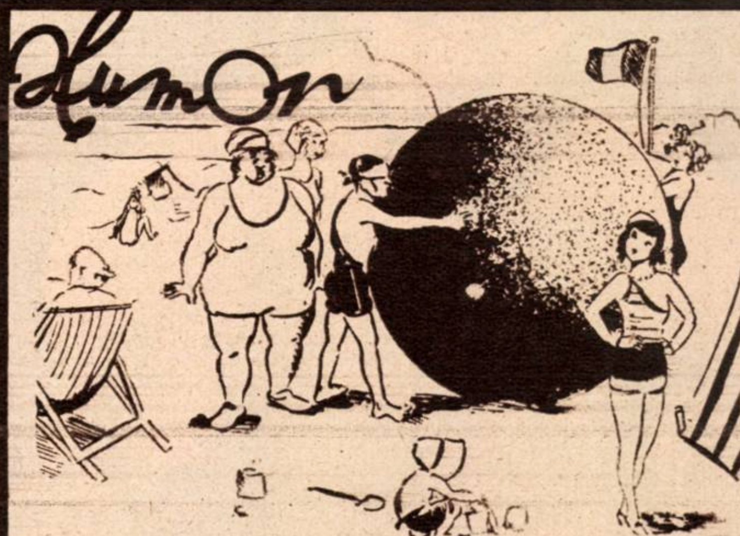
Soţul (puţin galant): — „Cred c'ar fi mai bine să cobor eu întâi. Aşa e sigur c'o să suie iar să te iai”.

(Humorist)

— Dacă nu-mi dai drumul, îţi trântesc una cu pioletul în cap”.

(Kölnische Zeitung)

Joc nevinovat la plaje
POPESCU (galant): „Te-am prins Madame Georgescu!”

(Ric & Rac)

CARNERA făcut K.O. de o femeie

Emilia Tersini, logodnica părăsită a lui Carnera.

ACTUALUL campion mondial s'o fi gândind cu amărăciune că e mult mai lesne să faci k. o. o întreagă falangă de „grei", cu Sharkey în frunte, decât pe o singură femee, ambiţioasă şi iute la mânie... s'ar zice că femeile se asmut una pe alta, ca nişte Dalile moderne, împotriva blândului Samson dela Sequals. Cea mai neînduplecată dintre toate este Emilia Tersini, o subretă londoneză, care a renunţat, scrâşnind din dinţi, la iubirea ei şi vrea să-şi despăgubească acum cu dolari rănile inimei şi pierdutul privilegiu de *logodnică*.

Către sfârşitul anului 1929 când n'ajunsese încă la celebritate, Carnera o întâlnise pe frumoasa Emilia într'un restaurant din Londra unde fata era chelneriţă. Tersini era o brunetă cu ochi mari, negri şi se zice — cu un zâmbet pururea seducător.

Cum s'au petrecut lucrurile nu se ştie precis. Fapt este că boxeurul, până atunci îndărătnic — nevoie mare! — la scris, deveni pe neaşteptate grafoman şi iată că tocmai scrisorile lui aveau să constitue cel mai puternic cap de acuzare în proces! Scandalul începu la Barcelona. Emilia fusese invitată, pe cheltuiala deja celebrului logodnic, să asiste la întâlnirea acestuia cu Paulino. Puţin timp după *match*, luptătorul desminţi sau tăgădui orice intenţie matrimonială, iar fata cerea numai decât să fie despăgubită pentru desfacerea logodnei. Atunci intrară în joc avocaţii. Afacerea s'a sfârşit la tribunal, în Aprilie trecut. Juraţii au avut prilej să se distreze mult, ascultând întreaga corespondenţă a campionului lumii, care începea totdeauna cu *„steaua inimei mele"* şi *„iubirea mea cea mai sfântă"*, cu prefăcătorii de hotărîre şi neîndoioase (!) făgăduinţi de căsătorie. Intr'o scrisoare, Carnera zicea: *„Sunt proprietar de terenuri şi am 36 de case la Hollywood. Toate stelele de cinema mă invită la masă; ai să vezi ce viaţă ideală pregătesc pentru noi! In casa ce ne vom alege pentru locuit, îi vom invita pe toţi artiştii, deoarece doresc ca dela cel dintâi până la cel din urmă, fiecare să spue: „Cât e de frumoasă soţia lui Primo Carnera!.. Vei avea o casă impunătoare şi un automobil fără pereche în lume!"* Intr'o alta, afirmă că *„este omul cel mai popular din lume"* şi o sfătuia pe Emilia să părăsească meseria ingrată de chelneriţă, cu trei sterline pe săptămână, şi să vie în Italia ca s'o cunoască pe viitoare-i soacră. Tersini îl ascultă, dar întâlnirea cu mama boxeurului nu fuse tocmai aşa de cordială, deoarece aceasta nu se arătă de loc entuziasmată de alegerea fiului ei.

...Şi aşa se întâmplă că uriaşul fu condamnat să plătească Emiliei 4200 lire sterline, drept despăgubire, plus cheltueli de judecată, ceeace revine la peste trei milioane şi jumătate de lei! Boxeurul, cu un umor fin, răspunse: *„Imi pare foarte rău dar n'am nici un ban!"* Ba mai declară că o iubeşte încă pe d-şoara Tersini dar că, precum a repetat-o în mai multe rânduri, n'o poate lua de soţie înainte de a-şi fi sfârşit cariera pugilistică. Intr'adevăr, boxul şi căsătoria nu se împacă de fel, în perioada ascensională a unui atlet.

In răstimp, Emilia n'a desarmat şi cum Carnera nici gând n'avea să vie în Anglia ca să plătească ce datora, ea a fost prima semnatară a cererii de faliment împotriva boxeurului, pentru suma de 14 mii dolari, ca despăgubiri de logodnă desfăcută. Pe de altă parte, i-a mai sechestrat şi bursa de campionat.

Tersini n'a fost singura femee care a amărât viaţa campionului Când acesta se afla în America, anul trecut ,a fost dat în judecată pentru desfacerea căsătoriei de către o fată care nici nu-l cunoştea. Adversarii lui manevraseră cu dibăcie, în aşa fel ca pugilistul să fie găsit închis într'o cameră de hotel cu o prea frumoasă şi blondă *girl*, pe care-o admirase cu puţin înainte într'un vaudeville. In mai puţin de un minut şi jumătate iată surpriderea şi denunţul, iar a doua zi, în faţa tribunalului, Carnera putu să scape numai mulţumită intervenţiei managerului See, care puse lucrurile în lumina lor adevărată. Nu mai punem la socotală numărul fetelor americane îmbolnăvite de necaz, fiindcă aspirau să devie „jumătăţile" (pretenţia e mică, la drept vorbind!) învingătorului dela Sequals, cum nu socotim nici numărul supărărilor ce acestea i le-au pricinuit.

Să fie hărăzit Carnera, ca şi marii lui înaintaşi în arta pumnului, Dempsey şi Schmelling, să-şi unească soarta, chiar provizoriu — sistem american! — cu vreuna dintre cele mai frumoase stele ce lucesc pe firmamentul cinematografic, dincolo de Atlantic?

Astăzi, colosul campion mondial, printre atâtea aventuri şi atâtea neplăceri, îşi aminteşte cu drag de cea dintâi iubire a lui când, abia în vârstă de douăzeci de ani, venise în Franţa, la Marsilia, în căutare de lucru. Iubirea aceea îndepărtată se chema Maria şi era o fată frumoasă din Udine, emigrată ca şi el. *Flirtul* fuse întrerupt de cariera pugilistică şi de celebritate şi când Carnera voi s'o caute pe Maria, pe Maria lui, n'o mai găsi. I s'a spus că dispăruse din Marsilia spre a se duce cine ştie unde. Spre a-şi urma destinul. Un alt destin!...

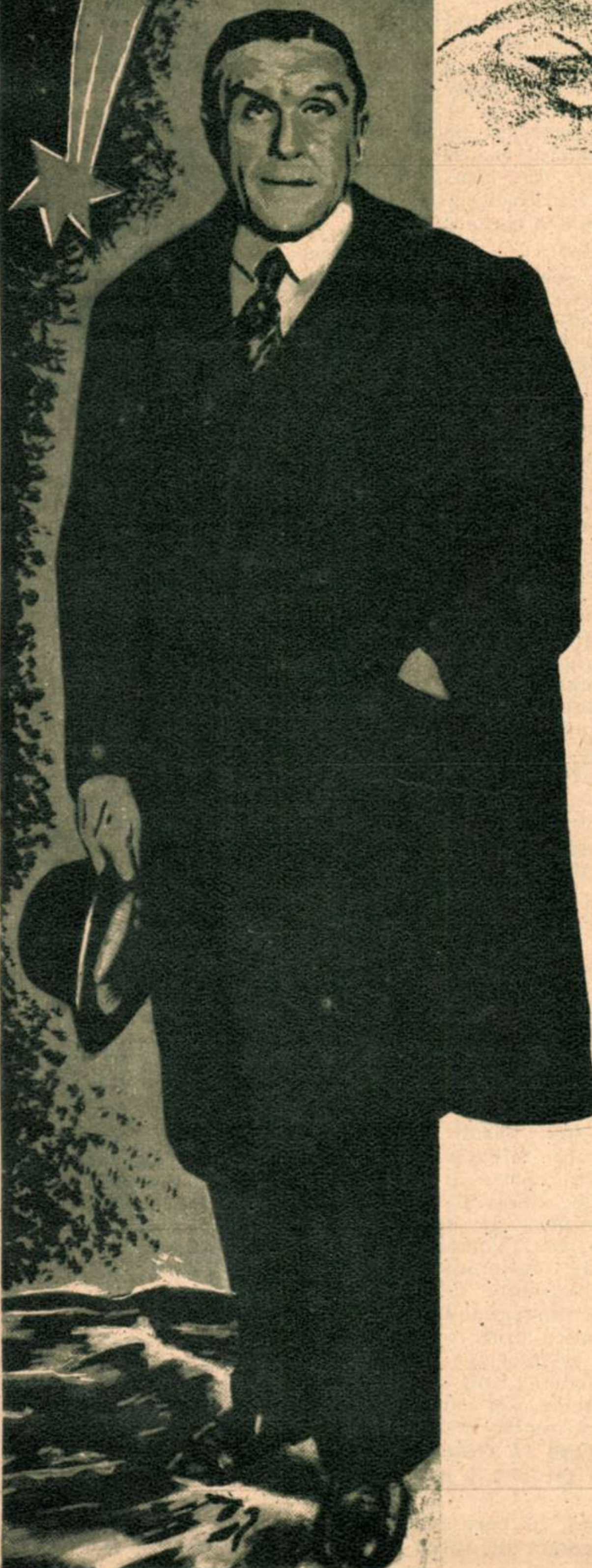
G. R.

O fotografie recentă a lui Primo Carnera.

OAMENI DE PAIE

Miraculoasa ridicare şi cădere a lui Loewenstein—geniul financiar al Belgiei

S'AU scurs cinci ani dela moartea lui Alfred Loewenstein, cea mai pitorească figură în lumea *„oamenilor de paie"*. El a căzut sau s'a asvârlit dintr'un aeroplan, în ziua de 4 Iulie 1928, iar trupul său, oribil mutilat de o cădere dela 1200 m. înălţime, a fost găsit de nişte pescari francezi abia două săptămâni mai târziu. Dar nici acum nu s'a făcut deplină lumină asupra morţei sale, şi mai sunt încă, în aventurile financiare ale acestui belgian, numeroase detalii asupra cărora planează un mister un fel de „Tabu".

Astfel, nu se va pronunţa niciodată numele unei anumite bănci europene, la care Loewenstein avea prin 1926 un depozit de o sută de mii de franci. Şi tot anonimă trebue să rămâie o uriaşă societate pe care el intenţiona s'o alăture la nenumăratele sale întreprinderi. „Omul de paie al Belgiei" se apropia de culmea puterei sale. I se oferi o mică participare în vasta societate de care am pomenit, dar el refuză dispreţuitor.

„Tot sau nimic" declară el, dând să părăsească adunarea.

In faţa acestei atitudini, proprietarii societăţei capitulară, iar Loewenstein semnă un cec de 1.000.000 de lire, cu calmul şi simplicitatea cu care ar fi dat un neînsemnat bacşiş. Financiarii mai mici, pe care-i învinsese, se plecară fascinaţi înaintea lui, şi nu le păru de loc ciudat că dinamicul capitalist se grăbi să plece cu unul din aeroplanele proprii, ce-i stau mereu la dispoziţie. Ei nu ştiau că în momentul în care se uitau la cecul de un milion de lire, Loewenstein n'avea la banca asupra căreia-l emisese, decât o sută de mii. Nu-şi făcea însă nici o grijă din pricina asta. Aeroplanul său străbătu o mare parte a Europei, spre oraşul unde se afla situată banca şi câteva ore mai târziu îşi convoca bancherii într'o şedinţă, anunţându-i că avea nevoe de un împrumut de 1.000.000 lire. Ii fu acordat fără nici o discuţie. Sări apoi din nou în aeroplanul său şi porni spre Bruxelles, unde avea o casă extrem de fastuoasă.

Dar dacă bancherii ar fi refuzat împrumutul? In momentul acela n'ar fi putut fi în nici un caz vorba de o lovitură fatală, pentrucă Loewenstein se bucura în 1926 de o reputaţie excelentă. Oricine i-ar fi procurat bucuros un asemenea fleac de sumă. Dar una din particularităţile „oamenilor de paie" e că nu imaginează nici odată eventualitatea unui refuz. Sunt toţi de un optimism exagerat, incurabil. Nu vor să creadă în legea care decretează că ceeace se ridică, trebue să cadă, mai curând sau mai târziu. Speculează asupra ascensiunei preţurilor, o ascensiune ce le pare că trebue să meargă la infinit. Datorează sume imense de bani şi sunt siguri că-şi vor plăti datoriile cu uşurinţă, pentrucă banii de a doua zi vor fi mai ieftini. Dar eşafodajul oamenilor de paie s'a prăbuşit în clipa când era inflaţiei a luat sfârşit.

După cum am mai spus, aceşti oameni de paie aveau pasiunea spectaculosului. Jocul lui Loewenstein era însă franc, naiv, aproape copilăresc. Ziariştii deveniau lirici, descriindu-i iachturile, aeroplanele, şi caii de curse. Intr'o vreme avea numai la Biaritz opt castele, iar când sta la Paris primia zilnic transporturi de icre moi din Rusia, aduse cu aeroplanul. Pe la sfârşitul anului 1927, se crede că Loewenstein poseda o avere de vreo cincisprezece-douăzeci de milioane de lire. Era director în peste o sută de întreprinderi germane, belgiene, franceze, engleze şi americane. Poseda un cazino în Constantinopol, iar viaţa-i era o înlănţuire de gesturi largi.

Odată cu ocazia unei călătorii în Statele Unite, a luat cu sine o echipă de secretari cu mult mai mare decât o reclamau necesitatea, ceeace nu l-a împiedicat ca în cursul tratativelor cu un bancher newyorkez să angajeze pe stenografa acestuia, care era foarte rapidă şi foarte inteligentă.

„Pregăteşte-te să pleci cu personalul meu, săptămâna viitoare" — zise el, întrerupându-se o clipă, în vreme ce-i dicta.

Incântată, fata îşi dădu demisia pentru a intra în serviciul marelui financiar. Dar după câteva luni se întoarce în America. Asaltată de reporteri, fata nu putu da nici o lămurire asupra misterioaselor împrejurări în care Loewenstein îşi găsise sfârşitul. Singura ei grijă era să-şi găsească un nou angajament.

Inceputurile belgianului au fost foarte modeste. Interesant de notat e

că toţi oamenii de paie au pornit în viaţă săraci şi au lucrat necontenit, împinşi de setea bogăţiei şi a puterei, dar când şi-au atins scopul, n'au ştiut să se oprească, să se odihnească şi să se bucure de ceeace realizaseră.

Loewenstein s'a născut la Bruxelles, acum 55 de ani. Tatăl său era un mic bancher, care a murit când Alfred era încă un copil, lăsându-i nişte datorii ce se ridicau la vre-o 4.000 lire. Băiatul era însă un financiar înăscut. Anii adolescenţei i se scurseră în muncă, iar la vremea când împlini 21 de ani, plătise toate datoriile tatălui său şi lucra într'o bancă din Bruxelles. La sfârşitul zilei putea cita din memorie o mare parte din preţurile acţiunilor de pe toate pieţele lumei. Curând deveni contabil expert. Pe lângă că era muncitor şi foarte tenace, Loewenstein avea o imaginaţie extrem de activă. Mijloacele sale nu-i permiteau să investească ceva, nici măcar în cele mai sigure acţiuni; speculaţiile de bursă îi erau deci cu totul inaccesibile. Cu toate acestea, îi plăcea să stea seara până după miezul nopţei în modesta-i cămăruţă, spre a face tot felul de calcule imaginare.

„Ia să vedem" îşi spunea el. „Dacă aş investi 100.000.000 de franci în Societatea A, aş avea de azi în şase luni 150.000.000". Ingrămădea astfel câştiguri imaginare un exerciţiu minunat pentru embrionul unui „om de paie". Până'n 1905, Loewenstein era un funcţionar oarecare şi avea venituri foarte modeste. In anul acela patronii săi îl puseră să examineze situaţia unei societăţi, care urma să se stabilească în Bruxelles şi avea nevoie de ajutoare financiare.

Loewenstein ceru să i se lase lui tratarea acestei afaceri şi o obţinu. Operaţiunea nu era de loc uşoară. Situaţia societăţei nu prezenta cine ştie ce chezăşii de soliditate, iar bancherii belgieni erau inflexibili. Reuşi totuşi în cele din urmă să contracteze împrumutul, cu un câştig considerabil pentru sine. In anii următori făcu alte câteva afaceri de acest gen, realizând câştiguri frumoase. Prin 1910, poseda vre-o 20.000.000 de franci.

Isbucnirea războiului mondial deschide lui Loewenstein noui perspective. Intră la început în armata belgiană, ca ofiţer de artilerie, iar mai târziu fu trimis în Anglia, unde se presupune c'ar fi negociat pentru cumpărarea de armamente şi muniţii. Din această perioadă de serviciu militar Loewenstein ieşi cu titlul de căpitan, de care era foarte mândru, şi la păstrat cu pasiune, tot restul vieţei. Faptul că nu i s'a dat nici o distincţie pentru realizările-i industriale, îl făcea să sufere, la fel ca pe Kreuger.

Războiul îi lărgi perspectivele. După trecerea furtunei, Loewenstein văzu clar imensele câştiguri inerente expansiunei post-belice.

Pe când se afla în armată, avusese ocazia să facă cunoştinţa unui inginer american anume Fred Stark Pearson, care se specializase în instalarea uzinelor producătoare de energie. Plăcut impresionat de tânărul şi agerul financiar, inginerul îi dărui curând prietenia sa şi e foarte probabil că în discuţiile lor, n'a pierdut ocazia de a-i face un tablou trandafiriu asupra viitorului industriei electrice. Acesta muri în Mai 1915, în naufragiul Lusitaniei, prin torpilare, dar Loewenstein nu-i uită teoriile.

Activitatea lui Loewenstein de după armistiţiul din 1918, nu se cunoaşte tocmai precis, Amintindu-şi de sfaturile lui Pearson, îşi îndreptă paşii spre industria electrică, pentru ca mai apoi să-şi extindă operaţiunile într'o ramură nouă şi mai profitabilă. Ii veni ideea că fabricile de muniţii rămase fără lucru şi devenite inutile, prin terminarea războiului, ar fi putut uşor fi transformate în fabrici de mătase artificială, pentrucă fabricarea acestui material nu se deosebia mult de fabricarea explozibilelor.

Cu această nouă industrie realiză câştiguri fantastice, în cursul celor trei sau patru ani cari urmară. In 1924 Loewenstein îşi făcea călătoriile în aeroplane proprii. E de notat că în epoca aceea francul belgian era în declin. Dupăcum aţi avut ocazia să vedeţi, Stinnes a profitat enorm prin deprecierea mărcei, cumpărând totul pe credit şi plătind după o anumită perioadă cu bani deveniţi cu mult mai ieftini, decât în ziua transacţiei.

Putem spune că Loewenstein s'a servit de un sistem identic. Dar el n'a devenit o figură internaţională decât în 1926 şi ciudat, atunci numai datorită frecventelor sale sugestii că circulaţia monetară a Europei trebuia stabilizată. Vorbi mult despre această chestiune susţinând că era uşor realizabilă.

Prin 1925, câţiva reprezentanţi ai guvernului francez întreprinseră o serie de cercetări discrete asupra acestei chestiuni. Aflând de acest demers Loewenstein îi pofti la Biarritz, aducându-i dela Paris în aeroplane şi trenuri speciale. Ii găzdui într'unul din castele sale, angajând artişti, cântăreţi şi pugilişti spre a-i amuza, dar fu foarte neprecis când i se ceru să se pronunţe asupra măsurilor pe care le-ar fi recomandat pentru stabilizarea francului, făgăduind să-şi enunţe părerea ulterior ceeace nu s'a întâmplat niciodată.

Ceva mai târziu, tot în acel an; Loewenstein oferia Belgiei — propria sa ţară — un împrumut de un milion de lire, fără dobânzi, pentru stabilizarea francului. Această propunere în aparenţă atât de generoasă fu trâmbiţată de toate marile cotidiane ale Europei. La Paris, ziarele făcură comentarii largi asupra acestui gest, cerând ca financiarii francezi să imite pe Loewenstein. Bancherii şi mentorii financiari ai guvernului belgian fură însă foarte puţin impresionaţi. Mai târziu se află că Loewenstein ceruse în schimbul împrumutului nişte concesiuni asupra unor exploatări hidroelectrice, şi că oferta sa fusese refuzată net.

Dar Loewenstein îşi atinsese scopul. Kreuger dobândise o reputaţie mondială, împrumutând bani naţiunilor Europei. Loewenstein fu însă mai câştigat, devenind în ochii lumei un geniu financiar, printr'o simplă făgăduială. Avea acum, pe lângă marea-i avere, putere, influenţă şi prestigiu. Era gata pentru o lovitură în stil mare. Propuse maximalizarea pieţei de mătăsuri artificiale. Loewenstein era foarte onest în intenţiile sale, dar se lovi de opoziţia concernurilor engleze aşa că proectele sale în această direcţie eşuară. Acest eşec dădu o lovitură grea prestigiului său. Căută atunci să se reechilibreze, extinzându-şi uzinele hidroelectrice şi cumpărând paralel concernuri care n'aveau nici o legătură cu industria mătăsei şi a electricităţei. El achiziţionă astfel mine de mangan în Silezia, zăcăminte de cărbune în Saar, plantaţii de cauciuc în Congo şi un cazinou în Constantinopol, făcând investiţii absurde, aproape inutile.

Dar Loewenstein era acum convins de genialitatea sa. Ingâmfarea sa sporia, în raport direct cu expansiunea-i financiară. Işi elabora proectele singur, fără să consulte pe nimeni şi fără să accepte vre-un sfat. Avea senzaţia că era un individ excepţional privilegiat, că n'avea a se supune legilor sociale şi mondene. Deveni irascibil. In 1926 fu amendat cu cinci sute de franci, pentrucă bătuse pe unul din oamenii cazinoului din Biarritz, care nu-l lăsase să intre, pentrucă nu era în haină de seară, aşa cum o cerea regulamentul.

Perioada cea mai activă în cariera lui Loewenstein a fost anul 1927 şi câteva luni din 1928. Averea sa era evaluată la 20.000.000 de lire şi părea tot atât de infailibil ca şi Kreuger. Deconcertat un moment, de înfrângerea suferită în lupta cu industriaşii englezi, căpătă curând o exagerată încredere în sine. Pe măsură ce zilele se strecurau pe calendarul anului 1927 Loewenstein devenia o versiune aproape cinematografică a marelui industriaş. Nu împlinise încă 50 de ani şi era un bărbat în floarea vieţei. Umerii săi laţi şi mersul viguros creeau o impresie de mare forţă. Era mărunt de statură, robust şi oacheş dar învinsese o tendinţă spre corpolenţă prin exerciţii fizice. Supleţea trupească devenise pentru el o manie. Era întovărăşit peste tot de masseuri.

„Sănătatea mea" obicinuia el să spuie cu toată seriozitatea, „e un factor de vitală importanţă, în viitorul Europei".

Avea în anii aceia tot ce-ţi pot da banii. Viaţa-i era fastusă şi plină de extravaganţe. Se îmbrăca foarte elegant, şi foarte sobru dar avea o pasiune pentru cravate şi cămăşi de culori vii, cu gulere tari din acelaş material.

Dar pe lângă toate aceste bunuri procurate de situaţia sa, Loewenstein avu parte şi de câteva din acele satisfacţii ce nu se pot cumpăra cu bani. Astfel, soţia sa, era tânără şi frumoasă. Tot de naţionalitate belgiană, spre deosebire de el care se ridicase din sânul burghezimei, descindea dintr'o veche familie de aristocraţi. Era una din acele femei care dau valoare vestmintelor. Cei cari o vedeau rămâneau uimiţi de frumuseţea ei, uitând să remarce eleganţa toaletei pe care o purta.

Femeea aceasta, în care frumuseţea era egalată de inteligenţă, a făcut mult pentru ridicarea socială a soţului său.

După moartea lui Loewenstein s'a lansat un svon ce s'a menţinut multă vreme, asupra unor legături amoroase cu alte câteva femei, printre care o fascinantă sârboaică. De notat e însă că numele acestei femei n'a fost pomenit nici odată şi că ea n'a apărut niciodată spre a formula vre-o pretenţie.

Adevărul e însă că această aventură amoroasă n'a existat. Căsnicia marelui magnat industrial a fost una dintre cele mai fericite. Mai avea şi un fiu pe care-l iubia la nebunie şi care urma să moştenească imensul său imperiu financiar. Băiatul n'avea decât 17 ani la moartea tatălui său, eveniment în urma căruia imperiul începu să se destrame.

Destul de sănătos în aparenţă, Loewenstein nu s'ar fi putut lăuda însă cu un sistem nervos de un perfect echilibru. Se juca mereu cu ochelarii înrămaţi în baga, punându-i şi scoţându-i de pe nas şi muşcându-le căpătâiele cu dinţii săi albi şi puternici.

Starea sa de puternică tensiune se trăda prin salturi dela un subiect la altul. Era în stare să înceapă o frază şi să se întrerupă, spre a începe o alta, cu totul fără legătură cu prima. Adesea se opria brusc, rămânând pe gânduri câteva minute. Apoi îşi chema secretarii şi dicta frenetic.

Ce era real şi ce era afectare în toate acestea? Aurora teatrală de care era inconjurat, se evidenţia atunci când negocia cu alţi bancheri sau industriaşi. Mesagerii forfotiau aferaţi, întrerupând mereu discuţiile. Loewenstein cerea tocmai aeroplanul pentru o imediată plecare, dar o secundă mai târziu, ordinul era anulat. Dicta la trei sau patru stenografi ce se succedau cu repeziciune. Noaptea avea la căpătâi un carnet de însemnări şi un secretar sta regulat de serviciu aşteptând să fie chemat dela o clipă la alta.

Dar victoriile financiare nu-i procurau o satisfacţie deplină.

Lupta acestor „oameni de paie", spre a se releva în viaţa mondenă a societăţii, are în ea ceva patetic, aproape tragic. In perioada 1920—1930, aristocraţiile Europei se prăbuşiau. Dar pentru un om ca Loewenstein această aristocraţie muribundă avea o cultură, un fond de eleganţă, o educaţie pe care le invidia. Această aristocraţie îl putea sfida încă şi o făcea.

Loewenstein simţia cu acuitate această sfidare. Decise să pătrundă în aceste cercuri „aurite", luându-şi ca pretext caii de curse şi într'o oarecare măsură isbuti. Succesul său se datorea în parte faptului că era un călăreţ corect. Işi cumpără o proprietate în inima ţinuturilor de vânătoare ale Angliei, unde instală oameni de specialitate cai şi câini cari în sezon, îl aşteptau să sosească cu aeroplanul în zorii zilei, dela Biarritz, pentru a începe partida de vânătoare. Aristocraţii ţinuturilor îl găsiau cam ridicul, dar îl simpatizau totuş.

In 1928, zilele aurite ale „oamenilor de paie" se apropiau de sfârşit. Stinnes murise iar imperiul său se destrămase. Kreuger cel drept se mai bucu-